UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI **RADA**

Strasburg, 27 listopada 2024 r.
(OR. en)

2021/0295(COD)
LEX 2404

PE-CONS 5/1/24
REV 1

EF 21
ECOFIN 83
SURE 3
CODEC 160

DYREKTYWA
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
W SPRAWIE ZMIANY DYREKTYWY 2009/138/WE
W ODNIESIENIU DO PROPORCJONALNOŚCI, JAKOŚCI NADZORU, SPRAWOZDAWCZOŚCI, ŚRODKÓW DOTYCZĄCYCH GWARANCJI DŁUGOTERMINOWYCH, NARZĘDZI MAKROOSTROŻNOŚCIOWYCH, RYZYK DLA ZRÓWNOWAŻONEGO ROZWOJU ORAZ NADZORU NAD GRUPĄ I NADZORU TRANSGRANICZNEGO, A TAKŻE W SPRAWIE ZMIANY DYREKTYW 2002/87/WE I 2013/34/UE

DYREKTYWA
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2024/…

z dnia 27 listopada 2024 r.

w sprawie zmiany dyrektywy 2009/138/WE w odniesieniu do proporcjonalności, jakości nadzoru, sprawozdawczości, środków dotyczących gwarancji długoterminowych, narzędzi makroostrożnościowych, ryzyk dla zrównoważonego rozwoju oraz nadzoru nad grupą i nadzoru transgranicznego, a także w sprawie zmiany dyrektyw 2002/87/WE i 2013/34/UE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1, art. 62 i art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[1],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą[2],

---

1 Dz.U. C 275 z 18.7.2022, s. 45.

2 Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 23 kwietnia 2024 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 5 listopada 2024 r.

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE[3] zapewniono oparte w większym stopniu na ocenie ryzyka i bardziej zharmonizowane zasady ostrożnościowe dla sektora ubezpieczeń i reasekuracji. Niektóre przepisy wspomnianej dyrektywy są objęte klauzulami przeglądowymi. Stosowanie tej dyrektywy w znacznym stopniu przyczyniło się do wzmocnienia systemu finansowego w Unii i zwiększyło odporność zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji na różne rodzaje ryzyka. W dyrektywie tej, pomimo jej kompleksowego zakresu, nie uwzględniono jednak wszystkich stwierdzonych słabych stron, które mają wpływ na zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji.

(2) Pandemia COVID-19 wyrządziła ogromne szkody społeczno-gospodarcze i doprowadziła do tego, że gospodarka Unii potrzebuje zrównoważonej, inkluzywnej i sprawiedliwej odbudowy. Podobnie wojna napastnicza prowadzona przez Rosję przeciwko Ukrainie wciąż generuje nowe skutki gospodarcze i społeczne. W związku z tym prace nad priorytetami politycznymi Unii stały się jeszcze bardziej pilne, w szczególności zapewnienie, by gospodarka służyła ludziom, oraz osiągnięcie celów Europejskiego Zielonego Ładu. Sektor ubezpieczeń i reasekuracji może zapewnić przedsiębiorstwom europejskim prywatne źródła finansowania, a także zwiększyć odporność gospodarki dzięki zapewnieniu ochrony przed wieloma różnymi ryzykami. Za sprawą tej podwójnej roli sektor ten ma ogromny potencjał, aby przyczynić się do realizacji priorytetów Unii.

---

[3] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

(3) Jak podkreślono w komunikacie Komisji z dnia 24 września 2020 r. pt. „Unia rynków kapitałowych dla obywateli i przedsiębiorstw”, zachęcanie inwestorów instytucjonalnych, w szczególności ubezpieczycieli, by dokonywali więcej długoterminowych inwestycji, będzie miało zasadnicze znaczenie dla wspierania przywrócenia udziału finansowania kapitałowego w sektorze przedsiębiorstw. Aby ułatwić ubezpieczycielom wniesienie wkładu w finansowanie ożywienia gospodarczego w Unii, należy dostosować ramy ostrożnościowe w celu lepszego uwzględnienia długoterminowego charakteru działalności ubezpieczeniowej. W szczególności przy obliczaniu kapitałowego wymogu wypłacalności zgodnie ze standardową formułą należy ułatwić stosowanie korzystniejszego standardowego parametru w przypadku inwestycji w akcje utrzymywanych w perspektywie długoterminowej, pod warunkiem że zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji przestrzegają należytych i solidnych kryteriów, które chronią ubezpieczających i stabilność finansową. Celem takich kryteriów powinno być zapewnienie, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji były w stanie uniknąć przymusowej sprzedaży akcji, które mają być utrzymywane w perspektywie długoterminowej, w tym w skrajnych warunkach rynkowych. Biorąc pod uwagę szeroką gamę narzędzi zarządzania ryzykiem dostępnych zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji w celu uniknięcia takiej przymusowej sprzedaży, w kryteriach należy uwzględnić tę różnorodność i nie wymagać prawnego lub umownego wyodrębnienia długoterminowych aktywów inwestycyjnych, tak aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji mogły korzystać z bardziej korzystnego standardowego parametru dla inwestycji w akcje. Ponadto kierownictwo zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji powinno zobowiązać się – za pomocą sporządzonych na piśmie zasad – do minimalnego okresu utrzymywania akcji, w które zakład inwestuje, i wykazać, że jest on w stanie utrzymać te akcje w tym okresie utrzymywania.

(4) Korekty mające na celu lepsze uwzględnienie długoterminowego charakteru działalności ubezpieczeniowej mogłyby prowadzić do zwiększenia wolno dostępnego kapitału w wyniku obniżenia kapitałowego wymogu wypłacalności. W takim przypadku zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny rozważyć skierowanie uwolnionego kapitału nie na wypłaty dla akcjonariuszy lub premie menedżerskie, lecz raczej ukierunkować uwolniony kapitał na inwestycje produkcyjne w gospodarce realnej, aby wspierać ożywienie gospodarcze i realizację szerszych celów politycznych Unii.

(5) Ubezpieczyciele i reasekuratorzy mają swobodę inwestowania w dowolnym miejscu na świecie i nie są ograniczeni do Unii. Inwestycje w państwach trzecich mogą również przyczyniać się do realizacji ogólnych polityk Unii lub państw członkowskich w zakresie pomocy rozwojowej. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny zatem zapewnić, aby ich polityka inwestycyjna odzwierciedlała cele zaktualizowanego unijnego wykazu jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych oraz cele dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849[4] w odniesieniu do państw trzecich wysokiego ryzyka.

[4] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

(6) W swoim komunikacie z dnia 11 grudnia 2019 r. w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu Komisja zobowiązała się do lepszego uwzględnienia zarządzania ryzykami klimatycznymi i środowiskowymi w unijnych ramach ostrożnościowych. Europejski Zielony Ład to nowa strategia Unii na rzecz wzrostu zakładająca przekształcenie Unii w nowoczesną, zasobooszczędną i konkurencyjną gospodarkę, która do 2050 r. osiągnie zerowy poziom emisji gazów cieplarnianych netto. Przyczyni się on do osiągnięcia celu, jakim jest budowanie gospodarki służącej ludziom, wzmocnienie społecznej gospodarki rynkowej Unii i pomoc w zapewnieniu, aby była ona gotowa na przyszłość oraz zapewniała stabilność, miejsca pracy, wzrost gospodarczy i inwestycje. We wniosku z dnia 4 marca 2020 r. dotyczącym Europejskiego prawa o klimacie Komisja Europejska zaproponowała, aby cel polegający na osiągnięciu neutralności klimatycznej i odporności na zmianę klimatu do 2050 r. stał się dla Unii wiążący. Wniosek ten został przyjęty przez Parlament Europejski i Radę i wszedł w życie w dniu 29 lipca 2021 r.[5] Ambicje Komisji, aby zapewnić Unii pozycję światowego lidera na drodze do osiągnięcia celu wyznaczonego na 2050 r., potwierdzono w sprawozdaniu dotyczącym prognozy strategicznej z 2021 r., w którym jako jeden ze strategicznych obszarów działania wskazano budowanie odpornych systemów gospodarczych i finansowych, które wytrzymają próbę czasu.

[5] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).

(7) Unijne ramy zrównoważonego finansowania odegrają kluczową rolę w osiąganiu celów Europejskiego Zielonego Ładu, a regulacje środowiskowe należy uzupełnić ramami zrównoważonego finansowania, w których ukierunkowuje się finansowanie na inwestycje zmniejszające ekspozycję na ryzyka klimatyczne i środowiskowe. W swoim komunikacie z dnia 6 lipca 2021 r. pt. „Strategia dotycząca finansowania transformacji w stronę gospodarki zrównoważonej" Komisja zobowiązała się do zaproponowania zmian w dyrektywie 2009/138/WE w celu spójnego włączenia ryzyk dla zrównoważonego rozwoju do stosowanych przez ubezpieczycieli procesów zarządzania ryzykiem w drodze nałożenia na ubezpieczycieli wymogu przeprowadzania analizy scenariuszy zmiany klimatu.

(8) W ostatnim czasie zaproponowano i przyjęto liczne akty ustawodawcze mające na celu zwiększenie odporności i przyczynianie się do zrównoważonego rozwoju, w szczególności w odniesieniu do sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju, w tym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088[6], dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2464[7] oraz dyrektywę w sprawie należytej staranności przedsiębiorstw w zakresie zrównoważonego rozwoju, zmieniającą dyrektywę (UE) 2019/1937; wszystkie te akty mają wpływ na sektor ubezpieczeń i reasekuracji.

---

[6] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie ujawniania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych (Dz.U. L 317 z 9.12.2019, s. 1).

[7] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2464 z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) nr 537/2014, dyrektywy 2004/109/WE, dyrektywy 2006/43/WE oraz dyrektywy 2013/34/UE w odniesieniu do sprawozdawczości przedsiębiorstw w zakresie zrównoważonego rozwoju (Dz.U. L 322 z 16.12.2022, s. 15).

(9) Jednym z głównych celów niniejszej dyrektywy zmieniającej jest dalsza integracja unijnego wewnętrznego rynku ubezpieczeń. Integracja wewnętrznego rynku ubezpieczeń zwiększa konkurencję i dostępność produktów ubezpieczeniowych we wszystkich państwach członkowskich z korzyścią dla przedsiębiorstw i konsumentów. Przypadki upadłości ubezpieczycieli na unijnym wewnętrznym rynku ubezpieczeń, które miały miejsce od czasu rozpoczęcia stosowania dyrektywy 2009/138/WE, uwypuklają konieczność zapewnienia bardziej jednolitego i spójnego nadzoru w całej Unii. Należy jeszcze bardziej usprawnić nadzór nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji działającymi w ramach swobody świadczenia usług i prawa przedsiębiorczości, nie podważając przy tym celu w postaci dalszej integracji wewnętrznego rynku ubezpieczeń, aby zapewnić spójną ochronę konsumentów i zagwarantować uczciwą konkurencję na całym rynku wewnętrznym.

(10) Z zakresu stosowania dyrektywy 2009/138/WE wyłączono niektóre zakłady ze względu na ich wielkość. Po upływie pierwszych lat stosowania dyrektywy 2009/138/WE oraz w celu zapewnienia, aby nie miała ona bezpodstawnego zastosowania do niewielkich zakładów, należy dokonać przeglądu wspomnianych wyłączeń poprzez podniesienie tych progów, tak aby małe zakłady spełniające określone warunki nie były objęte tą dyrektywą. Tak jak ma to już miejsce w przypadku zakładów ubezpieczeń wyłączonych z zakresu stosowania dyrektywy 2009/138/WE, zakłady korzystające z takich podwyższonych progów powinny mieć możliwość utrzymania zezwolenia lub ubiegania się o zezwolenie na podstawie tej dyrektywy, aby móc korzystać z przewidzianego w niej jednego zezwolenia, a państwa członkowskie powinny mieć możliwość objęcia zakładów ubezpieczeń, które są wyłączone z zakresu stosowania dyrektywy 2009/138/WE, przepisami podobnymi do przepisów przewidzianych w tej dyrektywie lub identycznymi z tymi przepisami.

(11) Dyrektywa 2009/138/WE nie ma zastosowania do działalności w zakresie świadczenia pomocy, jeżeli spełnione są warunki określone w art. 6 ust. 1 tej dyrektywy. Zgodnie z pierwszym warunkiem pomoc ma być świadczona w razie wypadków lub awarii pojazdu drogowego następujących na terytorium państwa członkowskiego zakładu udzielającego ochrony ubezpieczeniowej. Warunek ten mógłby wiązać się z wymogiem uzyskania zezwolenia na działalność w charakterze ubezpieczyciela przez podmioty świadczące usługi pomocy w razie wypadku lub awarii pojazdów drogowych, do których dochodzi tuż za granicą, i mógłby nadmiernie utrudniać świadczenie pomocy. Z tego powodu należy dokonać przeglądu tego warunku. W związku z tym warunek określony w art. 6 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2009/138/WE należy rozszerzyć na wypadki lub awarie z udziałem pojazdu drogowego, które mogą sporadycznie wystąpić w państwie sąsiadującym z państwem członkowskim zakładu udzielającego ochrony ubezpieczeniowej.

(12) Informacje na temat wszelkich wniosków o udzielenie zezwolenia na podjęcie działalności w państwie członkowskim oraz na temat wyników oceny takich wniosków mogłyby dostarczyć istotnych informacji na potrzeby oceny wniosków w innych państwach członkowskich. W związku z tym zainteresowany organ nadzoru powinien być informowany przez wnioskodawcę o wcześniejszych przypadkach odrzucenia lub wycofania takich wniosków o udzielenie zezwolenia w innym państwie członkowskim.

(13) Przed udzieleniem zezwolenia zakładowi ubezpieczeń lub zakładowi reasekuracji, który jest jednostką zależną jednostki znajdującej się w innym państwie członkowskim lub który będzie kontrolowany przez tę samą osobę prawną lub fizyczną co inny zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji znajdujący się w innym państwie członkowskim, organ nadzoru państwa członkowskiego udzielającego zezwolenia powinien skonsultować się z organami nadzoru wszelkich zainteresowanych państw członkowskich. Ze względu na wzrost działalności grup ubezpieczeniowych w różnych państwach członkowskich konieczne jest wzmocnienie spójnego stosowania prawa Unii oraz zwiększenie wymiany informacji między organami nadzoru, w szczególności przed udzieleniem zezwolenia. Dlatego też w przypadku, gdy istnieje konieczność przeprowadzenia konsultacji z kilkoma organami nadzoru, każdy zainteresowany organ nadzoru powinien mieć możliwość zwrócenia się do organu nadzoru państwa członkowskiego, w którym trwa procedura wydawania zezwolenia dla przyszłego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji w danej grupie, o dokonanie wspólnej oceny wniosku o udzielenie zezwolenia. Decyzja o udzieleniu zezwolenia pozostaje w gestii organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby, w którym dany zakład ubiega się o zezwolenie. Przy podejmowaniu tej decyzji należy jednak uwzględnić wyniki wspólnej oceny.

(14) Dyrektywę 2009/138/WE należy stosować zgodnie z zasadą proporcjonalności. W celu ułatwienia proporcjonalnego stosowania dyrektywy w odniesieniu do zakładów mniejszych i mniej złożonych niż przeciętny zakład oraz w celu zapewnienia, aby nie podlegały one nieproporcjonalnie uciążliwym wymogom, konieczne jest określenie kryteriów opartych na ocenie ryzyka, które umożliwią ich identyfikację.

(15) Zakłady spełniające kryteria oparte na ocenie ryzyka powinny być klasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady na podstawie prostego procesu powiadamiania. Jeżeli w ograniczonym okresie od takiego powiadomienia organ nadzoru nie zgłosi sprzeciwu wobec klasyfikacji z należycie uzasadnionych powodów związanych z oceną odpowiednich kryteriów, zakład ten powinien być uznany za mały i niezłożony zakład. Po zaklasyfikowaniu jako mały i niezłożony zakład zasadniczo powinien on automatycznie korzystać z określonych środków proporcjonalności w zakresie sprawozdawczości, ujawniania informacji, zarządzania, przeglądu sporządzonych na piśmie zasad, obliczania wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, własnej oceny ryzyka i wypłacalności oraz planu zarządzania ryzykiem płynności.

(16) W drodze odstępstwa od automatycznego korzystania ze środków proporcjonalności, w przypadku gdy organy nadzoru mają poważne obawy co do profilu ryzyka pojedynczego małego i niezłożonego zakładu, organy te powinny być uprawnione do nałożenia na dany zakład wymogu powstrzymania się od stosowania jednego lub kilku środków proporcjonalności. Uprawnienie takie można wykorzystać, gdy organy te stwierdzą, że kapitałowy wymóg wypłacalności nie jest już spełniany, gdy istnieje ryzyko niezgodności, gdy profil ryzyka zakładu ulega istotnej zmianie lub gdy system zarządzania zakładu jest nieskuteczny.

(17) Należy umożliwić korzystanie ze środków proporcjonalności również przez zakłady, które nie zostały zaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady, ale dla których spełnienie niektórych wymogów dyrektywy 2009/138/WE jest zbyt kosztowne i złożone, biorąc pod uwagę ryzyka związane z działalnością prowadzoną przez takie zakłady. Zakładom tym należy zezwolić na stosowanie środków proporcjonalności na podstawie analizy poszczególnych przypadków i pod warunkiem uprzedniego zatwierdzenia przez właściwe dla nich organy nadzoru.

(18) Właściwe wdrożenie zasady proporcjonalności ma kluczowe znaczenie dla uniknięcia nadmiernego obciążenia zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji. Z tego powodu zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny przekazywać swoim organom nadzoru informacje wyłącznie wtedy, gdy następuje zmiana zakresu stosowanych przez te zakłady środków proporcjonalności.

(19) Wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji, które pokrywają jedynie ryzyka związane z grupą przemysłową lub handlową, do której należą, charakteryzują się szczególnym profilem ryzyka, który należy uwzględnić przy określaniu niektórych wymogów, w szczególności dotyczących własnej oceny ryzyka i wypłacalności, ujawniania informacji, a także powiązanych uprawnień Komisji do doprecyzowania zasad dotyczących takich wymogów. Ponadto wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji powinny również mieć możliwość korzystania ze środków proporcjonalności, jeżeli zostaną zaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady.

(20) Ważne jest, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji utrzymywały dobrą sytuację finansową. W tym celu w dyrektywie 2009/138/WE przewidziano nadzór finansowy w odniesieniu do stopnia wypłacalności zakładu, tworzenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, aktywów zakładu i jego dopuszczonych środków własnych. System zarządzania zakładem jest jednak również ważnym czynnikiem w procesie zapewnienia utrzymania przez zakład dobrej kondycji finansowej. W tym celu organy nadzoru powinny mieć obowiązek przeprowadzania regularnych przeglądów systemu zarządzania w ramach nadzoru finansowego nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji.

(21) Organy nadzoru powinny być uprawnione do otrzymania od każdego nadzorowanego zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji oraz ich grup, co najmniej co trzy lata, regularnego sprawozdania opisowego zawierającego informacje na temat działalności i wyników, systemu zarządzania, profilu ryzyka, zarządzania kapitałem i inne odpowiednie informacje odnoszące się do wypłacalności. W celu uproszczenia tego wymogu sprawozdawczego dla grup ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych powinna istnieć możliwość, z zastrzeżeniem określonych warunków, przekazywania informacji zawartych w regularnym sprawozdaniu do celów nadzoru dotyczących grupy i jej jednostek zależnych w sposób zagregowany w odniesieniu do całej grupy.

(22) Należy zapewnić, aby przy przyznawaniu przez organy nadzoru zwolnień i ograniczeń w zakresie sprawozdawczości małe i niezłożone zakłady były traktowane priorytetowo. W przypadku tego rodzaju podmiotów proces powiadamiania stosowany przy klasyfikacji jako małe i niezłożone zakłady powinien zapewniać wystarczającą pewność co do stosowania zwolnień i ograniczeń w zakresie sprawozdawczości.

(23) Terminy składania sprawozdań i ujawniania informacji należy jasno określić w dyrektywie 2009/138/WE. Należy jednak uznać, że wyjątkowe okoliczności, takie jak nagłe stany zagrożenia zdrowia, katastrofy naturalne i inne zdarzenia ekstremalne, mogą uniemożliwić zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji złożenie takich sprawozdań i ujawnienie informacji w ustalonych terminach. W związku z tym Komisja powinna być w takich okolicznościach uprawniona do przedłużania terminów po konsultacji z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) (EIOPA) ustanowionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010[8].

(24) W dyrektywie 2009/138/WE przewidziano, że organy nadzoru mają dokonywać oceny, czy nowa osoba powołana do zarządzania zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji lub wyznaczona do wykonywania czynności w ramach innej kluczowej funkcji spełnia wymogi dotyczące kompetencji i reputacji. Osoby zarządzające zakładem lub wykonujące czynności w ramach kluczowych funkcji powinny jednak stale spełniać wymogi dotyczące kompetencji i reputacji. W przypadku niespełniania wymogów dotyczących kompetencji i reputacji organy nadzoru powinny być uprawnione do podejmowania środków, takich jak, w stosownych przypadkach, usunięcie danej osoby z odnośnego stanowiska.

---

[8] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48).

(25) Ponieważ działalność ubezpieczeniowa mogłaby powodować lub zwiększać ryzyka dla stabilności finansowej, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny uwzględniać uwarunkowania i analizy makroostrożnościowe w swoich działaniach w zakresie oceny ryzyka przyjmowanego do ubezpieczania, inwestycji i zarządzania ryzykiem. Mogłoby to obejmować uwzględnienie możliwego zachowania innych uczestników rynku, ryzyk makroekonomicznych, takich jak pogorszenie cyklu kredytowego lub zmniejszenie płynności rynku lub nadmierna koncentracja na poziomie rynku w zakresie niektórych rodzajów aktywów, kontrahentów lub sektorów.

(26) Na wniosek organu nadzoru zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny mieć obowiązek uwzględniania w swojej własnej ocenie ryzyka i wypłacalności wszelkich odpowiednich informacji makroostrożnościowych przekazanych przez organy nadzoru. W celu zapewnienia spójnego stosowania takich dodatkowych wymogów makroostrożnościowych EIOPA powinien opracować projekty regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria, które organy nadzoru powinny brać pod uwagę, wskazując zakłady, do których ma zastosowanie dany środek. Organy nadzoru powinny analizować rezultaty własnej oceny ryzyka i wypłacalności przeprowadzanej przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, od których zażądano uwzględniania uwarunkowań makroostrożnościowych w obrębie jurysdykcji tych organów, agregować je oraz przekazywać zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji informacje na temat elementów, które należy uwzględnić w ich przyszłych własnych ocenach ryzyka i wypłacalności, w szczególności w odniesieniu do ryzyk makroostrożnościowych. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby w przypadku gdy powierzają mandat makroostrożnościowy organowi lub podmiotowi, wyniki i ustalenia z ocen makroostrożnościowych przeprowadzonych przez organy nadzoru były przekazywane temu organowi makroostrożnościowemu.

(27) Zgodnie z Podstawowymi Zasadami Ubezpieczeń, przyjętymi w 2011 r. przez Międzynarodowe Stowarzyszenie Organów Nadzoru Ubezpieczeniowego, krajowe organy nadzoru powinny być w stanie identyfikować, monitorować i analizować zmiany sytuacji rynkowej i finansowej, które mogą mieć wpływ na zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji lub na rynki ubezpieczeń i reasekuracji, a także powinny wykorzystywać te informacje w ramach nadzoru nad poszczególnymi zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji. Wykonując te zadania, organy nadzoru powinny, w stosownych przypadkach, wykorzystywać informacje przekazane przez inne organy nadzoru oraz zdobyte przez nie doświadczenia.

(28) Podmioty lub organy, którym powierzono mandat makroostrożnościowy, są odpowiedzialne za politykę makroostrożnościową w zakresie swojego krajowego rynku ubezpieczeń i reasekuracji. Politykę makroostrożnościową może prowadzić organ nadzoru lub inny organ lub podmiot, któremu powierzono realizację tego celu.

(29) Dobra koordynacja między organami nadzoru a odpowiednimi organami i podmiotami posiadającymi mandat makroostrożnościowy ma istotne znaczenie dla identyfikowania, monitorowania i analizowania ewentualnych ryzyk dla stabilności systemu finansowego, które mogą mieć wpływ na zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, a także dla podejmowania środków mających na celu skuteczne i odpowiednie przeciwdziałanie tym ryzykom. Celem współpracy między organami powinno być również unikanie wszelkich form działań, które się powielają lub są niespójne.

(30) Nie należy uniemożliwiać wymiany informacji między organami nadzoru a organami podatkowymi. Taka wymiana informacji powinna być zgodna z prawem krajowym, a w przypadku gdy informacje pochodzą z innego państwa członkowskiego, powinny być one przedmiotem wymiany wyłącznie za wyraźną zgodą odpowiedniego organu, od którego pochodzą.

(31) W dyrektywie 2009/138/WE zobowiązano zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji do dokonywania – jako integralnej części ich strategii działalności – okresowej własnej oceny ryzyka i wypłacalności. Niektóre ryzyka, takie jak ryzyka związane ze zmianą klimatu, są trudne do oszacowania lub realizują się w okresie dłuższym niż okres przyjęty na potrzeby kalibracji kapitałowego wymogu wypłacalności. Ryzyka te można lepiej uwzględnić we własnej ocenie ryzyka i wypłacalności. Jeżeli ekspozycja zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji na ryzyka związane ze zmianą klimatu jest istotna, należy zobowiązać je do przeprowadzania, w odpowiednich odstępach czasu i w ramach własnej oceny ryzyka i wypłacalności, analiz wpływu długoterminowych scenariuszy ryzyk związanych ze zmianą klimatu na ich działalność. Analizy takie powinny być proporcjonalne do charakteru, skali i złożoności ryzyk właściwych dla działalności zakładów. W szczególności, chociaż wszystkie zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji należy zobowiązać do przeprowadzenia oceny istotności ekspozycji na ryzyka związane ze zmianą klimatu, to przeprowadzenia analizy długoterminowych scenariuszy ryzyk związanych ze zmianą klimatu nie należy wymagać od małych i niezłożonych zakładów.

(32) Zakłady powinny opracować i monitorować wdrażanie szczegółowych planów przeciwdziałania ryzykom finansowym wynikającym z czynników zrównoważonego rozwoju. W przypadku gdy grupa jest zobowiązana do sporządzenia takiego planu na poziomie grupy, należy zapewnić odstąpienie od wymogu sporządzania planów na poziomie indywidualnym w odniesieniu do jednostek zależnych będących zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji w ramach grupy, jeżeli wszystkie odpowiednie aspekty tych jednostek zależnych są odzwierciedlone w planie na poziomie grupy.

(33) W dyrektywie 2009/138/WE nałożono obowiązek ujawniania co najmniej raz w roku istotnych informacji w sprawozdaniu na temat wypłacalności i kondycji finansowej. Sprawozdanie to jest skierowane do ubezpieczających i beneficjentów, z jednej strony, oraz analityków i innych osób zawodowo działających na rynku, z drugiej strony. W celu uwzględnienia potrzeb i oczekiwań tych dwóch różnych grup, treść sprawozdania należy podzielić na dwie części. W pierwszej części, skierowanej przede wszystkim do ubezpieczających i beneficjentów, należy ująć kluczowe informacje na temat działalności, wyników, zarządzania kapitałem i profilu ryzyka. W drugiej części, skierowanej do osób zawodowo działających na rynku, należy ująć szczegółowe informacje na temat działalności i systemu zarządzania, szczegółowe informacje na temat rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i innych zobowiązań, sytuacji w zakresie wypłacalności, jak również inne dane istotne dla wyspecjalizowanych analityków.

(34) Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji mogą dostosować odpowiednią strukturę terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka w celu obliczenia najlepszego oszacowania zgodnie ze zmianami spreadu swoich aktywów po zatwierdzeniu przez organ nadzoru („korekta dopasowująca”) lub zgodnie ze średnią zmianą spreadu aktywów posiadanych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji w danej walucie lub w danym państwie („korekta z tytułu zmienności”). W części sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej, skierowanej do ubezpieczających i beneficjentów, należy ująć jedynie te informacje, w odniesieniu do których oczekuje się, że będą miały znaczenie dla procesu decyzyjnego przeciętnego ubezpieczającego lub beneficjenta. Chociaż zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny publicznie ujawnić wpływ niestosowania korekty dopasowującej, korekty z tytułu zmienności oraz środków przejściowych dotyczących stóp procentowych wolnych od ryzyka oraz rezerw techniczno-ubezpieczeniowych na swoją sytuację finansową, nie należy zakładać, że takie ujawnienie informacji ma znaczenie dla procesu decyzyjnego przeciętnego ubezpieczającego lub beneficjenta. Takie ujawnienie powinno zatem zostać ujęte w części sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej skierowanej do osób zawodowo działających na rynku, a nie w części skierowanej do ubezpieczających i beneficjentów.

(35) Wymogi dotyczące ujawniania informacji nie powinny być nadmiernie uciążliwe dla zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji. W związku z tym w dyrektywie 2009/138/WE należy wprowadzić pewne uproszczenia i środki proporcjonalności, w szczególności gdy nie utrudniają one czytelności danych przekazywanych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji. Ponadto należy zmienić dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE[9], aby umożliwić małym i niezłożonym zakładom ograniczenie ich sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju zgodnie z uproszczonymi standardami sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju dla MŚP określonymi w tej dyrektywie.

(36) Aby zagwarantować najwyższy stopień dokładności informacji ujawnianych publicznie, niektóre elementy sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej powinny podlegać audytowi. Taki wymóg dotyczący audytu powinien obejmować co najmniej bilans oceniony zgodnie z kryteriami wyceny określonymi w dyrektywie 2009/138/WE.

---

[9] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

(37) Ponieważ nie oczekuje się, że małe i niezłożone zakłady będą miały istotne znaczenie dla stabilności finansowej Unii, należy w odniesieniu do takich zakładów wprowadzić zwolnienie z wymogu dotyczącego przeprowadzania audytu sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej. Podobnie, ze względu na szczególny profil ryzyka i specyfikę wewnętrznych zakładów ubezpieczeń i wewnętrznych zakładów reasekuracji, nie należy nakładać na nie wymogu dotyczącego audytu. Państwa członkowskie, które stosują już wymogi dotyczące audytu wobec wszystkich zakładów lub elementów sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej innych niż bilans, powinny mieć jednak możliwość dalszego stosowania takich wymogów.

(38) Należy przyznać, że wymóg dotyczący przeprowadzenia audytu, choć korzystny, stanowiłby dodatkowe obciążenie dla każdego zakładu. Należy zatem przedłużyć terminy składania sprawozdań rocznych i ujawniania informacji przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji oraz grupy ubezpieczeniowe i reasekuracyjne, aby zapewnić im wystarczająco dużo czasu na sporządzenie sprawozdań podlegających audytowi.

(39) W wytycznych EIOPA dotyczących sprawozdawczości do celów stabilności finansowej określono już kryteria identyfikowania zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, które mają znaczenie dla stabilności systemów finansowych w Unii.

(40) Należy zapewnić, aby metody obliczania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych dla umów zawierających opcje i gwarancje były proporcjonalne do charakteru, skali i złożoności ryzyk, na jakie narażony jest ubezpieczyciel. W związku z tym należy wprowadzić pewne uproszczenia.

(41) Koszt kapitału należy obniżyć w porównaniu z poziomem ustalonym w momencie przyjmowania dyrektywy 2009/138/WE i aktów delegowanych przyjętych na podstawie tej dyrektywy, przy jednoczesnym zachowaniu wystarczającego poziomu ostrożności i ochrony ubezpieczających. Ponadto przy obliczaniu marginesu ryzyka należy brać pod uwagę zależność ryzyk od czasu i zmniejszyć kwotę marginesu ryzyka, w szczególności w przypadku zobowiązań długoterminowych, tym samym zmniejszając wrażliwość marginesu ryzyka na zmiany stopy procentowej. W związku z tym należy wprowadzić zależny od czasu element wykładniczy.

(42) Dyrektywa 2009/138/WE zawiera wymóg, aby do celów obliczania marginesu ryzyka określana była kwota dopuszczonych środków własnych niezbędnych do pokrycia zobowiązań ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych oraz aby stopa kosztu kapitału była równa dodatkowej stopie, wyższej od odpowiedniej stopy procentowej wolnej od ryzyka, której koszt poniósłby zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji posiadający taką kwotę dopuszczonych środków własnych. Dyrektywa 2009/138/WE wymaga również okresowego przeglądu stopy kosztu kapitału. W związku z tym przeglądy powinny zapewniać, aby stopa kosztu kapitału nadal opierała się na ocenie ryzyka i nie przekraczała 5 %.

(43) Przy określaniu odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka należy zrównoważyć wykorzystanie informacji pochodzących z odpowiednich instrumentów finansowych ze zdolnością zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji do zabezpieczania stóp procentowych z instrumentów finansowych. W szczególności może się zdarzyć, że mniejsze zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji nie mają możliwości zabezpieczenia się przed ryzykiem stopy procentowej za pośrednictwem instrumentów innych niż obligacje, pożyczki lub podobne aktywa o stałych przepływach pieniężnych. Należy zatem dokonać ekstrapolacji odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka dla terminów zapadalności, w przypadku których rynki obligacji nie są już głębokie, płynne, ani przejrzyste. W ramach metody ekstrapolacji należy jednak wykorzystywać informacje pochodzące z odpowiednich instrumentów finansowych innych niż obligacje, jeżeli takie informacje są dostępne na głębokich, płynnych i przejrzystych rynkach dla terminów zapadalności, w przypadku których rynki obligacji nie są już głębokie, płynne, ani przejrzyste. Aby zapewnić pewność i jednolite stosowanie, a jednocześnie umożliwić terminowe reagowanie na zmiany warunków rynkowych, Komisja powinna przyjąć akty delegowane w celu określenia sposobu stosowania nowej metody ekstrapolacji. W świetle obecnych warunków rynkowych punkt wyjścia do ekstrapolacji dla euro w dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej powinien pozostać na tym samym poziomie co w dniu 31 grudnia 2023 r., czyli z terminem zapadalności wynoszącym 20 lat.

(44) Określenie odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka ma istotny wpływ na sytuację w zakresie wypłacalności, w szczególności w przypadku zakładów ubezpieczeń na życie posiadających zobowiązania długoterminowe. Aby uniknąć zakłóceń w prowadzonej działalności ubezpieczeniowej i umożliwić płynne przejście do nowej metody ekstrapolacji, należy przewidzieć mechanizm stopniowego wprowadzania. Celem takiego mechanizmu stopniowego wprowadzania powinno być zapobieganie zakłóceniu rynku i zapewnienie przejrzystego przejścia do ostatecznej metody ekstrapolacji.

(45) W dyrektywie 2009/138/WE przewidziano korektę z tytułu zmienności, która służy złagodzeniu skutków zawyżonych spreadów obligacji i opiera się na portfelach referencyjnych dla odpowiednich walut zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji oraz, w przypadku euro, na portfelach referencyjnych dla krajowych rynków ubezpieczeń. Stosowanie jednolitej korekty z tytułu zmienności dla wszystkich walut lub państw może prowadzić do uzyskania korzyści przewyższających złagodzenie zawyżonych spreadów obligacji, szczególnie w przypadku, gdy wrażliwość odpowiednich aktywów tych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji na zmiany spreadów kredytowych jest niższa niż wrażliwość odpowiednich najlepszych oszacowań na zmiany stóp procentowych. W celu uniknięcia takich nadmiernych korzyści wynikających z korekty z tytułu zmienności, powinna ona podlegać zatwierdzeniu przez organ nadzoru, a przy jej obliczaniu należy uwzględnić specyficzne dla danego zakładu cechy związane z wrażliwością aktywów na spread oraz wrażliwością najlepszego oszacowania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych na stopę procentową. Ponadto – jako dodatkowe zabezpieczenie – należy wprowadzić minimalne warunki stosowania korekty z tytułu zmienności. Państwa członkowskie, z których niektóre już poddają zastosowanie korekty z tytułu zmienności procedurze zatwierdzenia przez organ nadzoru, powinny mieć możliwość rozszerzenia warunków zatwierdzenia tak, by uwzględnić ocenę pod kątem podstawowych założeń korekty z tytułu zmienności. Ze względu na dodatkowe zabezpieczenia zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny mieć możliwość dodania zwiększonego odsetka w wysokości 85 % skorygowanego o ryzyko spreadu uzyskanego z portfeli reprezentatywnych do struktury terminowej podstawowej stopy procentowej wolnej od ryzyka.

(46) W przypadku gdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji inwestuje w instrumenty dłużne o lepszej jakości kredytowej niż instrumenty dłużne zawarte w reprezentatywnym portfelu do celów obliczania korekty z tytułu zmienności, korekta taka może nadmiernie zrekompensować utratę środków własnych spowodowaną zwiększeniem spreadów obligacji i może prowadzić do nadmiernej zmienności środków własnych. Aby zrównoważyć sztuczną zmienność spowodowaną takimi nadmiernymi rekompensatami, w takich przypadkach zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny mieć możliwość ubiegania się o zmianę korekty z tytułu zmienności, która uwzględnia informacje dotyczące konkretnych inwestycji danego zakładu w instrumenty dłużne.

(47) W dyrektywie 2009/138/WE przewidziano korektę z tytułu zmienności obejmującą komponent dotyczący danego państwa, którego celem jest zapewnienie złagodzenia zawyżonych spreadów obligacji w danym państwie. Aktywacja komponentu dotyczącego danego państwa oparta jest jednak na progu bezwzględnym i progu względnym w odniesieniu do spreadu skorygowanego o ryzyko danego państwa, co może prowadzić do zjawiska nagłych spadków, a tym samym zwiększać zmienność środków własnych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji. W celu zapewnienia skutecznego łagodzenia zawyżonych spreadów obligacji w danym państwie członkowskim, którego walutą jest euro, komponent dotyczący danego państwa należy zastąpić komponentem makro, który należy obliczać na podstawie różnic między spreadem skorygowanym o ryzyko dla euro a spreadem skorygowanym o ryzyko dla danego państwa. Aby uniknąć zjawiska nagłych spadków, w obliczeniach należy unikać nieciągłości parametrów wejściowych.

(48) W celu uwzględnienia zmian w praktykach inwestycyjnych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych w celu określenia kryteriów kwalifikowalności aktywów, które mają zostać włączone do wyznaczonego portfela aktywów, w przypadku gdy charakter aktywów mógłby prowadzić do rozbieżnych praktyk w odniesieniu do kryteriów stosowania i obliczania korekty dopasowującej.

(49) W celu zapewnienia jednolitego traktowania wszystkich zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji obliczających korektę z tytułu zmienności lub w celu uwzględnienia zmian zachodzących na rynku Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych określających sposób obliczania elementów korekty z tytułu zmienności specyficznych dla danego zakładu. W przypadku walut innych niż euro, przy obliczaniu specyficznych dla danej waluty elementów korekty z tytułu zmienności należy uwzględnić możliwość dopasowania przepływów pieniężnych między parami powiązanych walut państw członkowskich, pod warunkiem że konsekwentnie zmniejsza to ryzyko walutowe.

(50) Do celów obliczenia swoich środków własnych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013[10] instytucje należące do konglomeratów finansowych podlegających dyrektywie 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[11] mogą uzyskać zgodę na to, by nie odliczać znaczących inwestycji w zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji, pod warunkiem spełnienia określonych kryteriów. Istnieje potrzeba zapewnienia, aby zasady ostrożnościowe mające zastosowanie do zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji oraz do instytucji kredytowych umożliwiały odpowiednie równe warunki działania grupom finansowym prowadzonym przez banki i grupom finansowym prowadzonym przez zakłady ubezpieczeń. W związku z tym zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji powinny być również uprawnione do nieodliczania od swoich dopuszczonych środków własnych udziałów kapitałowych w instytucjach kredytowych i finansowych, z zastrzeżeniem podobnych warunków. W szczególności grupy obejmujące zarówno zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, jak i instytucję powiązaną powinny podlegać nadzorowi nad grupą zgodnie z dyrektywą 2009/138/WE albo dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą 2002/87/WE. Ponadto udział kapitałowy w tej instytucji powinien stanowić dla zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji inwestycję w akcje o charakterze strategicznym, a organy nadzoru powinny mieć pewność, że poziom zintegrowanego zarządzania, zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej w odniesieniu do podmiotów, które zostałyby objęte nadzorem nad grupą lub nadzorem dodatkowym, jest zadowalający.

---

[10] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

[11] Dyrektywa 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1).

(51) Obowiązujące ograniczenia nałożone na poziom symetrycznego dostosowania ograniczają zdolność tego dostosowania do łagodzenia potencjalnych procyklicznych skutków funkcjonowania systemu finansowego oraz do uniknięcia sytuacji, w której zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji byłyby w nadmiernym stopniu zmuszone do pozyskania kapitału dodatkowego lub sprzedaży swoich inwestycji w wyniku krótkotrwałych niekorzystnych zmian na rynkach finansowych, takich jak te wywołane przez pandemię COVID-19. W związku z tym symetryczne dostosowanie należy zmienić, aby umożliwiało większe zmiany standardowego wymogu kapitałowego związanego z inwestowaniem w akcje i dodatkowo złagodziło wpływ gwałtownych wzrostów lub spadków na rynkach akcji.

(52) Aby zwiększyć proporcjonalność w ramach wymogów ilościowych, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny mieć możliwość obliczania wymogu kapitałowego z tytułu ryzyk nieistotnych według standardowej formuły, stosując uproszczone podejście przez okres nie dłuższy niż trzy lata. Takie uproszczone podejście powinno umożliwić zakładom oszacowanie wymogu kapitałowego z tytułu ryzyka nieistotnego na podstawie odpowiedniej miary wielkości, która zmienia się w czasie. Podejście to powinno być oparte na wspólnych zasadach i podlegać wspólnym kryteriom dotyczącym identyfikacji ryzyk nieistotnych.

(53) Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji stosujące korektę dopasowującą muszą identyfikować i organizować wyznaczony portfel aktywów i zobowiązań oraz zarządzać nim niezależnie od pozostałych obszarów działalności i dlatego nie zezwala się im na zapobieganie ryzykom powstającym w innych obszarach działalności za pośrednictwem wyznaczonego portfela aktywów. Niezależne zarządzanie portfelem nie prowadzi jednak do zwiększenia korelacji między ryzykami w ramach tego portfela i ryzykami w ramach pozostałej części zakładu. W związku z tym zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji stosującym korektę dopasowującą należy zezwolić na obliczanie kapitałowego wymogu wypłacalności na podstawie założenia pełnej dywersyfikacji między aktywami i zobowiązaniami portfela a pozostałą częścią zakładu, chyba że portfele aktywów pokrywające odpowiadające im najlepsze oszacowanie zobowiązań ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych tworzą fundusz wyodrębniony.

(54) Rozwój sytuacji na rynku w ostatnich latach doprowadził do konieczności należytego uwzględnienia w nadzorze ubezpieczeniowym niezwykle niskich i ujemnych stóp procentowych. Należy to osiągnąć poprzez ponowne skalibrowanie podmodułu ryzyka stopy procentowej w taki sposób, aby uwzględniał on istnienie otoczenia charakteryzującego się ujemną stopą zwrotu. Stosowana metoda nie powinna jednak prowadzić do nierealistycznie dużych spadków w płynnej części krzywej, a tego można by uniknąć poprzez wprowadzenie wyraźnego dolnego progu stanowiącego dolną granicę ujemnych stóp procentowych. Zgodnie z dynamiką stóp procentowych Komisja powinna dążyć do wprowadzenia dolnego progu, który nie byłby stały, lecz zależny od terminu zapadalności, w zakresie, w jakim dostępne dane rynkowe umożliwiają solidną, opartą na ocenie ryzyka kalibrację takiej zależności.

(55) Komisja połączyła wszystkie uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych przewidziane w dyrektywie 2009/138/WE w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2015/35[12]. Podejście to dobrze sprawdziło się przy wdrażaniu tej dyrektywy i ułatwiło zapewnienie zgodności z tym rozporządzeniem delegowanym. W związku z tym należy rozporządzenie delegowane (UE) 2015/35 powinno pozostać w mocy, a wszystkie niezbędne zmiany na mocy istniejących uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych oraz wykonywanie nowych uprawnień na podstawie niniejszej dyrektywy powinny odbywać się wyłącznie w drodze aktów zmieniających rozporządzenie delegowane (UE) 2015/35. W przypadku gdy takie zmiany mają zostać w przyszłości połączone w co najmniej jeden zmieniający akt delegowany, Komisja – zgodnie z pkt 31 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa[13] – w trakcie konsultacji w ramach przygotowywania takich aktów delegowanych wskazuje również, które uprawnienia uznaje się za materialnie powiązane, w odniesieniu do których oczekuje się, że Komisja przedstawi obiektywne uzasadnienie w oparciu o istotny związek między co najmniej dwoma uprawnieniami.

---

12 Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz.U. L 12 z 17.1.2015, s. 1).

13 Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

(56) W ramach procesu nadzoru ważne jest, aby organy nadzoru mogły porównywać informacje dotyczące zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, nad którymi sprawują nadzór. Częściowe i pełne modele wewnętrzne pozwalają lepiej uwzględnić indywidualne ryzyko zakładu, a w dyrektywie 2009/138/WE zapewniono zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji możliwość stosowania ich do określania wymogów kapitałowych bez ograniczeń wynikających ze standardowej formuły. Organy nadzoru skorzystałyby również z dostępu do oszacowań określonych na podstawie kapitałowych wymogów wypłacalności zgodnie ze standardową formułą w celu dokonywania porównań między zakładami i dokonywania porównań w odniesieniu do danego zakładu w czasie. Wszystkie zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji stosujące pełny lub częściowy model wewnętrzny powinny zatem regularnie przedstawiać swoim organom nadzoru oszacowanie kapitałowego wymogu wypłacalności określonego zgodnie ze standardową formułą. Takie oszacowanie powinno odpowiednio odzwierciedlać metody i podstawowe założenia standardowej formuły ułatwiające właściwą ocenę nadzorczą. Aby uniknąć nadmiernego obciążenia zakładów przy ustalaniu oszacowania, powinny one móc korzystać z informacji pochodzących z odpowiednich uproszczeń standardowej formuły określonych w dyrektywie 2009/138/WE i przyjętych na jej podstawie aktach delegowanych. W przypadku gdy do ustalenia oszacowania kapitałowego wymogu wypłacalności stosuje się takie uproszczone podejście, należy jasno wyjaśnić podstawowe założenia w sposób zadowalający organy nadzoru.

(57) W dyrektywie 2009/138/WE przewidziano możliwość obliczania przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji kapitałowego wymogu wypłacalności za pomocą modelu wewnętrznego, pod warunkiem zatwierdzenia przez organ nadzoru. W przypadku zastosowania modelu wewnętrznego wspomniana dyrektywa nie uniemożliwia zakładowi ubezpieczeń lub zakładowi reasekuracji uwzględnienia w ich w modelu wewnętrznym wpływu zmian spreadu kredytowego na korektę z tytułu zmienności. Ponieważ stosowanie korekty z tytułu zmienności może przynieść korzyści przekraczające złagodzenie zawyżonych spreadów obligacji w obliczeniach najlepszego oszacowania, takie nadmierne korzyści mogą również zniekształcać obliczenia kapitałowego wymogu wypłacalności, w przypadku gdy w modelu wewnętrznym uwzględnia się wpływ zmian spreadów kredytowych na korektę z tytułu zmienności. Aby zapobiec takim zniekształceniom, kapitałowy wymóg wypłacalności należy ustalić – w przypadku gdy organy nadzoru zezwalają zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji na uwzględnienie w ich modelu wewnętrznym wpływu zmian spreadu kredytowego na korektę z tytułu zmienności – na poziomie, poniżej którego spodziewane jest wystąpienie korzyści dla kapitałowego wymogu wypłacalności przekraczających złagodzenie zawyżonych spreadów obligacji.

(58) Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji należy zachęcać do budowania odporności na sytuacje kryzysowe. Jeżeli zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji uwzględniają w swoim modelu wewnętrznym wpływ zmian spreadu kredytowego na korektę z tytułu zmienności, jednocześnie biorąc pod uwagę wpływ zmian spreadu kredytowego na korektę z tytułu zmienności w skali makro, może to w poważny sposób osłabić zachęty do budowania odporności na sytuacje kryzysowe. Należy zatem uniemożliwić zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji uwzględnianie w ich modelach wewnętrznych korekty z tytułu zmienności w skali makro.

(59) Ze względu na charakter, skalę i złożoność ryzyk organy nadzoru powinny mieć możliwość gromadzenia odpowiednich informacji makroostrożnościowych na temat strategii inwestycyjnej zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, analizowania tych informacji wraz z innymi odpowiednimi informacjami, które mogą być dostępne z innych źródeł rynkowych, oraz uwzględniania perspektywy makroostrożnościowej w ramach sprawowanego przez te organy nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji. Może to obejmować nadzór nad ryzykami związanymi z określonymi cyklami kredytowymi, pogorszeniem koniunktury gospodarczej oraz zachowaniem zbiorowym lub stadnym w inwestycjach.

(60) Niezbędne jest podejmowanie efektywnych działań w przypadkach pogarszającej się sytuacji finansowej zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji lub naruszania przez te zakłady wymogów regulacyjnych oraz zapobieganie eskalacji problemów. Organy nadzoru powinny zatem posiadać uprawnienia do nakładania środków zapobiegawczych. Takie uprawnienia zapobiegawcze powinny jednak być spójne ze stopniowaniem interwencji i uprawnieniami nadzorczymi przewidzianymi już w dyrektywie 2009/138/WE w odniesieniu do podobnych okoliczności, w tym uprawnieniami nadzorczymi przewidzianymi w procesie nadzoru określonym w art. 36 tej dyrektywy. Takie uprawnienia zapobiegawcze nie powinny prowadzić do powstania nowej uprzednio określonej wartości progowej skutkującej interwencją przed poziomem kapitałowego wymogu wypłacalności określonego w tytule I rozdział VI sekcja 4 tej dyrektywy. Organy nadzoru powinny oceniać każdą sytuację indywidualnie i decydować o potrzebie zastosowania środków zapobiegawczych w oparciu o okoliczności, sytuację zakładu i swój osąd nadzorczy.

(61) Dyrektywa 2009/138/WE przewiduje wzajemne uznawanie i egzekwowanie we wszystkich państwach członkowskich decyzji dotyczących reorganizacji lub likwidacji zakładów ubezpieczeń. Dyrektywa ta zapewnia, aby wszystkie aktywa i zobowiązania zakładu, bez względu na to, w którym państwie się znajdują, były objęte jedną procedurą w państwie członkowskim siedziby, oraz aby wierzyciele w przyjmujących państwach członkowskich byli traktowani w taki sam sposób jak wierzyciele w państwie członkowskim siedziby. Aby umożliwić skuteczną restrukturyzację i uporządkowaną likwidację, przepisy dotyczące reorganizacji i likwidacji określone w dyrektywie 2009/138/WE powinny mieć zastosowanie w przypadku stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zarówno w sytuacji, gdy instrumenty te są stosowane w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, jak i w sytuacji, gdy są one stosowane w odniesieniu do innych podmiotów objętych systemem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Należy zatem odpowiednio zmienić te przepisy.

(62) W dyrektywie 2009/138/WE przewidziano przedłużenie okresu naprawczego w przypadku naruszenia kapitałowego wymogu wypłacalności, jeżeli EIOPA ogłosił istnienie wyjątkowej niekorzystnej sytuacji. Ogłoszenia te mogą być dokonywane na wniosek krajowych organów nadzoru, które w stosownych przypadkach przed złożeniem wniosku zobowiązane są do skonsultowania się z Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego (ERRS), ustanowioną rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010[14]. Konsultacje z ERRS prowadzone w sposób zdecentralizowany przez krajowe organy nadzoru są mniej efektywne niż konsultacje z ERRS prowadzone w sposób scentralizowany przez EIOPA. W celu zapewnienia efektywności procesu to EIOPA, a nie krajowe organy nadzoru, powinien konsultować się z ERRS przed ogłoszeniem istnienia wyjątkowej niekorzystnej sytuacji, jeżeli charakter sytuacji pozwala na taką uprzednią konsultację.

[14] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1).

(63) Dyrektywa 2009/138/WE zawiera wymóg, by zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji niezwłocznie informowały zainteresowany organ nadzoru, jeżeli stwierdzą, że nie spełniają minimalnego wymogu kapitałowego, lub jeżeli istnieje ryzyko, że przestaną spełniać ten wymóg w ciągu kolejnych trzech miesięcy. W dyrektywie nie określono jednak, kiedy można stwierdzić niespełnianie minimalnego wymogu kapitałowego lub ryzyko jego niespełniania w ciągu kolejnych trzech miesięcy, w związku z czym zakłady mogą zwlekać z informowaniem organów nadzoru do końca danego kwartału, w którym dokonywane są obliczenia minimalnego wymogu kapitałowego, które należy formalnie zgłosić organom nadzoru. W celu zapewnienia, aby organy nadzoru terminowo otrzymywały informacje i były w stanie podejmować konieczne działania, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny być zobowiązane do niezwłocznego informowania organów nadzoru o niespełnieniu minimalnego wymogu kapitałowego lub o ryzyku takiego niespełniania również wówczas, gdy zostało to stwierdzone na podstawie szacunków lub obliczeń dokonanych pomiędzy dwoma terminami oficjalnych obliczeń minimalnego wymogu kapitałowego w danym kwartale.

(64) Ochrona interesów osób ubezpieczonych jest jednym z ogólnych celów ram ostrożnościowych, który powinny realizować organy nadzoru na każdym etapie procesu nadzoru, w tym w przypadkach naruszeń lub prawdopodobnych naruszeń przez zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji wymogów, które mogłoby skutkować cofnięciem zezwolenia. Cel ten należy realizować przed cofnięciem zezwolenia oraz po jego cofnięciu; należy również wziąć pod uwagę wszelkie skutki prawne dla osób ubezpieczonych, które mogłyby z tego cofnięcia wyniknąć.

(65) Organy nadzoru powinny być wyposażone w narzędzia służące zapobieganiu urzeczywistnienia się ryzyk dla stabilności finansowej na rynkach ubezpieczeń, ograniczaniu procykliczności działań zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji oraz łagodzeniu negatywnych skutków ubocznych w systemie finansowym i gospodarce realnej.

(66) Niedawne kryzysy gospodarcze i finansowe, w szczególności kryzys związany z pandemią COVID-19, pokazały, że prawidłowe zarządzanie płynnością przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji może zapobiegać ryzykom dla stabilności systemu finansowego. Z tego powodu zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny być zobowiązane do wzmocnienia zarządzania płynnością i planowania płynności, szczególnie w kontekście niekorzystnych sytuacji wpływających na znaczną część lub całość rynku ubezpieczeń i reasekuracji.

(67) W przypadku gdy zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji o szczególnie wrażliwych profilach, takie jak zakłady posiadające zobowiązania płynne, aktywa niepłynne lub podatne na ryzyko płynności, co może wpływać na ogólną stabilność finansową, nie podejmą odpowiednich działań naprawczych, krajowe organy nadzoru powinny mieć możliwość interwencji w celu poprawy sytuacji w zakresie płynności tych zakładów.

(68) W celu ochrony ubezpieczających i zachowania stabilności finansowej organy nadzoru powinny posiadać niezbędne uprawnienia do ochrony wypłacalności określonych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji w wyjątkowych sytuacjach, takich jak wystąpienie niekorzystnych zdarzeń gospodarczych lub rynkowych wpływających na znaczną część lub całość rynku ubezpieczeń i reasekuracji. Uprawnienia te powinny obejmować możliwość ograniczenia lub zawieszenia wypłat na rzecz akcjonariuszy i innych wierzycieli podporządkowanych danego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, zanim nastąpi faktyczne naruszenie kapitałowego wymogu wypłacalności. Uprawnienia te należy stosować w indywidualnych przypadkach, z poszanowaniem wspólnych kryteriów opartych na ocenie ryzyka, i nie powinny one osłabiać funkcjonowania rynku wewnętrznego.

(69) Ponieważ ograniczenie lub zawieszenie wypłaty dywidend i innych premii wpłynęłoby, nawet tymczasowo, na prawa akcjonariuszy i innych wierzycieli podporządkowanych, organy nadzoru powinny należycie uwzględniać zasadę proporcjonalności i zasadę konieczności przy podejmowaniu takich środków. Organy nadzoru powinny również zapewnić, aby żaden z przyjętych środków nie pociągał za sobą nieproporcjonalnych niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego innych państw członkowskich lub Unii jako całości. W szczególności organy nadzoru powinny ograniczać podział kapitału w ramach grupy ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej jedynie w wyjątkowych okolicznościach i w przypadku gdy jest to należycie uzasadnione potrzebą zachowania stabilności rynku ubezpieczeń i reasekuracji oraz systemu finansowego jako całości.

(70) W wyjątkowych okolicznościach zakłady ubezpieczeń mogą być narażone na znaczące ryzyka płynności. W związku z tym organy nadzoru powinny być uprawnione do tymczasowego zawieszenia praw do wykupu umów ubezpieczenia na życie takich zakładów, których dotyczą znaczące ryzyka płynności, na krótki okres i wyłącznie w ostateczności. Taki wyjątkowy środek powinien być stosowany w celu utrzymania zbiorowej ochrony ubezpieczających, czyli ochrony wszystkich ubezpieczających, także tych, którzy mogliby być pośrednio dotknięci takimi ryzykami.

(71) Niedawne przypadki upadłości zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji prowadzących działalność transgraniczną uwypukliły potrzebę lepszego informowania organów nadzoru o działalności prowadzonej przez te zakłady. W związku z tym zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny być zobowiązane do powiadamiania organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby o wszelkich istotnych zmianach mających wpływ na ich profil ryzyka w odniesieniu do prowadzonej przez nie transgranicznej działalności ubezpieczeniowej, przy czym informacje te powinny być przekazywane organom nadzoru odnośnych przyjmujących państw członkowskich.

(72) Zgodnie z dyrektywą 2009/138/WE EIOPA jest uprawniony do ustanowienia i koordynowania platform współpracy w celu poprawy współpracy pomiędzy odpowiednimi organami nadzoru, jeżeli zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji prowadzi lub zamierza prowadzić działalność w oparciu o swobodę świadczenia usług lub prawo przedsiębiorczości. Z uwagi na złożoność kwestii nadzorczych, którymi zajmują się wspomniane platformy, w niektórych przypadkach organom nadzoru nie udaje się jednak wypracować wspólnego stanowiska w sprawie sposobu zajęcia się kwestiami związanymi z zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji prowadzącym działalność transgraniczną. W przypadku gdy organy nadzoru uczestniczące w platformach współpracy nie są w stanie osiągnąć porozumienia w kwestiach związanych z zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji prowadzącym działalność transgraniczną, EIOPA powinien dysponować uprawnieniami do rozstrzygania sporów zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

(73) Aby skuteczniej zapobiegać potencjalnym problemom mającym wpływ na prawa konsumentów i zwiększyć ochronę ubezpieczających w całej Unii, należy zacieśnić współpracę i wymianę informacji między organem nadzoru państwa członkowskiego siedziby, który udzielił zezwolenia zakładowi ubezpieczeń lub zakładowi reasekuracji, a organami nadzoru państw członkowskich, w których zakład ten prowadzi działalność poprzez tworzenie oddziałów lub świadczenie usług. Ta wzmocniona współpraca ma szczególne znaczenie w przypadku istotnej działalności transgranicznej i powinna zwiększyć przejrzystość i regularną obowiązkową wymianę informacji między zainteresowanymi organami nadzoru. Taka wymiana powinna być wystarczająco szczegółowa i obejmować wszystkie istotne informacje pochodzące od organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby, w szczególności w odniesieniu do wyniku procesu nadzoru związanego z działalnością transgraniczną i do kondycji finansowej zakładu. Aby zapewnić sprawny dostęp do dostępnych danych nadzorczych, sprawozdań na temat procesu nadzoru i innych odpowiednich informacji dotyczących zakładów prowadzących istotną działalność transgraniczną oraz aby zapewnić efektywną wymianę tych danych, sprawozdań i informacji, a także z uwzględnieniem potrzeby ograniczenia obciążeń administracyjnych, należy stosować cyfrowe narzędzia wymiany informacji. W związku z tym takie informacje mogłyby być przekazywane za pośrednictwem istniejących cyfrowych narzędzi współpracy wprowadzonych przez EIOPA.

(74) W przypadku gdy organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego ma poważne obawy co do sytuacji w zakresie wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji prowadzącego istotną działalność transgraniczną na jego terytorium, powinien on dysponować uprawnieniami do wystąpienia o przeprowadzenie wspólnej kontroli na miejscu z udziałem organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby, jeżeli nie jest spełniony kapitałowy wymóg wypłacalności lub minimalny wymóg kapitałowy. Organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby powinien koordynować wspólną kontrolę na miejscu i zaprosić wszystkie odpowiednie krajowe organy nadzoru oraz EIOPA. Wszystkie uczestniczące w kontroli na miejscu organy nadzoru powinny uzgodnić cele tej kontroli przed jej przeprowadzeniem. Do końca kontroli powinny one również sformułować wspólny pogląd na temat niezbędnych środków nadzorczych, które należy podjąć. Organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby powinien poinformować wszystkie zainteresowane organy nadzoru o działaniach podjętych w następstwie kontroli na miejscu. W przypadku gdy organy nadzoru nie zgadzają się co do konieczności przeprowadzenia wspólnej kontroli na miejscu, EIOPA powinien dysponować uprawnieniami do rozstrzygania sporów zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

(75) Zgodnie z dyrektywą 2009/138/WE zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji nie są zobowiązane do terminowego przekazywania organom nadzoru przyjmujących państw członkowskich informacji na temat prowadzonej przez siebie działalności. Informacje takie można uzyskać jedynie poprzez skierowanie wniosku do organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby. Takie podejście nie zapewnia jednak dostępu do informacji w rozsądnym terminie. W związku z tym organy nadzoru przyjmujących państw członkowskich powinny posiadać uprawnienia do bezpośredniego zwracania się do zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji o przekazanie informacji, w sytuacji gdy organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby nie przekaże informacji w sposób terminowy. Uprawnienia te nie powinny uniemożliwiać dobrowolnego przekazywania informacji organom nadzoru przyjmujących państw członkowskich przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji.

(76) Aby uzyskać status ubezpieczeniowej spółki holdingowej, główna działalność spółki dominującej musi w szczególności polegać na nabywaniu i posiadaniu udziałów kapitałowych w jednostkach zależnych, o ile jednostki te są wyłącznie lub głównie zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji, lub zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji z państw trzecich. Obecnie w tym kontekście organy nadzoru interpretują na różne sposoby znaczenie wyrażenia „wyłącznie lub głównie”. W związku z tym należy zmienić i doprecyzować definicję ubezpieczeniowej spółki holdingowej, biorąc pod uwagę podobne zmiany w definicji finansowej spółki holdingowej, o której mowa w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, w odniesieniu do sektora bankowego. W szczególności, aby podmiot mógł zostać zaklasyfikowany jako ubezpieczeniowa spółka holdingowa, jego główna działalność powinna być związana z nabywaniem i posiadaniem zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, ze świadczeniem usług dodatkowych na rzecz powiązanych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji lub z prowadzeniem innej działalności finansowej nieobjętej regulacją. Organy nadzoru powinny być uprawnione do stwierdzenia, że kryterium takie zostało spełnione, niezależnie od deklarowanego przez sam zakład celu lub przedmiotu działalności.

(77) W niektórych przypadkach w ramach grupy objętej nadzorem nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a), b) lub c) dyrektywy 2009/138/WE udziały kapitałowe w jednostkach zależnych będących zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji znajdujących się w państwie trzecim są posiadane poprzez pośredniczącą spółkę holdingową nieobjętą regulacją. Nawet jeżeli ta pośrednicząca spółka holdingowa nieobjęta regulacją nie posiada żadnej jednostki zależnej będącej zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji, której siedziba znajduje się w Unii, ważne jest, aby mogła być traktowana podobnie do ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej i mogła być uwzględniona w obliczeniach wypłacalności grupy. Należy w związku z tym wprowadzić definicję spółek holdingowych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z państwa trzeciego, aby grupy mogły uwzględniać powiązane zakłady z państwa trzeciego przy obliczaniu kapitałowego wymogu wypłacalności grupy.

(78) W niektórych przypadkach kilka zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji tworzy faktyczną grupę i zachowuje się jak grupa, chociaż nie spełniają one definicji grupy określonej w art. 212 dyrektywy 2009/138/WE. Tytuł III tej dyrektywy nie ma zatem zastosowania do takich zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji. W takich przypadkach, szczególnie w przypadku grup horyzontalnych, gdzie między poszczególnymi zakładami nie istnieją powiązania kapitałowe, organy sprawujące nadzór nad grupą powinny być uprawnione do stwierdzenia istnienia grupy. Należy również przedstawić obiektywne kryteria umożliwiające dokonanie takiego stwierdzenia. W przypadku braku zmian w specyfice grup oczekuje się, że grupy, które już podlegają nadzorowi nad grupą, będą nadal podlegać takiemu nadzorowi.

(79) Grupy ubezpieczeniowe i reasekuracyjne mogą swobodnie decydować o szczególnych wewnętrznych ustaleniach, podziale zadań i strukturze organizacyjnej w obrębie grupy w sposób, który uznają za stosowny do zapewnienia zgodności z dyrektywą 2009/138/WE. W kilku przypadkach takie ustalenia i struktury organizacyjne mogą jednak zagrozić skutecznemu nadzorowi nad grupą. W związku z tym organy sprawujące nadzór nad grupą powinny posiadać uprawnienia – w wyjątkowych okolicznościach oraz po konsultacji z EIOPA i pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru – do zażądania wprowadzenia zmian w tych ustaleniach lub strukturach organizacyjnych. Organy sprawujące nadzór nad grupą powinny należycie uzasadnić swoje decyzje i wyjaśnić, dlaczego istniejące ustalenia lub struktury utrudniają prowadzenie skutecznego nadzoru nad grupą i mu zagrażają.

(80) Organy sprawujące nadzór nad grupą mogłyby zdecydować o wyłączeniu zakładu z nadzoru nad grupą, szczególnie jeżeli zakład taki uznaje się za mający małe znaczenie z punktu widzenia celów nadzoru nad grupą. EIOPA odnotował rozbieżne interpretacje kryterium posiadania małego znaczenia i stwierdził, że w niektórych przypadkach wyłączenia takie prowadzą do całkowitego odstąpienia od nadzoru nad grupą lub do prowadzenia nadzoru na poziomie pośredniczącej jednostki dominującej. Konieczne jest zatem sprecyzowanie, że decyzje o wyłączeniu, które prowadziłyby do całkowitego odstąpienia od nadzoru nad grupą lub do prowadzenia nadzoru na poziomie pośredniczącej jednostki dominującej, powinny być podejmowane wyłącznie w bardzo wyjątkowych okolicznościach, oraz że organy sprawujące nadzór nad grupą powinny skonsultować się z EIOPA przed podjęciem takich decyzji. Należy również wprowadzić kryteria zapewniające większą jasność co do tego, co należy uznać za posiadanie małego znaczenia z punktu widzenia celów nadzoru nad grupą.

(81) Decyzje o niewłączaniu zakładu w zakres nadzoru nad grupą mogą opierać się na różnych przepisach dyrektywy 2009/138/WE. Zmiany art. 214 ust. 2 tej dyrektywy mające na celu sprecyzowanie pojęcia „małe znaczenie” nie powinny zatem mieć wpływu na istniejącą ewentualną podstawę podejmowania decyzji o wyłączeniu z nadzoru nad grupą zgodnie z lit. c) tego ustępu, w przypadku gdy państwo członkowskie dokonało transpozycji art. 214 tej dyrektywy w taki sposób, że umożliwia wyłączenie jednostki dominującej najwyższego szczebla, jeżeli posiada ona wszystkie następujące cechy: nadal podlega nadzorowi organu nadzoru zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego, nie posiada zezwolenia na podejmowanie działalności ubezpieczeniowej lub reasekuracyjnej, nie świadczy usług pomocniczych na rzecz jednostek zależnych będących zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji w ramach grupy, regulacje wewnętrzne wyraźnie wykluczają możliwość prowadzenia przez tę jednostkę centralnej koordynacji jej jednostek zależnych będących zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji zgodnie z prawem państwa członkowskiego, które ściśle ogranicza zakres działalności zakładu, oraz istnieje podmiot pośredniczący mający siedzibę na terytorium państwa członkowskiego aktywnie zarządzający jednostkami zależnymi będącymi zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji w ramach grupy.

(82) Brakuje jasności co do rodzajów podmiotów, wobec których przy obliczaniu wypłacalności grupy można zastosować metodę 2, mianowicie metodę odliczeń i agregacji zdefiniowaną w dyrektywie 2009/138/WE, co ma szkodliwy wpływ na równe warunki działania. Należy zatem jasno określić, które podmioty można włączyć w obliczenia wypłacalności grupy zgodnie z metodą 2. Metodę 2 należy stosować wyłącznie wobec zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z państwa trzeciego, podmiotów należących do innych sektorów finansowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, ubezpieczeniowych spółek holdingowych i innych jednostek dominujących, których główna działalność polega na nabywaniu i posiadaniu udziałów kapitałowych w jednostkach zależnych, o ile jednostki te są wyłącznie lub głównie zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji, lub zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji z państwa trzeciego.

(83) W przypadku niektórych grup ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych pośrednicząca jednostka dominująca inna niż zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, lub zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji z państwa trzeciego nabywa i posiada udziały kapitałowe w jednostkach zależnych, gdzie te jednostki zależne są wyłącznie lub głównie zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji z państw trzecich. Na podstawie obecnych przepisów, jeżeli takie pośredniczące jednostki dominujące nie posiadają udziałów kapitałowych w co najmniej jednej jednostce zależnej będącej zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji mającej siedzibę w Unii, nie są one traktowane jako ubezpieczeniowe spółki holdingowe do celów obliczenia wypłacalności grupy, chociaż charakter ich ryzyk jest bardzo podobny. Należy zatem zmienić przepisy tak, aby takie spółki holdingowe zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z państwa trzeciego były traktowane do celów obliczenia wypłacalności grupy w taki sam sposób jak ubezpieczeniowe spółki holdingowe.

(84) W dyrektywie 2009/138/WE i w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2015/35 przewidziano cztery metody włączania podmiotów należących do innych sektorów finansowych do obliczania wypłacalności grupy, w tym metody 1 i 2 określone w załączniku I do dyrektywy 2002/87/WE. Prowadzi to do niespójności w podejściach nadzorczych i do braku równych warunków działalności oraz generuje niepotrzebną złożoność. Należy zatem uprościć przepisy, aby jednostki należące do innych sektorów finansowych zawsze były uwzględniane przy obliczaniu wypłacalności grupy, przy zastosowaniu odpowiednich zasad sektorowych dotyczących obliczania środków własnych i wymogów kapitałowych. Takie środki własne i wymogi kapitałowe należy zwyczajnie zagregować ze środkami własnymi i wymogami kapitałowymi części grupy zajmującej się ubezpieczeniami i reasekuracją.

(85) Na podstawie obecnych przepisów zakładom ubezpieczeń posiadającym udziały kapitałowe w innym zakładzie i zakładom reasekuracji posiadającym udziały kapitałowe w innym zakładzie przyznaje się ograniczone możliwości stosowania uproszczonych obliczeń do celów określenia wypłacalności grupy przy stosowaniu metody 1, czyli metody opierającej się na sprawozdaniach skonsolidowanych. Powoduje to nieproporcjonalne obciążenie, szczególnie gdy grupy mają udziały kapitałowe w zakładach powiązanych o bardzo małym rozmiarze. W związku z tym, pod warunkiem uprzedniego zatwierdzenia przez organ nadzoru, należy zezwolić zakładom posiadającym udziały kapitałowe w innym zakładzie na włączenie zakładów powiązanych nieznacznych rozmiarów do wypłacalności ich grupy przy zastosowaniu uproszczonych podejść.

(86) Niejasne jest, jak pojęcie obciążenia, które należy uwzględnić przy klasyfikacji pozycji środków własnych do poszczególnych kategorii, stosuje się do ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, w przypadku których ubezpieczający i beneficjenci nie są bezpośrednimi klientami. W związku z tym należy wprowadzić minimalne kryteria umożliwiające rozpoznanie sytuacji, w których pozycja środków własnych wyemitowana przez ubezpieczeniową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej jest wolna od obciążeń.

(87) Zakres jednostek, które należy uwzględnić przy obliczaniu dolnego progu kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, powinien być spójny z zakresem jednostek wnoszących wkład do dopuszczonych środków własnych dostępnych na pokrycie skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy. Przy obliczaniu dolnego progu należy zatem uwzględnić zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji z państwa trzeciego ujęte poprzez zastosowanie metody 1.

(88) Formuła obliczania minimalnego skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy mogłaby prowadzić do sytuacji, w których taka minimalna wartość jest bliska lub nawet równa skonsolidowanemu kapitałowemu wymogowi wypłacalności grupy. Jeżeli w takich przypadkach grupa nie spełnia minimalnego skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, ale nadal spełnia swój kapitałowy wymóg wypłacalności na poziomie grupy, obliczony na podstawie danych skonsolidowanych, organy nadzoru powinny korzystać wyłącznie z uprawnień dostępnych w przypadku niespełnienia kapitałowego wymogu wypłacalności grupy.

(89) Do celów obliczania wypłacalności grupy ubezpieczeniowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej należy traktować jako zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji. Oznacza to obliczanie w przypadku takich jednostek hipotetycznych wymogów kapitałowych. Obliczenia takie nie powinny jednak nigdy oznaczać, że ubezpieczeniowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej są zobowiązane do spełnienia tych hipotetycznych wymogów kapitałowych na poziomie indywidualnym.

(90) Nie istnieją przepisy prawa określające sposób obliczania wypłacalności grupy przy zastosowaniu połączenia metody 1 i metody 2. Sytuacja taka prowadzi do niespójnych praktyk i do niepewności, szczególnie w związku ze sposobem obliczania wkładu zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji ujętych w ramach metody 2 na rzecz kapitałowego wymogu wypłacalności grupy. Należy zatem wyjaśnić, w jaki sposób ma być obliczana wypłacalność grupy w przypadku stosowania połączenia metod. W tym celu przy obliczaniu wypłacalności grupy nie należy pomijać żadnego istotnego ryzyka wynikającego z takich zakładów. Jednak aby uniknąć znacznych wzrostów wymogów kapitałowych i zachować równe warunki działania dla grup ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych na szczeblu globalnym, należy doprecyzować, że, do celów obliczania skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, nie należy stosować do takich udziałów wymogu kapitałowego z tytułu ryzyka związanego z inwestowaniem w akcje. Z tego samego powodu wymóg kapitałowy z tytułu ryzyka walutowego należy stosować wyłącznie do wartości tych udziałów, która przewyższa kapitałowy wymóg wypłacalności tych zakładów powiązanych. Należy umożliwić zakładom ubezpieczeń posiadającym udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładom reasekuracji posiadającym udziały kapitałowe w innym zakładzie uwzględnienie dywersyfikacji między tym ryzykiem walutowym a innymi ryzykami leżącymi u podstaw obliczania skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy.

(91) Obecnie organy sprawujące nadzór nad grupą mogą ustalić progi, powyżej których transakcje wewnątrz grupy i koncentrację ryzyka uznaje się za znaczące na podstawie kapitałowych wymogów wypłacalności, rezerw techniczno-ubezpieczeniowych lub obu tych elementów. Inne kryteria ilościowe lub jakościowe oparte na ocenie ryzyka, np. dopuszczone środki własne, mogą być jednak również właściwe dla ustalenia progów. Organy sprawujące nadzór nad grupą powinny zatem dysponować większą elastycznością przy określaniu istotnej transakcji wewnątrz grupy lub znacznej koncentracji ryzyka.

(92) Ubezpieczeniowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej mogą być jednostkami dominującymi grup ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych. W takim przypadku wymaga się stosowania nadzoru nad grupą na podstawie skonsolidowanej sytuacji takich spółek holdingowych. Ponieważ zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji kontrolowane przez takie spółki holdingowe nie zawsze są w stanie zapewnić zgodność z wymogami dotyczącymi nadzoru nad grupą, konieczne jest zapewnienie, aby organy sprawujące nadzór nad grupą miały odpowiednie uprawnienia nadzorcze i wykonawcze pozwalające zapewnić zachowanie przez grupę zgodności z dyrektywą 2009/138/WE. W związku z tym, podobnie jak w przypadku zmian do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE[15] wprowadzonych dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/878[16] w odniesieniu do instytucji finansowych i kredytowych, organy sprawujące nadzór nad grupą powinny posiadać minimalny zestaw uprawnień względem spółek holdingowych, w tym ogólne uprawnienia nadzorcze mające zastosowanie do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji do celów nadzoru nad grupą.

---

15 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

16 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/878 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2013/36/UE w odniesieniu do podmiotów zwolnionych, finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, wynagrodzeń, środków i uprawnień nadzorczych oraz środków ochrony kapitału (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 253).

(93) Do celów ochrony ubezpieczających wszystkie grupy ubezpieczeniowe działające w Unii, niezależnie od lokalizacji siedziby ich jednostki dominującej najwyższego szczebla, powinny być traktowane jednakowo w ramach stosowania nadzoru nad grupą na mocy tytułu III dyrektywy 2009/138/WE. Jeżeli zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji są częścią grupy, której jednostka dominująca ma swoją siedzibę w państwie trzecim, którego system nadzoru nie został uznany za równoważny lub tymczasowo równoważny zgodnie z art. 260 tej dyrektywy, sprawowanie nadzoru nad grupą stanowi większe wyzwanie. Organy sprawujące nadzór nad grupą mogą zdecydować o zastosowaniu wobec takich grup tzw. innych metod zgodnie z art. 262 tej dyrektywy. Metody te nie są jednak jasno zdefiniowane i nie ma pewności co do celów, którym te inne metody mają służyć. Jeżeli kwestia ta nie zostanie rozwiązana, może prowadzić do niepożądanych skutków dla równych warunków działania grup, których jednostka dominująca najwyższego szczebla znajduje się w Unii, i grup, których jednostka dominująca najwyższego szczebla znajduje się w państwie trzecim, którego system nie został uznany za równoważny. Należy zatem dokładniej określić cel innych metod, w tym minimalny zestaw środków, które organy sprawujące nadzór nad grupą powinny uwzględnić. W szczególności metody te powinny zapewniać taki sam poziom ochrony wszystkim ubezpieczającym zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, które mają siedzibę w Unii, niezależnie od lokalizacji siedziby jednostki dominującej najwyższego szczebla grupy, do której należą takie zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji.

(94) Rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2019/981[17] wprowadzono preferencyjne traktowanie dotyczące długoterminowych inwestycji w akcje. Podmoduł ryzyka związanego z inwestowaniem w akcje oparty na czasie trwania, którego celem jest również odzwierciedlenie mniejszego ryzyka inwestowania w dłuższym horyzoncie czasowym, lecz którego stosowanie w Unii jest bardzo ograniczone, podlega o wiele surowszym kryteriom niż kryteria mające zastosowanie do długoterminowych inwestycji w akcje. Nowa kategoria ostrożnościowa długoterminowych inwestycji w akcje wydaje się więc likwidować potrzebę istnienia podmodułu ryzyka związanego z inwestowaniem w akcje opartego na czasie trwania. Ponieważ nie ma potrzeby utrzymywania dwóch odrębnych rodzajów preferencyjnego traktowania o tym samym celu, jakim jest promowanie długoterminowych inwestycji, należy usunąć podmoduł ryzyka związanego z inwestowaniem w akcje oparty na czasie trwania. Aby uniknąć jednak sytuacji, w której usunięcie to prowadziłoby do niekorzystnych skutków, należy przewidzieć stosowanie zasady ochrony praw nabytych w odniesieniu do ubezpieczycieli, którzy stosują obecnie podmoduł ryzyka związany z inwestowaniem w akcje oparty na czasie trwania.

[17] Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/981 z dnia 8 marca 2019 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) 2015/35 uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz.U. L 161 z 18.6.2019, s. 1).

(95) Osiągnięcie ambitnych celów środowiskowych i klimatycznych ujętych w Europejskim Zielonym Ładzie wymaga skierowania dużej liczby inwestycji z sektora prywatnego, w tym z zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, w stronę zrównoważonych inwestycji. Przepisy dyrektywy 2009/138/WE dotyczące wymogów kapitałowych nie powinny utrudniać prowadzenia przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji zrównoważonych inwestycji, lecz powinny odzwierciedlać całkowite ryzyko inwestycji w działania szkodliwe dla środowiska. W związku z tym zachodzi potrzeba dokonania oceny, czy dostępne dowody dotyczące zróżnicowania ryzyka między inwestycjami szkodliwymi dla środowiska lub szkodliwymi społecznie a innymi inwestycjami są wystarczające, aby uzasadnić zróżnicowane traktowanie ostrożnościowe. Aby zapewnić odpowiednią ocenę stosownych dowodów, EIOPA powinien monitorować dowody dotyczące profilu ryzyka inwestycji szkodliwych dla środowiska lub szkodliwych społecznie i złożyć sprawozdanie na ten temat do dnia … [miesiąc od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej]. W stosownych przypadkach EIOPA powinien w swoim sprawozdaniu udzielić porad co do zmian w dyrektywie 2009/138/WE oraz w aktach delegowanych i wykonawczych przyjętych zgodnie z tą dyrektywą. EIOPA powinien mieć również możliwość zbadania, czy stosowne byłoby uwzględnienie niektórych ryzyk środowiskowych innych niż związane ze zmianą klimatu i w jaki sposób. Jeżeli sugerują to zebrane dowody, EIOPA mógłby na przykład zbadać potrzebę rozszerzenia analiz scenariuszy wprowadzonych niniejszą dyrektywą w kontekście ryzyk związanych ze zmianą klimatu o inne ryzyka środowiskowe.

(96) Zmiana klimatu wpływa na częstotliwość i dotkliwość katastrof naturalnych, a oba te czynniki prawdopodobnie będą się nasilać ze względu degradację i zanieczyszczenie środowiska. Mogłoby to również zmienić ekspozycję zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji na ryzyko katastrof naturalnych i sprawić, że standardowe parametry dotyczące ryzyka katastrof naturalnych określone w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2015/35 stracą ważność. W celu zapewnienia, aby nie utrzymywała się rozbieżność między standardowymi parametrami dotyczącymi ryzyka katastrof naturalnych a rzeczywistą ekspozycją zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji na takie ryzyka, EIOPA powinien dokonywać regularnych przeglądów zakresu modułu ryzyka katastrof naturalnych i kalibracji jego standardowych parametrów. W tym celu EIOPA powinien uwzględnić najnowsze dostępne dowody z dziedziny nauki o klimacie i, w przypadku znalezienia rozbieżności, przedłożyć Komisji odpowiednią opinię.

(97) Należy zmienić wymogi określone w art. 308b ust. 12 dyrektywy 2009/138/WE, aby zapewnić spójność z ramami bankowymi i równe warunki działania pod względem traktowania ekspozycji wobec rządów centralnych lub banków centralnych państw członkowskich, które są denominowane i finansowane w walucie krajowej dowolnego państwa członkowskiego. W tym celu należy wprowadzić w odniesieniu do takich ekspozycji system ochrony praw nabytych, aby wyłączyć stosowne ekspozycje z wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka spreadu i ryzyka koncentracji aktywów, pod warunkiem że ekspozycja wystąpiła przed dniem 1 stycznia 2023 r.

(98) W niektórych przypadkach grupy ubezpieczeniowe lub reasekuracyjne polegają w dużym stopniu na stosowaniu środka przejściowego w zakresie stóp procentowych wolnych od ryzyka i środka przejściowego w zakresie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych. Takie poleganie mogłoby błędnie przedstawiać rzeczywistą sytuację grupy w zakresie wypłacalności. Grupy ubezpieczeniowe lub reasekuracyjne powinny zatem być zobowiązane do ujawniania wpływu założenia, że środki własne pochodzące z tych środków przejściowych nie są dostępne do pokrycia kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, na ich sytuację w zakresie wypłacalności. Organy nadzoru powinny być również uprawnione do podjęcia odpowiednich środków tak, aby stosowanie środków przejściowych właściwie odzwierciedlało sytuację finansową grupy. Środki te nie powinny mieć jednak wpływu na stosowanie tych środków przejściowych przez powiązane zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji przy obliczaniu ich indywidualnego kapitałowego wymogu wypłacalności.

(99) W dyrektywie 2009/138/WE przewidziano środki przejściowe dotyczące stopy procentowej wolnej od ryzyka i rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, które podlegają zatwierdzeniu przez organ nadzoru i które stosuje się do umów powodujących powstanie zobowiązań ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, które to umowy zawarto przed 2016 r. Chociaż środki przejściowe powinny zachęcać zakłady do możliwie najszybszego zapewnienia zgodności z tą dyrektywą, stosowanie środków przejściowych zatwierdzonych po raz pierwszy długo po 2016 r. może z dużym prawdopodobieństwem spowolnić drogę do zapewniania zgodności ze wspomnianą dyrektywą. Takie zatwierdzenie stosowania tych środków przejściowych powinno zatem ograniczać się do przypadków, w których zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji zaczyna po raz pierwszy podlegać przepisom dyrektywy 2009/138/WE lub w których zakład przyjął portfel umów ubezpieczenia lub reasekuracji, a zakład przenoszący przed przeniesieniem zastosował środek przejściowy względem zobowiązań związanych z tym portfelem.

(100) W celu uwzględnienia zmian na rynku i uzupełnienia niektórych szczegółowych aspektów technicznych niniejszej dyrektywy należy powierzyć Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do: kryteriów wskazywania małych i niezłożonych zakładów i grup; traktowania ryzyka stwarzanego przez kryptoaktywa w podmodule ryzyka rynkowego; doprecyzowań dotyczących inwestycji długoterminowych; kryteriów ograniczonej sprawozdawczości do organów nadzoru dla wewnętrznych zakładów ubezpieczeń i wewnętrznych zakładów reasekuracji; ostrożnej wyceny deterministycznej najlepszego oszacowania; stosowania uproszczonego podejścia do celów obliczania wypłacalności grupy; informacji, które należy uwzględnić w regularnych sprawozdaniach do celów nadzoru na poziomie grupy; oraz przedłużenia terminów sprawozdawczości w wyjątkowych okolicznościach. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

(101) W celu zapewnienia zharmonizowanego stosowania niniejszej dyrektywy EIOPA powinien opracować projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania czynników, które organy nadzoru powinny wziąć pod uwagę z myślą o określeniu relacji między różnymi zakładami, które mogą wchodzić w skład grupy. Komisja powinna uzupełnić niniejszą dyrektywę, przyjmując regulacyjne standardy techniczne opracowane przez EIOPA w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010. Komisja powinna być również uprawniona do przyjmowania opracowanych przez EIOPA wykonawczych standardów technicznych dotyczących niektórych szczególnych elementów metodycznych odnoszących się do ostrożnej wyceny deterministycznej najlepszego oszacowania w przypadku zobowiązań z tytułu ubezpieczenia na życie, w drodze aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE oraz zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

(102) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, mianowicie zapewnienie zachęt dla ubezpieczycieli do przyczyniania się do długoterminowego zrównoważonego finansowania gospodarki, poprawa wrażliwości na ryzyko, ograniczenie nadmiernej krótkoterminowej zmienności poziomu wypłacalności ubezpieczycieli, poprawa jakości, spójności i koordynacji nadzoru ubezpieczeniowego w całej Unii oraz poprawa ochrony ubezpieczających i beneficjentów, a także lepsze zajęcie się kwestią potencjalnego narastania ryzyka systemowego w sektorze ubezpieczeń, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki działań możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(103) Zjednoczone Królestwo stało się od dnia 1 lutego 2020 r. państwem trzecim, a od dnia 31 grudnia 2020 r. prawo Unii przestało mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie. W dyrektywie 2009/138/WE zawarto kilka przepisów, które odnoszą się do kwestii specyficznych dla poszczególnych państw członkowskich i w przypadkach gdy przepisy takie dotyczą Zjednoczonego Królestwa, stały się one nieaktualne i należy je uchylić.

(104) Kalibracje stosowane na potrzeby aktów delegowanych i aktów wykonawczych przyjmowanych przez Komisję często opierają się na danych, na które w dużym stopniu wpływa włączenie danych z rynku Zjednoczonego Królestwa. W związku z tym wszystkie kalibracje, które są danymi wejściowymi do obliczania kapitałowego wymogu wypłacalności i minimalnego wymogu kapitałowego, należy poddać przeglądowi, aby ustalić, czy nie są one w nadmiernym stopniu zależne od danych z rynku Zjednoczonego Królestwa, i w stosownych przypadkach dane takie powinny zostać usunięte z odpowiednich zbiorów danych, chyba że inne dane nie są dostępne.

(105) Należy zapewnić, aby ostrożnościowe traktowanie inwestycji w sekurytyzację, w tym prostą, przejrzystą i standardową (STS) sekurytyzację, odpowiednio odzwierciedlało rzeczywiste ryzyka oraz aby wymogi kapitałowe związane z takimi inwestycjami były zorientowane na ryzyko. W tym celu Komisja powinna ocenić stosowność istniejących kalibracji inwestycji w sekurytyzacje określonych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie dyrektywy 2009/138/WE, biorąc pod uwagę dostępne dane rynkowe oraz ich spójność z wymogami kapitałowymi mającymi zastosowanie do inwestycji w inne papiery wartościowe o stałym dochodzie. Na podstawie takiej oceny i w stosownych przypadkach Komisja powinna rozważyć zmianę aktu delegowanego ustanawiającego wymogi kapitałowe mające zastosowanie do inwestycji w sekurytyzację. Takie zmiany, które powinny być oparte na ocenie ryzyka i dowodach, mogłyby obejmować wprowadzenie bardziej szczegółowego zestawu czynników ryzyka w zależności od stopnia uprzywilejowania transz sekurytyzacyjnych lub na podstawie różnicowania poszczególnych rodzajów sekurytyzacji niebędących sekurytyzacjami STS w zależności od ich ryzyk.

(106) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2009/138/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2009/138/WE

W dyrektywie 2009/138/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 ust. 3 lit. a) ppkt (iv) otrzymuje brzmienie:

(iv) poszczególnych rodzajów stałych ubezpieczeń zdrowotnych bez prawa wypowiedzenia umowy istniejących obecnie w Irlandii;”;

2) w art. 4 ust. 1 lit. a), b) i c) otrzymują brzmienie:

„a) roczna składka przypisana brutto zakładu nie przekracza 15 000 000 EUR;

b) łączne rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe brutto zakładu, przed odliczeniem kwot należnych z umów reasekuracji i od spółek celowych, o których to rezerwach mowa w art. 76, nie przekraczają 50 000 000 EUR;

c) jeżeli zakład należy do grupy, łączne rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe grupy brutto, przed odliczeniem kwot należnych z umów reasekuracji i od spółek celowych, nie przekraczają 50 000 000 EUR;”;

3) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) pomoc świadczona jest w razie wypadku lub awarii pojazdu drogowego, następujących na terytorium państwa członkowskiego zakładu udzielającego ochrony ubezpieczeniowej lub państw sąsiednich;”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. b) ppkt (i) oraz (ii), warunek wystąpienia wypadku lub awarii na terytorium państwa członkowskiego zakładu udzielającego ochrony ubezpieczeniowej nie ma zastosowania, jeżeli beneficjent jest członkiem organizacji udzielającej ochrony i usługa usuwania awarii lub przewiezienia pojazdu jest wykonywana za okazaniem legitymacji członkowskiej, bez żadnych dodatkowych składek, przez podobną organizację w danym państwie na podstawie umowy wzajemnej.”;

c) uchyla się ust. 3;

4) uchyla się art. 8 pkt 3;

5) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) w pkt 7 uchyla się lit. b);

b) dodaje się punkty w brzmieniu:

„10a. »mały i niezłożony zakład« oznacza zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, w tym wewnętrzny zakład ubezpieczeń lub wewnętrzny zakład reasekuracji, który spełnia warunki określone w art. 29a i który zaklasyfikowano jako taki zakład zgodnie z art. 29b;

10b. »mała i niezłożona grupa« oznacza grupę, która spełnia warunki określone w art. 213a i którą organ sprawujący nadzór nad grupą zaklasyfikował jako taką grupę na podstawie ust. 2 tego artykułu;

10c. »biegły rewident« oznacza biegłego rewidenta w rozumieniu art. 2 pkt 2 dyrektywy 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady*;

10d. »firma audytorska« oznacza firmę audytorską w rozumieniu art. 2 pkt 3 dyrektywy 2006/43/WE;

---

* Dyrektywa 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylająca dyrektywę Rady 84/253/EWG (Dz.U. L 157 z 9.6.2006, s. 87).”;

c) pkt 15 i 16 otrzymują brzmienie:

„15. »jednostka dominująca« oznacza jednostkę dominującą, o której mowa w art. 22 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE*, lub jednostkę, którą organy nadzoru uznają za jednostkę dominującą zgodnie z art. 212 ust. 2 lub art. 214 ust. 5 lub 6 niniejszej dyrektywy;

16. »jednostka zależna« oznacza jednostkę zależną, o której mowa w art. 22 ust. 1 i 2 dyrektywy 2013/34/UE, w tym jej jednostki zależne, lub jednostkę, którą organy nadzoru uznają za jednostkę zależną zgodnie z art. 212 ust. 2 lub art. 214 ust. 5 lub 6 niniejszej dyrektywy;

---

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).”;

d) w pkt 18 wyrazy „art. 1 dyrektywy 83/349/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 22 ust. 1 i 2 dyrektywy 2013/34/UE”;

e) pkt 19 otrzymuje brzmienie:

„19. »transakcja wewnątrz grupy« oznacza każdą transakcję, w ramach której zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji z państwa trzeciego, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej polegają bezpośrednio lub pośrednio na innych podmiotach tej samej grupy lub jakiejkolwiek osobie fizycznej lub prawnej mającej bliskie powiązania z podmiotami należącym do grupy, w celu wypełnienia zobowiązania, bez względu na to, czy transakcja ta ma charakter umowny oraz czy ma ona charakter odpłatny;”;

f) w pkt 22 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w lit. a) wyrazy „art. 4 ust. 1 pkt 14 dyrektywy 2004/39/WE” zastępuje się wyrazami „art. 4 ust. 1 pkt 21 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE*

---

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).”;

(ii) w lit. b) ppkt (i) wyrazy „dyrektywy 2004/39/WE” zastępuje się wyrazami „dyrektywy 2014/65/UE”;

g) w pkt 25 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w lit. a) wyrazy „art. 4 ust. 1, 5 i 21 dyrektywy 2006/48/WE” zastępuje się wyrazami „art. 4 ust. 1 pkt 1, 18 i 26 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013[*]

---

[*] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).”;

(ii) w lit. c) wyrazy „dyrektywy 2004/39/WE” zastępuje się wyrazami „dyrektywy 2014/65/UE”;

h) w pkt 27 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy lit. c) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) przychody netto ze sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 5 dyrektywy 2013/34/UE w wysokości 13 600 000 EUR;”;

(ii) w akapicie drugim wyrazy „dyrektywy 83/349/EWG” zastępuje się wyrazami „dyrektywy 2013/34/UE”;

(i) dodaje się punkty w brzmieniu:

„41. »podmiot objęty regulacją« oznacza podmiot objęty regulacją w rozumieniu art. 2 pkt 4 dyrektywy 2002/87/WE lub instytucję pracowniczych programów emerytalnych w rozumieniu art. 6 pkt 1 dyrektywy (UE) 2016/2341;

42. »kryptoaktywo« oznacza kryptoaktywo zdefiniowane w art. 3 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1114*;

43. »środek proporcjonalności« oznacza środek przewidziany w art. 35 ust. 5a, art. 41, art. 45 ust. 1b i 5, art. 45a ust. 5, art. 51 ust. 6, art. 51a ust. 1, art. 77 ust. 8 i art. 144a ust. 4 lub środek przewidziany w aktach delegowanych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy, mający bezpośrednie zastosowanie do małych i niezłożonych zakładów zgodnie z art. 29c;

44. »ryzyko dla zrównoważonego rozwoju« oznacza sytuację lub warunki środowiskowe, społeczne lub związane z zarządzaniem, które – jeżeli wystąpią – mogłyby mieć, rzeczywisty lub potencjalny, negatywny wpływ na wartość inwestycji lub wartość zobowiązania;

45. »czynniki zrównoważonego rozwoju« oznaczają czynniki zrównoważonego rozwoju zdefiniowane w art. 2 pkt 24 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088**;

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1114 z dnia 31 maja 2023 r. w sprawie rynków kryptoaktywów oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 1095/2010 oraz dyrektyw 2013/36/UE i (UE) 2019/1937 (Dz.U. L 150 z 9.6.2023, s. 40).

** Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie ujawniania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych (Dz.U. L 317 z 9.12.2019, s. 1).”;

6) w art. 18 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„i) wskazania, czy wniosek o uzyskanie w innym państwie członkowskim zezwolenia na podjęcie działalności w zakresie ubezpieczeń bezpośrednich lub reasekuracji lub na podjęcie działalności innego podmiotu objętego regulacją lub dystrybutora ubezpieczeń został odrzucony lub wycofany, oraz przyczyny odrzucenia lub wycofania.”;

7) w art. 23 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„f) państw członkowskich, państw trzecich oraz – w przypadku gdy zezwolenia na podjęcie i prowadzenie działalności ubezpieczeniowej lub reasekuracyjnej są udzielane na poziomie obszarów geograficznych w obrębie państw trzecich – odpowiednich obszarów geograficznych tych państw trzecich, w których dany zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji zamierza prowadzić działalność.”;

8) w art. 24 ust. 2 akapit drugi wyrazy „dyrektywy 2004/39/WE” zastępuje się wyrazami „dyrektywy 2014/65/UE”;

9) w art. 25 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Taki przepis zostaje również wprowadzony w odniesieniu do przypadków, gdy organy nadzoru nie rozpatrzą wniosku o udzielenie zezwolenia w terminie sześciu miesięcy lub – w przypadkach wspólnej oceny zgodnie z art. 26 ust. 4 – w terminie ośmiu miesięcy od daty jego otrzymania.”;

b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„O każdej odmowie udzielenia zezwolenia, wraz ze wskazaniem ubiegającego się o nie zakładu i przyczyn odmowy, powiadamiany jest Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) (EIOPA) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010[*]. EIOPA prowadzi aktualizowaną bazę danych zawierającą takie informacje i udziela dostępu do tej bazy danych organom nadzoru.

---

[*] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48).”;

10) w art. 25a wyrazy „Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) (EIOPA) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 ([1])” zastępuje się wyrazem „EIOPA”;

11) w art. 26 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. W przypadku gdy istnieje konieczność przeprowadzenia konsultacji na podstawie ust. 1 z kilkoma organami nadzoru, zainteresowany organ nadzoru może – w terminie miesiąca od daty otrzymania wniosku o przeprowadzenie konsultacji – zwrócić się z wnioskiem do organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby zakładu ubiegającego się o zezwolenie o przeprowadzenie wspólnej oceny wniosku o udzielenie zezwolenia. Przy podejmowaniu ostatecznej decyzji organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby zakładu ubiegającego się o zezwolenie bierze pod uwagę wnioski ze wspólnej oceny.”;

12) w art. 29 ust. 3 i 4 zastępuje się ustępami w brzmieniu:

„3. Państwa członkowskie zapewniają, by wymogi określone w niniejszej dyrektywie były stosowane w sposób proporcjonalny do charakteru, skali i złożoności ryzyk właściwych dla działalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, szczególnie w odniesieniu do zakładów zaklasyfikowanych jako małe i niezłożone zakłady.

4. Akty delegowane oraz regulacyjne i wykonawcze standardy techniczne przyjęte przez Komisję uwzględniają zasadę proporcjonalności, zapewniając w ten sposób proporcjonalne stosowanie niniejszej dyrektywy, w szczególności w odniesieniu do małych i niezłożonych zakładów.

Projekty regulacyjnych standardów technicznych przedstawione przez EIOPA zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010, projekty wykonawczych standardów technicznych przedstawione zgodnie z art. 15 tego rozporządzenia oraz wytyczne i zalecenia wydane zgodnie z art. 16 tego rozporządzenia zapewniają proporcjonalne stosowanie niniejszej dyrektywy, w szczególności w odniesieniu do małych i niezłożonych zakładów.

5. Komisja uzupełnia niniejszą dyrektywę poprzez przyjęcie aktów delegowanych zgodnie z art. 301a określających:

a) kryteria określone w art. 29a ust. 1, w tym podejście do obliczania sumy, o której mowa w lit. a) ppkt (iv), lit. b) ppkt (v) i lit. c) ppkt (vii) tego ustępu;

b) metodę, która ma być stosowana przy klasyfikacji zakładów jako małe i niezłożone zakłady; oraz

c) warunki udzielenia lub cofnięcia zatwierdzenia przez organ nadzoru w odniesieniu do środków proporcjonalności, które mają być stosowane przez zakłady niezaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady, o których mowa w art. 29d.";

13) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„*Artykuł 29a*
Kryteria wskazywania małych i niezłożonych zakładów

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zakłady były klasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady zgodnie z procesem określonym w art. 29b, jeżeli przez dwa kolejne lata obrotowe bezpośrednio przed takim zaklasyfikowaniem dane zakłady spełniały następujące kryteria:

a) w przypadku zakładów prowadzących działalność w zakresie ubezpieczeń na życie i zakładów prowadzących działalność zarówno w zakresie ubezpieczeń na życie, jak i ubezpieczeń innych niż na życie, których rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe związane z działalnością w zakresie ubezpieczeń na życie stanowią co najmniej 20 % łącznych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, przed odliczeniem kwot należnych z umów reasekuracji i od spółek celowych, o których mowa w art. 76, i których roczna składka przypisana brutto związana z działalnością w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie stanowi mniej niż 40 % całkowitej rocznej składki przypisanej brutto, spełnione muszą być wszystkie następujące kryteria:

(i) podmoduł ryzyka stopy procentowej, o którym mowa w art. 105 ust. 5 akapit drugi lit. a), nie przekracza 5 % rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, przed odliczeniem kwot należnych z umów reasekuracji i od spółek celowych, o których to rezerwach mowa w art. 76;

(ii) roczna składka przypisana brutto z tytułu umów zawartych w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie siedziby, w którym zakład uzyskał swoje zezwolenie zgodnie z art. 14, jest niższa niż którykolwiek z następujących progów:

1) 20 000 000 EUR;

2) 10 % całkowitej rocznej składki przypisanej brutto tego zakładu;

(iii) rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe z działalności w zakresie ubezpieczeń na życie, przed odliczeniem kwot należnych z umów reasekuracji i od spółek celowych, o których to rezerwach mowa w art. 76, nie przekraczają 1 000 000 000 EUR;

(iv) suma następujących elementów nie przekracza 20 % łącznych inwestycji:

1) moduł ryzyka rynkowego, o którym mowa w art. 105 ust. 5;

2) część modułu ryzyka niewykonania zobowiązania przez kontrahenta, o którym mowa w art. 105 ust. 6, odpowiadająca ekspozycjom z tytułu sekurytyzacji, instrumentów pochodnych, należności od pośredników i innych aktywów inwestycyjnych nieobjętych podmodułem ryzyka spreadu kredytowego;

3) wszelkie nieobjęte modułem ryzyka rynkowego ani modułem ryzyka niewykonania zobowiązania przez kontrahenta wymogi kapitałowe mające zastosowanie do inwestycji w wartości niematerialne i prawne;

(v) reasekuracja czynna zakładu nie przekracza 50 % jego całkowitej rocznej składki przypisanej brutto;

(vi) spełniony jest kapitałowy wymóg wypłacalności;

b) w przypadku zakładów prowadzących działalność w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie i zakładów prowadzących działalność zarówno w zakresie ubezpieczeń na życie, jak i ubezpieczeń innych niż na życie, których roczna składka przypisana brutto związana z działalnością w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie stanowi co najmniej 40 % całkowitej rocznej składki przypisanej brutto i których rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe związane z działalnością w zakresie ubezpieczeń na życie stanowią poniżej 20 % łącznych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto, przed odliczeniem kwot należnych z umów reasekuracji i od spółek celowych, o których to rezerwach mowa w art. 76, spełnione muszą być wszystkie następujące kryteria:

(i) średni wskaźnik łączony w odniesieniu do działalności w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie bez uwzględniania reasekuracji z ostatnich trzech lat jest niższy niż 100 %;

(ii) roczna składka przypisana brutto z tytułu umów zawartych w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie siedziby, w którym zakład uzyskał swoje zezwolenie zgodnie z art. 14, jest niższa niż którykolwiek z następujących progów:

1) 20 000 000 EUR;

2) 10 % całkowitej rocznej składki przypisanej brutto tego zakładu;

(iii) roczna składka przypisana brutto z działalności w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie nie przekracza 100 000 000 EUR;

(iv) suma rocznych składek przypisanych brutto w grupach 5–7, 11, 12, 14 i 15 części A załącznika I nie przekracza 30 % całkowitych rocznych składek przypisanych z działalności innej niż ubezpieczenia na życie;

(v) suma następujących elementów nie przekracza 20 % łącznych inwestycji:

1) moduł ryzyka rynkowego, o którym mowa w art. 105 ust. 5;

2) część modułu ryzyka niewykonania zobowiązania przez kontrahenta, o którym mowa w art. 105 ust. 6, odpowiadająca ekspozycjom z tytułu sekurytyzacji, instrumentów pochodnych, należności od pośredników i innych aktywów inwestycyjnych nieobjętych podmodułem ryzyka spreadu kredytowego;

3) wszelkie nieobjęte modułem ryzyka rynkowego ani modułem ryzyka niewykonania zobowiązania przez kontrahenta wymogi kapitałowe mające zastosowanie do inwestycji w wartości niematerialne i prawne;

(vi) reasekuracja czynna zakładu nie przekracza 50 % jego całkowitej rocznej składki przypisanej brutto;

(vii) spełniony jest kapitałowy wymóg wypłacalności;

c) w przypadku zakładów prowadzących działalność zarówno w zakresie ubezpieczeń na życie, jak i ubezpieczeń innych niż na życie, których rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe związane z działalnością w zakresie ubezpieczeń na życie stanowią co najmniej 20 % łącznych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto, przed odliczeniem kwot należnych z umów reasekuracji i od spółek celowych, o których to rezerwach mowa w art. 76, i których roczna składka przypisana brutto związana z działalnością w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie stanowi co najmniej 40 % całkowitej rocznej składki przypisanej brutto, spełnione muszą być wszystkie następujące kryteria:

(i) podmoduł ryzyka stopy procentowej, o którym mowa w art. 105 ust. 5 akapit drugi lit. a), nie przekracza 5 % rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, przed odliczeniem kwot należnych z umów reasekuracji i od spółek celowych, o których to rezerwach mowa w art. 76;

(ii) średni wskaźnik łączony w odniesieniu do działalności w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie bez uwzględniania reasekuracji z ostatnich trzech lat jest niższy niż 100 %;

(iii) rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe z działalności w zakresie ubezpieczeń na życie, przed odliczeniem kwot należnych z umów reasekuracji i od spółek celowych, o których to rezerwach mowa w art. 76, nie przekraczają 1 000 000 000 EUR;

(iv) roczna składka przypisana brutto z działalności w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie nie przekracza 100 000 000 EUR;

(v) roczna składka przypisana brutto z tytułu umów zawartych w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie siedziby, w którym zakład uzyskał swoje zezwolenie zgodnie z art. 14, jest niższa niż którykolwiek z następujących progów:

1) 20 000 000 EUR;

2) 10 % całkowitej rocznej składki przypisanej brutto tego zakładu;

(vi) suma rocznych składek przypisanych brutto w grupach 5–7, 11, 12, 14 i 15 części A załącznika I nie przekracza 30 % całkowitych rocznych składek przypisanych z działalności innej niż ubezpieczenia na życie;

(vii) suma następujących elementów nie przekracza 20 % łącznych inwestycji:

1) moduł ryzyka rynkowego, o którym mowa w art. 105 ust. 5;

2) część modułu ryzyka niewykonania zobowiązania przez kontrahenta, o którym mowa w art. 105 ust. 6, odpowiadająca ekspozycjom z tytułu sekurytyzacji, instrumentów pochodnych, należności od pośredników i innych aktywów inwestycyjnych nieobjętych podmodułem ryzyka spreadu kredytowego;

3) wszelkie nieobjęte modułem ryzyka rynkowego ani modułem ryzyka niewykonania zobowiązania przez kontrahenta wymogi kapitałowe mające zastosowanie do inwestycji w wartości niematerialne i prawne;

(viii) reasekuracja czynna zakładu nie przekracza 50 % jego całkowitej rocznej składki przypisanej brutto;

(ix) spełniony jest kapitałowy wymóg wypłacalności.

Kryteria określone w akapicie pierwszym lit. a) ppkt (ii) oraz (v), lit. b) ppkt (ii) oraz (vi) oraz lit. c) ppkt (v) oraz (viii) nie mają zastosowania do wewnętrznych zakładów ubezpieczeń ani do wewnętrznych zakładów reasekuracji.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji klasyfikuje się również jako małe i niezłożone zakłady, jeżeli nie spełniają kryteriów określonych w akapicie pierwszym, pod warunkiem że spełniają oba poniższe kryteria:

a) osoby ubezpieczone i beneficjenci należą do jednej z następujących kategorii:

(i) osoby prawne należące do grupy, w skład której wchodzi wewnętrzny zakład ubezpieczeń lub wewnętrzny zakład reasekuracji;

(ii) osoby fizyczne kwalifikujące się do objęcia umowami ubezpieczenia tej grupy, pod warunkiem że działalność obejmująca te osoby fizyczne stanowi poniżej 5 % rezerw techniczno-ubezpieczeniowych;

b) zobowiązania ubezpieczeniowe i umowy ubezpieczenia będące podstawą zobowiązań reasekuracyjnych wewnętrznego zakładu ubezpieczeń lub wewnętrznego zakładu reasekuracji nie obejmują żadnego obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

2. W odniesieniu do zakładów, które uzyskały zezwolenie zgodnie z art. 14 w ostatnich dwóch latach obrotowych, zgodność z kryteriami określonymi w ust. 1 niniejszego artykułu ocenia się w odniesieniu do ostatniego roku obrotowego poprzedzającego zaklasyfikowanie lub – w przypadku gdy zezwolenie uzyskano w okresie ostatnich 12 miesięcy – do planu działalności, o którym mowa w art. 23.

3. Następujących zakładów nie klasyfikuje się nigdy jako małe i niezłożone zakłady:

a) zakładów stosujących zatwierdzony częściowy lub pełny model wewnętrzny do obliczania kapitałowego wymogu wypłacalności zgodnie z wymogami dotyczącymi pełnych i częściowych modeli wewnętrznych określonymi w rozdziale VI sekcja 4 podsekcja 3;

b) zakładów będących jednostkami dominującymi konglomeratu finansowego w rozumieniu art. 2 pkt 14 dyrektywy 2002/87/WE lub grupy w rozumieniu art. 212 niniejszej dyrektywy, do których zastosowanie ma nadzór nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a) lub b) niniejszej dyrektywy, chyba że grupa została zaklasyfikowana jako mała i niezłożona grupa;

c) zakładów będących jednostką dominującą jednostki, o której mowa w art. 228 ust. 1 lit. a)–e);

d) zakładów zarządzających grupowymi funduszami emerytalnymi w rozumieniu art. 2 ust. 3 lit. b) ppkt (iii) oraz (iv), jeżeli wartość aktywów grupowych funduszy emerytalnych przekracza 1 000 000 000 EUR.

Artykuł 29b

Proces klasyfikacji zakładów spełniających kryteria

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zakłady spełniające kryteria określone w art. 29a, mogły powiadomić organ nadzoru o takim spełnianiu kryteriów w celu uzyskania klasyfikacji jako małe i niezłożone zakłady.

2. Zakład przekazuje powiadomienie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, organowi nadzoru państwa członkowskiego, które udzieliło uprzedniego zezwolenia, o którym mowa w art. 14. Powiadomienie to zawiera wszystkie następujące elementy:

   a) dowód na spełnianie wszystkich kryteriów określonych w art. 29a mających zastosowanie do tego zakładu;

   b) oświadczenie, że zakład ten nie planuje w okresie kolejnych trzech lat żadnych zmian strategicznych, które prowadziłyby do braku spełnienia któregokolwiek z kryteriów określonych w art. 29a;

c) wskazanie środków proporcjonalności, które zakład zamierza wdrożyć, w szczególności czy zakład zamierza stosować uproszczenie dotyczące najlepszego oszacowania, oraz wskazanie, czy zakład planuje stosować uproszczoną metodę obliczania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych określoną w art. 77 ust. 8.

3. Organ nadzoru może sprzeciwić się zaklasyfikowaniu danego zakładu jako mały i niezłożony zakład w terminie dwóch miesięcy od otrzymania kompletnego powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, wyłącznie z dowolnego z następujących powodów:

a) niespełnienie kryteriów przewidzianych w art. 29a;

b) niespełnienie kapitałowego wymogu wypłacalności, oszacowanego bez zastosowania dowolnego ze środków przejściowych, o których mowa w art. 77a ust. 2, art. 308c, 308d lub, w stosownych przypadkach, art. 111 ust. 1 akapit drugi;

c) zakład reprezentuje ponad 5 % rynku ubezpieczeń na życie lub, w stosownych przypadkach, rynku ubezpieczeń innych niż na życie zgodnie z art. 35a ust. 1 akapit drugi w państwie członkowskim siedziby danego zakładu.

4. Decyzja organu nadzoru o sprzeciwie wobec zaklasyfikowania danego zakładu jako mały i niezłożony zakład zawiera uzasadnienie i jest przekazywana zainteresowanemu zakładowi na piśmie.

W przypadku braku takiej decyzji zakład klasyfikuje się jako mały i niezłożony zakład z upływem dwumiesięcznego okresu, o którym mowa w ust. 3.

Jeżeli przed upływem dwumiesięcznego okresu, o którym mowa w ust. 3, organ nadzoru wydał decyzję potwierdzającą spełnienie kryteriów, zakład klasyfikuje się jako mały i niezłożony zakład z dniem wydania takiej decyzji.

5. W odniesieniu do wniosków otrzymanych przez organy nadzoru w terminie pierwszych sześciu miesięcy od dnia … [data rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej], okres, o którym mowa w ust. 3, wydłuża się do czterech miesięcy.

6. Zakład klasyfikuje się jako mały i niezłożony zakład tak długo, jak długo zaklasyfikowanie takie nie ustanie zgodnie z niniejszym ustępem.

Jeżeli mały i niezłożony zakład przestał spełniać dowolne z kryteriów określonych w art. 29a ust. 1, niezwłocznie informuje o tym organ nadzoru. Jeżeli taki brak spełnienia kryterium utrzymuje się nieprzerwanie przez dwa kolejne lata, zakład powiadamia o tym organ nadzoru, a jego zaklasyfikowanie jako mały i niezłożony zakład ustaje od kolejnego roku obrotowego.

Jeżeli zakład, który został zakwalifikowany jako mały i niezłożony zakład, spełnia którekolwiek z kryteriów wyłączenia określonych w art. 29a ust. 3, zakład ten niezwłocznie powiadamia o tym organ nadzoru, a jego zaklasyfikowanie jako mały i niezłożony zakład ustaje od kolejnego roku obrotowego.

Artykuł 29c

Stosowanie środków proporcjonalności przez zakłady zaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zakłady zaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady mogły stosować wszystkie środki proporcjonalności.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1, jeżeli organ nadzoru ma poważne obawy co do profilu ryzyka małego i niezłożonego zakładu, organ ten może zażądać od danego zakładu powstrzymania się od stosowania jednego lub kilku środków proporcjonalności, pod warunkiem że takie żądanie jest należycie uzasadnione na piśmie z odniesieniem do konkretnych obaw związanych z profilem ryzyka danego zakładu. Uznaje się, że poważne obawy istnieją, jeżeli:

   a) kapitałowy wymóg wypłacalności nie jest już spełniany lub istnieje ryzyko takiego niespełniania w ciągu kolejnych trzech miesięcy, a oszacowania dokonano, w stosownych przypadkach, bez zastosowania któregokolwiek ze środków przejściowych, o których mowa w art. 77a ust. 2, art. 308c, 308d lub, w stosownych przypadkach, art. 111 ust. 1 akapit drugi;

b) system zarządzania zakładu nie jest skuteczny w rozumieniu art. 41; lub

c) istotne zmiany w profilu ryzyka zakładu mogą prowadzić do istotnego niespełniania dowolnego z kryteriów określonych w art. 29a ust. 1.

Artykuł 29d

Stosowanie środków proporcjonalności przez zakłady niezaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji niezaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady mogły stosować środki proporcjonalności przewidziane w art. 35 ust. 5a, art. 41, art. 45 ust. 1b, art. 45 ust. 5, art. 77 ust. 8 i art. 144a ust. 4 oraz środki proporcjonalności przewidziane w aktach delegowanych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy – przy czym oba te rodzaje środków mają bezpośrednie zastosowanie do małych i niezłożonych zakładów zgodnie z art. 29c i są wskazane do celów niniejszego artykułu – wyłącznie pod warunkiem uprzedniego zatwierdzenia przez organ nadzoru.

   Zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji przekazuje organowi nadzoru stosowny wniosek na piśmie do zatwierdzenia. Wniosek taki zawiera:

   a) wykaz środków proporcjonalności, które mają być zastosowane, oraz przyczyny, dla których ich zastosowanie jest uzasadnione w związku z charakterem, skalą i złożonością ryzyk właściwych dla działalności zakładu;

b) inne istotne informacje dotyczące profilu ryzyka zakładu;

c) oświadczenie, że zakład nie planuje w ciągu kolejnych trzech lat żadnych zmian strategicznych, które miałyby wpływ na profil ryzyka zakładu.

2. Organ nadzoru w terminie dwóch miesięcy od otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 1 akapit drugi, poddaje go ocenie i informuje zakład o jego zatwierdzeniu lub odrzuceniu, a także o środkach proporcjonalności, których zastosowanie zostało zatwierdzone. Jeżeli organ nadzoru zatwierdzi stosowanie środków proporcjonalności pod określonymi warunkami, decyzja dotycząca zatwierdzenia wskazuje przyczyny określenia takich warunków. Decyzja organu nadzoru o sprzeciwie wobec zastosowania środka lub środków proporcjonalności wymienionych we wniosku jest przekazywana w formie pisemnego powiadomienia i wskazuje się w niej przyczyny takiej decyzji organu nadzoru. Przyczyny te muszą być powiązane z profilem ryzyka zakładu.

3. Organ nadzoru może zwrócić się o udzielenie dalszych informacji niezbędnych do zakończenia oceny, o której mowa w ust. 2. Bieg okresu, o którym mowa w tym ustępie, zawiesza się na czas przypadający od dnia zwrócenia się przez organy nadzoru z pierwszym wnioskiem o informacje do dnia otrzymania od zainteresowanego zakładu odpowiedzi. Żadne dalsze żądania kierowane przez organ nadzoru nie skutkują zawieszeniem biegu okresu oceny.

4. W odniesieniu do wniosków otrzymanych przez organy nadzoru przed dniem … [sześć miesięcy od daty rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej], okres, o którym mowa w ust. 2, wynosi cztery miesiące.

5. Zatwierdzenie stosowania środków proporcjonalności może być w każdej chwili zmienione lub cofnięte, jeżeli profil ryzyka zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji ulegnie zmianie. Decyzja organu nadzoru o zmianie lub cofnięciu zatwierdzenia organ nadzoru zawiera uzasadnienie i jest przekazywana zainteresowanemu zakładowi na piśmie.

Artykuł 29e

Monitorowanie stosowania środków proporcjonalności

1. W terminie roku od ich zaklasyfikowania jako małe i niezłożone zakłady, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji przekazują swoim organom nadzoru sprawozdanie zawierające informacje na temat stosowanych środków proporcjonalności jako część informacji dostarczanych do celów nadzoru, o których mowa w art. 35. Jeżeli takie zakłady zamierzają zmienić wykaz środków proporcjonalności, które mają być stosowane, natychmiast powiadamiają o tym swoje organy nadzoru.

2. W przypadku gdy zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, które stosują środki proporcjonalności zgodnie z art. 29d, postanowią zaprzestać stosowania wszelkich takich środków, informują o tym swoje organy nadzoru.

3. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji stosujące środki proporcjonalności, które odpowiadają istniejącym środkom na mocy niniejszej dyrektywy, przed dniem … [data wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej], mogą kontynuować stosowanie takich środków bez stosowania wymogów określonych w art. 29b, 29c i 29d przez okres nieprzekraczający czterech lat obrotowych.”;

14) art. 30 ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Nadzór finansowy prowadzony na mocy ust. 1 obejmuje sprawdzenie, w odniesieniu do całej działalności zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji, jego systemu zarządzania, jego stopnia wypłacalności, tworzenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, jego aktywów i dopuszczonych środków własnych, zgodnie z ustanowionymi zasadami lub praktyką stosowaną w państwie członkowskim siedziby na mocy przepisów przyjętych na poziomie unijnym.”;

15) w art. 35 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie nakładają na zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji wymóg przekazywania organom nadzoru informacji koniecznych do nadzoru, z uwzględnieniem celów nadzoru określonych w art. 27 i 28 oraz ogólnych zasad nadzoru określonych w art. 29, w szczególności zasady proporcjonalności.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5a. Uwzględniając informacje wymagane w ust. 1, 2 i 3 oraz zasady określone w ust. 4, państwa członkowskie zapewniają, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji przekazywały organom nadzoru regularne sprawozdania do celów nadzoru zawierające informacje na temat działalności i wyników zakładu, jego systemu zarządzania, profilu ryzyka, wyceny do celów wypłacalności i zarządzania kapitałem w okresie sprawozdawczym.

Częstotliwość składania regularnych sprawozdań do celów nadzoru jest następująca:

a) co trzy lata w przypadku małych i niezłożonych zakładów albo, jeżeli zezwala na to organ nadzoru, maksymalnie co pięć lat;

b) co trzy lata w przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji innych niż małe i niezłożone zakłady.

Do celów akapitu drugiego lit. b), jeżeli zostanie to uznane za konieczne, organ nadzoru może wymagać od nadzorowanych zakładów częstszego składania sprawozdań.”;

c) uchyla się ust. 6, 7 i 8;

d) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Komisja uzupełnia niniejszą dyrektywę poprzez przyjęcie aktów delegowanych zgodnie z art. 301a określające:

a) informacje, o których mowa w ust. 1–4 niniejszego artykułu;

b) kryteria dotyczące ograniczonej sprawozdawczości do organów nadzoru przekazywanej przez wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji, z uwzględnieniem charakteru, skali i złożoności ryzyk tych konkretnych rodzajów zakładów w celu zapewnienia właściwego stopnia spójności sprawozdawczości do organów nadzoru.”;

e) ust. 10 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EIOPA opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych dotyczących regularnej sprawozdawczości do organów nadzoru w odniesieniu do wzorów formularzy sprawozdawczych na potrzeby przekazywania informacji organom nadzoru, o których mowa w ust. 1 i 2, w tym progów opartych na ocenie ryzyka stanowiących warunek zastosowania wymogów sprawozdawczych w stosownych przypadkach lub wyłączeń określonych informacji w odniesieniu do niektórych rodzajów zakładów, takich jak wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji, z uwzględnieniem charakteru, skali i złożoności ryzyk konkretnych rodzajów zakładów. EIOPA opracowuje rozwiązania informatyczne, w tym wzorce formularzy sprawozdawczych i noty objaśniające dotyczące przekazywania informacji, o którym mowa w ust. 1 i 2.”;

f) uchyla się ust. 11;

g) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„12. Do dnia … [2 lata po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r. EIOPA przedłoży Komisji sprawozdanie w sprawie potencjalnych środków, w tym zmian ustawodawczych, mających na celu wypracowanie zintegrowanego gromadzenia danych, aby:

a) ograniczyć obszary powieleń i niespójności między ramami sprawozdawczości w sektorze ubezpieczeń a ramami sprawozdawczości w innych sektorach branży finansowej;

b) poprawić standaryzację danych oraz efektywną wymianę i efektywne wykorzystanie danych przekazywanych na podstawie wszelkich unijnych ram sprawozdawczości przez dowolny odpowiedni unijny lub krajowy właściwy organ; oraz

c) obniżyć koszty zgodności z przepisami.

EIOPA traktuje priorytetowo informacje dotyczące przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania i sprawozdawczość dotyczącą instrumentów pochodnych, lecz nie ogranicza się do takich informacji.

Przy przygotowywaniu sprawozdania, o którym mowa w akapicie pierwszym, EIOPA ściśle współpracuje z pozostałymi Europejskimi Urzędami Nadzoru i Europejskim Bankiem Centralnym (EBC) oraz w stosownych przypadkach angażuje właściwe organy krajowe.”;

16) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„*Artykuł 35a*

Zwolnienia i ograniczenia w zakresie ilościowej regularnej sprawozdawczości do organów nadzoru przyznawane przez organy nadzoru

1. Bez uszczerbku dla art. 129 ust. 4, jeżeli uprzednio określone okresy, o których mowa w art. 35 ust. 2 lit. a) ppkt (i), są krótsze niż rok, zainteresowane organy nadzoru mogą ograniczyć regularną sprawozdawczość do organów nadzoru, jeżeli:

   a) przekazanie tych informacji stanowiłoby nadmierne obciążenie w stosunku do charakteru, skali i złożoności ryzyk właściwych dla działalności danego zakładu;

   b) informacje są przekazywane przynajmniej raz w roku.

   Na ograniczenie regularnej sprawozdawczości do organów nadzoru zezwala się tylko tym zakładom, których łączny udział w rynku nie przekracza w danym państwie członkowskim 20 %, odpowiednio, rynku ubezpieczeń na życie i reasekuracji ubezpieczeń na życie oraz rynku ubezpieczeń innych niż na życie i reasekuracji ubezpieczeń innych niż na życie, gdzie udział w rynku ubezpieczeń na życie i reasekuracji ubezpieczeń na życie jest mierzony wartością rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto, a udział w rynku ubezpieczeń innych niż na życie i reasekuracji ubezpieczeń innych niż na życie jest mierzony wielkością składek przypisanych brutto.

   Ustalając, czy zakład kwalifikuje się do takiego ograniczenia organy nadzoru priorytetowo traktują małe i niezłożone zakłady.

2. Zainteresowane organy nadzoru mogą ograniczyć regularną sprawozdawczość do organów nadzoru lub zwolnić zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji z obowiązku przekazywania pełnego wykazu aktywów pozycja po pozycji, jeżeli:

   a) przekazanie tych informacji stanowiłoby nadmierne obciążenie w stosunku do charakteru, skali i złożoności ryzyk właściwych dla działalności danego zakładu;

   b) przekazanie tych informacji nie jest konieczne do prowadzenia skutecznego nadzoru nad danym zakładem;

   c) zwolnienie nie narusza stabilności odpowiednich systemów finansowych w Unii; oraz

   d) dany zakład jest w stanie dostarczyć informacje na żądanie.

   Zwolnienie z obowiązku przekazywania pełnego wykazu aktywów pozycja po pozycji jest przyznawane tylko tym zakładom, których łączny udział w rynku nie przekracza 20 %, odpowiednio, rynku ubezpieczeń na życie i reasekuracji ubezpieczeń na życie oraz rynku ubezpieczeń innych niż na życie i reasekuracji ubezpieczeń innych niż na życie w danym państwie członkowskim, przy czym udział w rynku ubezpieczeń na życie i reasekuracji ubezpieczeń na życie jest mierzony wartością rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto, a udział w rynku ubezpieczeń innych niż na życie i reasekuracji ubezpieczeń innych niż na życie jest mierzony wielkością składek przypisanych brutto.

   Ustalając, czy zakład kwalifikuje się do zastosowania powyższych ograniczeń lub zwolnień organy nadzoru priorytetowo traktują małe i niezłożone zakłady.

3. Wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji są zwolnione z obowiązku regularnej sprawozdawczości do organów nadzoru w zakresie pełnego wykazu aktywów pozycja po pozycji, jeżeli uprzednio określone okresy, o których mowa w art. 35 ust. 2 lit. a) ppkt (i), są krótsze niż rok, pod warunkiem że zakłady te spełniają oba poniższe warunki:

   a) osoby ubezpieczone i beneficjenci należą do jednej z następujących kategorii:

      (i) osoby prawne należące do grupy, w skład której wchodzi wewnętrzny zakład ubezpieczeń lub wewnętrzny zakład reasekuracji;

      (ii) osoby fizyczne kwalifikujące się do objęcia umowami ubezpieczenia tej grupy, pod warunkiem że działalność obejmująca te osoby fizyczne stanowi poniżej 5 % rezerw techniczno-ubezpieczeniowych;

   b) zobowiązania ubezpieczeniowe i umowy ubezpieczenia będące podstawą zobowiązań reasekuracyjnych wewnętrznego zakładu ubezpieczeń lub wewnętrznego zakładu reasekuracji nie obejmują żadnego obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

4. Do celów ust. 1 i 2 niniejszego artykułu w ramach procesu nadzoru w odniesieniu do zakładów, które zostały zaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady, organy nadzoru oceniają, czy przekazanie informacji stanowiłoby nadmierne obciążenie w stosunku do charakteru, skali i złożoności ryzyk właściwych dla danego zakładu, biorąc pod uwagę co najmniej:

   a) ryzyka rynkowe związane z inwestycjami dokonywanymi przez zakład;

   b) poziom koncentracji ryzyka;

   c) możliwe skutki zarządzania aktywami zakładu dla stabilności finansowej;

   d) systemy i struktury zakładu służące przekazywaniu informacji do celów nadzoru oraz sporządzone na piśmie zasady, o których mowa w art. 35 ust. 5.

5. Do celów ust. 1 i 2 w ramach procesu nadzoru w odniesieniu do zakładów, które nie zostały zaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady, organy nadzoru oceniają, czy przekazanie informacji stanowiłoby nadmierne obciążenie w stosunku do charakteru, skali i złożoności ryzyk właściwych dla danego zakładu, biorąc pod uwagę co najmniej ust. 4 lit. a)–d) oraz następujące elementy:

   a) wartość składek, rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i aktywów zakładu;

b) zmienność odszkodowań i świadczeń wypłacanych przez zakład;

c) łączną liczbę grup ubezpieczeń na życie i grup ubezpieczeń innych niż na życie, w zakresie których wydano zezwolenie;

d) adekwatność systemu zarządzania zakładem;

e) poziom środków własnych na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności i minimalnego wymogu kapitałowego;

f) czy zakład jest wewnętrznym zakładem ubezpieczeń lub wewnętrznym zakładem reasekuracji, pokrywającym jedynie ryzyka związane z grupą przemysłową lub handlową, do której należy.

6. W celu zapewnienia spójnego i konsekwentnego stosowania ust. 1–5 niniejszego artykułu EIOPA wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 doprecyzowujące:

a) metody określania udziałów w rynku, o których mowa w ust. 1 akapit drugi i w ust. 2 akapit drugi niniejszego artykułu;

b) proces, który ma być stosowany przez organy nadzoru w celu informowania zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji o ograniczeniach lub zwolnieniach, o których mowa w niniejszym artykule.

Artykuł 35b

Terminy składania sprawozdań

1. Państwa członkowskie zapewniają, by zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji przekazywały organom nadzoru informacje roczne lub o mniejszej częstotliwości, o których mowa w art. 35 ust. 1–4, w terminie 16 tygodni od zakończenia roku obrotowego zakładu.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji przekazywały organom nadzoru informacje kwartalne, o których mowa w art. 35 ust. 1–4, w terminie pięciu tygodni od zakończenia każdego kwartału.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji przekazywały organom nadzoru regularne sprawozdanie do celów nadzoru, o którym mowa w art. 35 ust. 5a, w terminie 18 tygodni od zakończenia roku obrotowego zakładu.”;

17) art. 36 ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) systemu zarządzania, w tym wymogów dotyczących kompetencji i reputacji określonych w art. 42 oraz własnej oceny ryzyka i wypłacalności określonych w rozdziale IV sekcja 2;”;

18) w art. 37 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„e) zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji stosuje jeden ze środków przejściowych, o których mowa w art. 308c i 308d, i spełnione są wszystkie następujące warunki:

(i) bez zastosowania środka przejściowego zakład nie osiągnąłby zgodności z kapitałowym wymogiem wypłacalności;

(ii) zakład nie przekazał organowi nadzoru wstępnego planu stopniowego wprowadzenia w wymaganym terminie określonym w art. 308e akapit drugi albo wymaganego sprawozdania rocznego określonego w akapicie trzecim tego artykułu.”;

b) ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„W okolicznościach określonych w ust. 1 lit. d) i e) narzut kapitałowy musi być współmierny do istotnych ryzyk wynikających, odpowiednio, z faktu, że profil ryzyka odbiega od założeń, o czym mowa w ust. 1 lit. d) i z faktu niespełniania wymogów, o czym mowa w ust. 1 lit. e).”;

19) w art. 40 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Członkowie organów administrujących, zarządzających i nadzorczych zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji muszą zawsze cieszyć się nieposzlakowaną opinią i kolektywnie posiadać wystarczającą wiedzę, umiejętności i doświadczenie do wykonywania swoich obowiązków.

Członkowie organów administrujących, zarządzających i nadzorczych nie mogą być skazani za poważne lub powtarzające się przestępstwa związane z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu lub za inne przestępstwa, które mogłyby podważać ich nieposzlakowaną opinię, w okresie co najmniej dziesięciu lat poprzedzających rok, w którym wykonują lub mieliby wykonywać swoje obowiązki w danym zakładzie.”;

20) w art. 41 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit trzeci zastępuje się akapitami w brzmieniu:

„System zarządzania poddaje się regularnym przeglądom wewnętrznym. Taki przegląd wewnętrzny obejmuje ocenę adekwatności składu, skuteczności i zarządzania wewnętrznego organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego z uwzględnieniem charakteru, skali i złożoności ryzyk właściwych dla działalności danego zakładu.

Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji wprowadzają zasady promujące różnorodność w organie administrującym, zarządzającym lub nadzorczym, w tym ustanawiając indywidualne cele ilościowe związane z równowagą płci.

EIOPA wydaje wytyczne odnoszące się do pojęcia różnorodności, które należy uwzględniać przy wyborze członków organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Państwa członkowskie wymagają, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powoływały różne osoby do wykonywania czynności w ramach kluczowych funkcji: funkcji zarządzania ryzykiem, funkcji aktuarialnej, funkcji zgodności z przepisami i funkcji audytu wewnętrznego, oraz aby w celu uniknięcia konfliktu interesów każda taka funkcja była wykonywana w sposób niezależny od pozostałych funkcji.

Jeżeli dany zakład został zaklasyfikowany jako mały i niezłożony zakład zgodnie z art. 29b lub jeżeli zakład uzyskał uprzednie zatwierdzenie przez organ nadzoru zgodnie z art. 29d, osoby odpowiedzialne za kluczowe funkcje: funkcję zarządzania ryzykiem, funkcję aktuarialną i funkcję zgodności z przepisami mogą również wykonywać czynności w ramach innej kluczowej funkcji niebędącej funkcją audytu wewnętrznego, lub innej funkcji, lub być członkami organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego, o ile spełnione są następujące warunki:

a) potencjalne konflikty interesów są właściwie zarządzane;

b) połączenie kilku funkcji lub połączenie danej funkcji z członkostwem w organie administrującym, zarządzającym lub nadzorczym nie ma negatywnego wpływu na zdolność danej osoby do wykonywania jej obowiązków.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji posiadają sporządzone na piśmie zasady dotyczące co najmniej zarządzania ryzykiem, kontroli wewnętrznej, audytu wewnętrznego, wynagrodzeń oraz, w stosownych przypadkach, outsourcingu. Zakłady zapewniają wprowadzenie tych zasad w życie.

Sporządzone na piśmie zasady poddaje się przeglądowi co najmniej raz w roku. Podlegają one uprzedniemu zatwierdzeniu przez organ administrujący, zarządzający lub nadzorczy i są dostosowywane do wszelkich istotnych zmian w systemie lub obszarze, którego dotyczą. Małe i niezłożone zakłady mogą przeprowadzać przegląd rzadziej, co najmniej raz na pięć lat, chyba że organ nadzoru stwierdzi na podstawie szczególnych okoliczności danego zakładu, że konieczne są częstsze przeglądy.”;

21) w art. 42 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powiadamiają organ nadzoru o każdej zmianie kręgu osób, które faktycznie zarządzają zakładem lub są odpowiedzialne za inne kluczowe funkcje, podając uzasadnienie tych zmian i wszystkie informacje niezbędne do dokonania oceny, czy nowe osoby powołane do zarządzania zakładem spełniają wymogi dotyczące kompetencji i reputacji.

3. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powiadamiają organ nadzoru, jeżeli którakolwiek z osób, o których mowa w ust. 1, przestała spełniać wymogi, o których mowa w ust. 1, lub została zastąpiona z tego powodu.

4. W przypadku gdy osoba, która faktycznie zarządza zakładem lub wykonuje czynności w ramach innej kluczowej funkcji, nie spełnia wymogów określonych w ust. 1, organy nadzoru są uprawnione do zażądania od zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji usunięcia takiej osoby z tego stanowiska.”;

22) w art. 44 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) zarządzanie ryzykiem operacyjnym, w tym cyberbezpieczeństwem zdefiniowanym w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/881*;

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/881 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie ENISA (Agencji Unii Europejskiej ds. Cyberbezpieczeństwa) oraz certyfikacji cyberbezpieczeństwa w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz uchylenia rozporządzenia (UE) nr 526/2013 (akt o cyberbezpieczeństwie) (Dz.U. L 151 z 7.6.2019, s. 15).”;

(ii) dodaje się akapity w brzmieniu:

„W przypadku gdy zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji stosują korektę z tytułu zmienności, o której mowa w art. 77d, w ich planach płynności uwzględnia się stosowanie korekty z tytułu zmienności i ocenia się, czy mogą wystąpić ograniczenia płynności, które nie są spójne ze stosowaniem korekty z tytułu zmienności.

Przy ocenie ryzyk dla zrównoważonego rozwoju zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji uwzględniają perspektywę krótko-, średnio- i długoterminową.

Do celów oceny, o której mowa w akapicie piątym, organy nadzoru zapewniają, aby zakłady – w ramach zarządzania ryzykiem – posiadały strategie, zasady, procesy i systemy na potrzeby identyfikacji, pomiaru i monitorowania ryzyk dla zrównoważonego rozwoju w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej, a także na potrzeby zarządzania tymi ryzykami.”;

b) w ust. 2a wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym wprowadza się następujące zmiany:

1) w lit. b) wprowadza się następujące zmiany:

– ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) wrażliwość rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i dopuszczonych środków własnych na założenia leżące u podstaw obliczania korekty dopasowującej, w tym obliczania spreadu bazowego, o którym mowa w art. 77c ust. 1 lit. b);”;

– uchyla się ppkt (ii);

2) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) gdy stosują korektę z tytułu zmienności, o której mowa w art. 77d, wrażliwość rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i dopuszczonych środków własnych na zmiany warunków gospodarczych, które wpłynęłyby na spread skorygowany o ryzyko, o którym to spreadzie mowa w art. 77d ust. 3.”;

(ii) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy jest stosowana korekta z tytułu zmienności, o której mowa w art. 77d, w sporządzonych na piśmie zasadach dotyczących zarządzania ryzykiem, o których mowa w art. 41 ust. 3, uwzględnia się korektę z tytułu zmienności.”;

c) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„2b. Państwa członkowskie zapewniają, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji opracowały szczegółowe plany, które obejmują wymierne cele i procesy w zakresie monitorowania ryzyk finansowych i przeciwdziałania ryzykom finansowym wynikającym w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej z czynników zrównoważonego rozwoju, w tym czynników wynikających z procesu dostosowań i tendencji w ramach transformacji w kontekście odpowiednich celów regulacyjnych i aktów prawnych Unii i państw członkowskich w odniesieniu do czynników zrównoważonego rozwoju, w szczególności określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119[*], oraz aby monitorowały wdrażanie tych planów, wymiernych celów i procesów.

W wymiernych celach i procesach w zakresie przeciwdziałania ryzykom dla zrównoważonego rozwoju ujętych w planach, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, uwzględnia się najnowsze sprawozdania i środki zalecane przez Europejski Naukowy Komitet Doradczy ds. Zmiany Klimatu, w szczególności w odniesieniu do realizacji celów klimatycznych Unii. W przypadku gdy zakład ujawnia informacje dotyczące kwestii związanych ze zrównoważonym rozwojem zgodnie z dyrektywą 2013/34/UE, plany, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, muszą być spójne z planami, o których mowa w art. 19a lub 29a tej dyrektywy, i muszą w szczególności obejmować działania, które odnoszą się do modelu biznesowego i strategii biznesowej danego zakładu i które muszą być spójne w obu planach. W stosownych przypadkach, metody i założenia, które stanowią podstawę celów, zobowiązań i strategicznych decyzji i są publicznie ujawniane przez zakłady, muszą być spójne z metodami i założeniami ujętymi w planach, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

Ujęte w planach, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, cele, procesy i działania mające przeciwdziałać ryzykom dla zrównoważonego rozwoju muszą być proporcjonalne do charakteru, skali i złożoności ryzyk dla zrównoważonego rozwoju wiążących się z modelem biznesowym zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, zgodnie z art. 29 ust. 3.

2c. Aby zapewnić spójne stosowanie niniejszego artykułu, EIOPA opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych doprecyzowujące:

a) minimalne standardy i metody referencyjne mające na celu identyfikację, pomiar i monitorowanie ryzyk dla zrównoważonego rozwoju oraz zarządzanie tymi ryzykami;

b) elementy, które mają zostać uwzględnione w planach przygotowywanych zgodnie z ust. 2b i 2e niniejszego artykułu i które obejmują konkretne harmonogramy oraz pośrednie wymierne cele końcowe i kamienie milowe, w celu monitorowania ryzyk finansowych wynikających z czynników zrównoważonego rozwoju i przeciwdziałania tym ryzykom, a także wzajemne powiązania z wymogami określonymi w art. 45 i 45a;

c) podejścia nadzorcze w odniesieniu do planów, wymiernych celów i procesów, o których mowa w ust. 2b i 2e;

d) elementy planów, o których mowa w ust. 2b i 2e niniejszego artykułu, które należy ujawnić, w tym odpowiednie wymierne cele, zgodnie z art. 51.

EIOPA przedłoży Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia … [12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

2d. Zakład co roku ujawnia wymierne cele zawarte w planach, o których mowa w ust. 2b i 2e.

2e. W przypadku gdy zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z siedzibą w Unii mają obowiązek sporządzenia planu zgodnie z ust. 2b niniejszego artykułu na poziomie grupy, państwa członkowskie zapewniają, aby jednostki zależne będące zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji objęte tym planem i objęte zakresem nadzoru nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a) i b) były zwolnione z obowiązku sporządzania planu na poziomie indywidualnym zgodnie z ust. 2b niniejszego artykułu.

---

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).”;

23) w art. 45 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapit drugi dodaje się litery w brzmieniu:

„d) uwzględnienie i analizę sytuacji makroekonomicznej oraz możliwych zmian makroekonomicznych i zmian zachodzących na rynkach finansowych;)

e) na uzasadniony wniosek organu nadzoru – uwzględnienie i analizę:

(i) kwestii makroostrożnościowych, które mogą wpływać na specyficzny profil ryzyka, zatwierdzone limity tolerancji ryzyka, strategię działalności, działalność w zakresie oceny ryzyka przyjmowanego do ubezpieczenia lub decyzje inwestycyjne oraz ogólne potrzeby zakładu w zakresie wypłacalności, o których mowa w lit. a);

(ii) działalności zakładu, która może wpływać na zmiany makroekonomiczne i zmiany zachodzące na rynkach finansowych oraz może stać się źródłem ryzyka systemowego;

f) ogólną zdolność zakładu do regulowania zobowiązań finansowych wobec ubezpieczających i innych kontrahentów w chwili, gdy stają się one wymagalne, nawet w skrajnych warunkach.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„1a. Do celów ust. 1 lit. d) i e) zmiany makroekonomiczne i zmiany zachodzące na rynkach finansowych obejmują co najmniej kwestie związane z następującymi elementami:

a) poziomem stóp procentowych i spreadów;

b) poziomem indeksów rynku finansowego;

c) inflacją;

d) wzajemnymi powiązaniami z innymi uczestnikami rynku finansowego;

e) zmianą klimatu, pandemiami, innymi zdarzeniami masowymi i innymi katastrofami, które mogą mieć wpływ na zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji.

Do celów ust. 1 lit. e) ppkt (i) kwestie makroostrożnościowe obejmują co najmniej prawdopodobne niekorzystne przyszłe scenariusze i ryzyka związane z cyklem kredytowym i pogorszeniem koniunktury gospodarczej, zachowaniem stadnym w inwestycjach lub nadmiernymi koncentracjami ekspozycji na poziomie sektorowym.

1b. Państwa członkowskie zapewniają, aby analiza wymagana na podstawie ust. 1 lit. d) niniejszego artykułu była współmierna do charakteru ryzyk, a także do skali i złożoności działalności zakładów. Państwa członkowskie zapewniają, aby małe i niezłożone zakłady oraz zakłady, które uzyskały uprzednie zatwierdzenie od organu nadzoru zgodnie z art. 29d, nie miały obowiązku przeprowadzania analizy, o której mowa w ust. 1 lit. e) niniejszego artykułu.”;

c) ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. W przypadku gdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji stosuje korektę dopasowującą, o której mowa w art. 77b, korektę z tytułu zmienności, o której mowa w art. 77d, lub środki przejściowe, o których mowa w art. 77a ust. 2, art. 308c i 308d lub, w stosownych przypadkach, art. 111 ust. 1 akapit drugi i art. 111 ust. 2a, przeprowadza on ocenę zgodności z wymogami kapitałowymi, o której mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, z uwzględnieniem i bez uwzględnienia tych korekt i środków przejściowych.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu wymóg dotyczący oceny mechanizmu stopniowego wprowadzania, o którym mowa w art. 77a, nie ma zastosowania do waluty, w przypadku której spełniony jest dowolny z następujących warunków:

a) udział przyszłych przepływów pieniężnych związanych ze zobowiązaniami ubezpieczeniowymi lub reasekuracyjnymi w tej walucie w stosunku do wszystkich przyszłych przepływów pieniężnych związanych ze zobowiązaniami ubezpieczeniowymi lub reasekuracyjnymi nie przekracza 5 %;

b) w odniesieniu do przyszłych przepływów pieniężnych związanych ze zobowiązaniami ubezpieczeniowymi lub reasekuracyjnymi w tej walucie udział przyszłych przepływów pieniężnych związanych z terminami zapadalności, w przypadku których odpowiednia struktura terminowa stopy procentowej wolnej od ryzyka jest ekstrapolowana, w stosunku do wszystkich przyszłych przepływów pieniężnych związanych ze zobowiązaniami ubezpieczeniowymi lub reasekuracyjnymi nie przekracza 10 %.

2b. W przypadku gdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji stosuje korektę z tytułu zmienności, o której mowa w art. 77d, ocena, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, obejmuje ponadto istotność, z którą profil ryzyka danego zakładu odbiega od założeń leżących u podstaw korekty z tytułu zmienności.”;

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji przeprowadzają ocenę, o której mowa w ust. 1, co roku oraz niezwłocznie po wystąpieniu wszelkich znacznych zmian w ich profilu ryzyka.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji mogą przeprowadzać ocenę, o której mowa w ust. 1, co najmniej raz na dwa lata oraz niezwłocznie po wystąpieniu wszelkich znacznych zmian w ich profilu ryzyka, chyba że organ nadzoru stwierdzi na podstawie szczególnych okoliczności danego zakładu, że konieczna jest częstsza ocena, jeżeli spełniony jest dowolny z następujących warunków:

a) zakład jest zaklasyfikowany jako mały i niezłożony zakład;

b) zakład jest wewnętrznym zakładem ubezpieczeń lub wewnętrznym zakładem reasekuracji, który spełnia wszystkie poniższe kryteria:

(i) osoby ubezpieczone i beneficjenci są osobami prawnymi należącymi do grupy, w której skład wchodzi wewnętrzny zakład ubezpieczeń lub wewnętrzny zakład reasekuracji, lub osobami fizycznymi kwalifikującymi się do objęcia umowami ubezpieczenia tej grupy, a działalność obejmująca osoby fizyczne kwalifikujące się do objęcia umowami ubezpieczenia grupy stanowi poniżej 5 % rezerw techniczno-ubezpieczeniowych;

(ii) zobowiązania ubezpieczeniowe i umowy ubezpieczenia będące podstawą zobowiązań reasekuracyjnych wewnętrznego zakładu ubezpieczeń lub wewnętrznego zakładu reasekuracji nie obejmują żadnego obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

Zwolnienie z obowiązku przeprowadzania corocznej oceny nie może uniemożliwiać zakładowi stałej identyfikacji i pomiaru ryzyk, zarządzania nimi, monitorowania ich oraz prowadzenia sprawozdawczości w zakresie ryzyk.”;

e) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„8. Do celów ust. 1 lit. d) i e), w przypadku gdy mandat makroostrożnościowy powierzono organom innym niż organy nadzoru, państwa członkowskie zapewniają, aby organy nadzoru przekazywały odpowiednim podmiotom i organom krajowym posiadającym mandat makroostrożnościowy ustalenia ze swoich ocen makroostrożnościowych dotyczących własnej oceny ryzyka i wypłacalności przeprowadzonej przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, o której to ocenie mowa w niniejszym artykule.

Państwa członkowskie zapewniają współpracę organów nadzoru z wszelkimi podmiotami i organami krajowymi posiadającymi mandat makroostrożnościowy w celu analizowania wyników oraz w stosownych przypadkach wskazania wszelkich kwestii makroostrożnościowych dotyczących sposobu, w jaki działalność zakładów może wpływać na zmiany makroekonomiczne i zmiany zachodzące na rynkach finansowych.

Państwa członkowskie zapewniają, aby organy nadzoru informowały dany zakład o wszelkich kwestiach makroostrożnościowych i parametrach wejściowych istotnych dla oceny.

9. Podejmując decyzję, czy zwrócić się z wnioskiem o przeprowadzenie dowolnej z analiz, o których mowa w ust. 1 lit. e) niniejszego artykułu, do zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji będącego jednostką zależną objętą zakresem nadzoru nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a) i b), organ nadzoru rozważa, czy którakolwiek z tych analiz jest przeprowadzana na poziomie grupy przez zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, przez ubezpieczeniową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej z siedzibą w Unii, i czy taka analiza uwzględnia specyfikę tej jednostki zależnej.

Krajowe organy nadzoru co roku przekazują zarówno EIOPA, jak i Europejskiej Radzie ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) ustanowionej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010[*] wykaz zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji oraz wykaz grup, w odniesieniu do których występują z wnioskiem o dodatkowe środki makroostrożnościowe.”;

---

[*] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1).

24) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 45a*
Analiza scenariuszy zmiany klimatu

1. Do celów identyfikacji i oceny ryzyk, o których mowa w art. 45 ust. 2, dany zakład ocenia również, czy ma istotną ekspozycję na ryzyka związane ze zmianą klimatu. W ocenie, o której mowa w art. 45 ust. 1, zakład wykazuje istotność swojej ekspozycji na ryzyka związane ze zmianą klimatu.

2. Jeżeli dany zakład ma istotną ekspozycję na ryzyka związane ze zmianą klimatu, musi określić co najmniej dwa długoterminowe scenariusze zmiany klimatu, w tym:

   a) długoterminowy scenariusz zmiany klimatu, w którym wzrost temperatury na świecie pozostaje na poziomie niższym niż dwa stopnie Celsjusza;

   b) długoterminowy scenariusz zmiany klimatu, w którym wzrost temperatury na świecie wynosi znacznie więcej niż dwa stopnie Celsjusza.

3. Ocena, o której mowa w art. 45 ust. 1, musi zawierać przeprowadzaną w regularnych odstępach czasu analizę wpływu na działalność zakładu długoterminowych scenariuszy zmiany klimatu określonych zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu. Odstępy te muszą być proporcjonalne do charakteru, skali i złożoności ryzyk związanych ze zmianą klimatu właściwych dla działalności danego zakładu, lecz nie mogą być dłuższe niż trzy lata.

4. Długoterminowe scenariusze zmiany klimatu, o których mowa w ust. 2, poddaje się przeglądowi co najmniej raz na trzy lata i w razie potrzeby aktualizuje. Dokonując przeglądu długoterminowych scenariuszy zmiany klimatu, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji biorą pod uwagę wyniki, jakie przyniosły narzędzia i zasady stosowane w przypadku poprzednich scenariuszy zmiany klimatu, tak aby zwiększyć ich skuteczność.

5. W drodze odstępstwa od ust. 2, 3 i 4 małe i niezłożone zakłady nie są zobowiązane do określenia scenariuszy zmiany klimatu ani do oceny ich wpływu na działalność danego zakładu.”;

25) art. 51 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 51*
Sprawozdanie na temat wypłacalności i kondycji finansowej – zawartość

1. Państwa członkowskie, uwzględniając informacje wymagane zgodnie z art. 35 ust. 3 i zasady określone w ust. 4 tego artykułu, nakładają na zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji wymóg corocznego publicznego ujawniania sprawozdania na temat ich wypłacalności i kondycji finansowej.

Sprawozdanie na temat wypłacalności i kondycji finansowej zawiera dwie części, wyraźnie oznaczone i ujawniane łącznie. Pierwsza część składa się z informacji skierowanych specjalnie do ubezpieczających i beneficjentów, a druga – z informacji skierowanych do osób zawodowo działających na rynku.

1a. Część sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej, w której zamieszczone są informacje skierowane do ubezpieczających i beneficjentów, zawiera następujące informacje:

a) krótki opis działalności i wyników zakładu;

b) krótki opis zarządzania kapitałem i profilu ryzyka zakładu, w tym w odniesieniu do ryzyk dla zrównoważonego rozwoju; oraz

c) oświadczenie w sprawie tego, czy zakład ujawnia plany, o których mowa w art. 19a lub 29a dyrektywy 2013/34/UE.

1b. Część sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej, w której zamieszczone są informacje skierowane do osób zawodowo działających na rynku, zawiera następujące informacje, w pełnej formie albo poprzez zamieszczenie odniesień do informacji równoważnych zarówno pod względem charakteru, jak i zakresu, publicznie ujawnionych na mocy innych wymogów prawnych lub regulacyjnych:

a) opis działalności i wyników zakładu;

b) opis systemu zarządzania;

c) opis – oddzielnie dla aktywów, rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i innych zobowiązań – podstaw i metod stosowanych do ich wyceny;

d) opis zarządzania kapitałem i profilu ryzyka, zawierający co najmniej:

(i) strukturę i kwotę środków własnych oraz ich jakość;

(ii) kwotę kapitałowego wymogu wypłacalności i minimalnego wymogu kapitałowego;

(iii) w przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji istotnych dla stabilności systemów finansowych w Unii – informacje na temat wrażliwości na ryzyko;

(iv) opcję ustanowioną w art. 304, stosowaną do obliczania kapitałowego wymogu wypłacalności;

(v) informacje pozwalające na właściwe zrozumienie głównych różnic między założeniami stanowiącymi podstawę standardowej formuły a założeniami każdego modelu wewnętrznego stosowanego przez zakład do obliczenia kapitałowego wymogu wypłacalności;

(vi) kwotę niezgodności z minimalnym wymogiem kapitałowym lub istotnej niezgodności z kapitałowym wymogiem wypłacalności w okresie sprawozdawczym, nawet jeśli później została ona usunięta, wraz z wyjaśnieniem jej źródeł i konsekwencji, a także wszelkich zastosowanych środków naprawczych;

e) wskazanie, czy zakład posiada istotną ekspozycję na ryzyka związane ze zmianą klimatu w następstwie oceny istotności, o której mowa w art. 45a ust. 1, oraz, w stosownych przypadkach, czy podjął jakiekolwiek działania;

f) oświadczenie w sprawie tego, czy zakład ujawnia plany, o których mowa w art. 19a lub 29a dyrektywy 2013/34/UE;

g) elementy, o których mowa w art. 44 ust. 2c lit. d).

1c. W przypadku gdy jest stosowana korekta dopasowująca, o której mowa w art. 77b, opis, o którym mowa w ust. 1b lit. c) oraz lit. d) ppkt (i) i (ii) niniejszego artykułu, obejmuje również opis korekty dopasowującej oraz portfela zobowiązań i wyznaczonych aktywów, do których ma zastosowanie korekta dopasowująca, a także kwantyfikację wpływu zmiany wielkości korekty dopasowującej na zero na sytuację finansową zakładu.

Opis, o którym mowa w ust. 1b lit. c) oraz lit. d) ppkt (i) i (ii) niniejszego artykułu, obejmuje również oświadczenie w sprawie tego, czy zakład stosuje korektę z tytułu zmienności, o której mowa w art. 77d, a w przypadku gdy stosowana jest korekta z tytułu zmienności, w opisie ujawnia się następujące informacje:

a) kwantyfikację wpływu zmiany wielkości korekty z tytułu zmienności na zero na sytuację finansową zakładu;

b) dla każdej odpowiedniej waluty lub, w stosownych przypadkach, każdego odpowiedniego państwa, korektę z tytułu zmienności obliczoną zgodnie z art. 77d oraz odpowiadające jej najlepsze oszacowania zobowiązań ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych.

2. Opis, o którym mowa w ust. 1b lit. d) ppkt (i), zawiera analizę wszelkich istotnych zmian w porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym oraz wyjaśnienie wszelkich znacznych różnic w stosunku do wartości takich elementów w sprawozdaniach finansowych, a także krótki opis możliwości dokonania transferu kapitału.

W ujawnieniu kapitałowego wymogu wypłacalności, o którym mowa w ust. 1b lit. d) ppkt (ii) niniejszego artykułu, oddzielnie wykazuje się kwotę obliczoną zgodnie z rozdziałem VI sekcja 4 podsekcje 2 i 3 oraz wszelkie narzuty kapitałowe ustanowione zgodnie z art. 37 lub wpływ specyficznych parametrów, które zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji ma obowiązek zastosować zgodnie z art. 110, wraz ze zwięzłą informacją na temat uzasadnienia podanego przez zainteresowany organ nadzoru.

Ujawnieniu kapitałowego wymogu wypłacalności towarzyszy w stosownych przypadkach wskazanie, że jego ostateczna kwota podlega jeszcze ocenie nadzorczej.

3. Wewnętrzne zakłady ubezpieczeń nie są zobowiązane do ujawniania części skierowanej do ubezpieczających i beneficjentów i są wyłącznie zobowiązane do uwzględnienia, w części skierowanej do osób zawodowo działających na rynku, danych ilościowych wymaganych na podstawie wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w art. 56, pod warunkiem że zakłady te spełniają następujące warunki:

   a) osoby ubezpieczone i beneficjenci są osobami prawnymi należącymi do grupy, w której skład wchodzi wewnętrzny zakład ubezpieczeń, lub osobami fizycznymi kwalifikującymi się do objęcia umowami ubezpieczenia tej grupy, a działalność obejmująca osoby fizyczne kwalifikujące się do objęcia umowami ubezpieczenia grupy stanowi poniżej 5 % rezerw techniczno-ubezpieczeniowych;

   b) zobowiązania ubezpieczeniowe wewnętrznego zakładu ubezpieczeń nie obejmują żadnego obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

4. Wewnętrzne zakłady reasekuracji nie są zobowiązane do ujawniania części skierowanej do ubezpieczających i beneficjentów i są wyłącznie zobowiązane do uwzględnienia, w części skierowanej do osób zawodowo działających na rynku, danych ilościowych wymaganych na podstawie wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w art. 56, pod warunkiem że zakłady te spełniają następujące warunki:

   a) wszystkie osoby ubezpieczone i wszyscy beneficjenci są osobami prawnymi należącymi do grupy, w której skład wchodzi wewnętrzny zakład reasekuracji, lub osobami fizycznymi kwalifikującymi się do objęcia umowami ubezpieczenia tej grupy, a działalność obejmująca osoby fizyczne kwalifikujące się do objęcia umowami ubezpieczenia grupy stanowi poniżej 5 % rezerw techniczno-ubezpieczeniowych;

   b) umowy ubezpieczenia będące podstawą zobowiązań reasekuracyjnych wewnętrznego zakładu reasekuracji nie obejmują żadnego obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej;

   c) pożyczki udzielone przez jednostkę dominującą lub jakiekolwiek przedsiębiorstwo należące do grupy, w tym pule środków pieniężnych grup, nie przekraczają 20 % łącznych aktywów posiadanych przez wewnętrzny zakład reasekuracji; oraz

   d) maksymalną stratę wynikającą z rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto można ocenić w sposób deterministyczny bez stosowania metod stochastycznych.

5. W drodze odstępstwa od ust. 1 zakłady reasekuracji mogą zdecydować o tym, by nie ujawniać części sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej skierowanej do ubezpieczających i beneficjentów.

6. W drodze odstępstwa od ust. 1b niniejszego artykułu małe i niezłożone zakłady ubezpieczeń mogą ujawniać w części sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej zawierającej informacje skierowane do osób zawodowo działających na rynku jedynie dane ilościowe wymagane na podstawie wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w art. 56, pod warunkiem że co trzy lata ujawniają one pełne sprawozdanie zawierające wszystkie informacje wymagane w niniejszym artykule.

7. Państwa członkowskie zapewniają, by zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji ujawniały publicznie i przekazywały organowi nadzoru informacje roczne lub o mniejszej częstotliwości, o których mowa w niniejszym artykule, w terminie 18 tygodni od zakończenia roku obrotowego zakładu.

8. W ramach sprawozdania, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji zobowiązane są do ujawniania skutków stosowania, do celów ustalenia wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych zgodnie z art. 77, struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka określonej bez stosowania środka przejściowego na potrzeby ekstrapolacji, o którym mowa w art. 77e ust. 1 lit. aa), zamiast odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego wymóg dotyczący ujawniania informacji nie ma jednak zastosowania do waluty, w przypadku której spełniony jest którykolwiek z następujących warunków:

a) udział przyszłych przepływów pieniężnych związanych ze zobowiązaniami ubezpieczeniowymi lub reasekuracyjnymi w tej walucie w stosunku do wszystkich przyszłych przepływów pieniężnych związanych ze zobowiązaniami ubezpieczeniowymi lub reasekuracyjnymi nie przekracza 5 %;

b) w odniesieniu do przyszłych przepływów pieniężnych związanych ze zobowiązaniami ubezpieczeniowymi lub reasekuracyjnymi w tej walucie udział przyszłych przepływów pieniężnych związanych z terminami zapadalności, w przypadku których odpowiednia struktura terminowa stopy procentowej wolnej od ryzyka jest ekstrapolowana, w stosunku do wszystkich przyszłych przepływów pieniężnych związanych ze zobowiązaniami ubezpieczeniowymi lub reasekuracyjnymi nie przekracza 10 %.”;

26) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 51a*
Sprawozdanie na temat wypłacalności i kondycji finansowej: wymogi dotyczące audytu

1. W przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji innych niż małe i niezłożone zakłady, wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji bilans ujawniany w ramach sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej zgodnie z art. 51 ust. 1 lub bilans ujawniany w ramach jednolitego sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej zgodnie z art. 256 ust. 2 lit. b) podlega audytowi.

2. W drodze odstępstwa od art. 29c państwa członkowskie mogą rozszerzyć wymóg określony w ust. 1 niniejszego artykułu na zakłady zaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady, wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji.

3. Państwa członkowskie mogą rozszerzyć zakres wymogu dotyczącego audytu, o którym mowa w ust. 1, na inne elementy sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej.

4. Audyt przeprowadzany jest przez biegłego rewidenta lub firmę audytorską zgodnie ze standardami badania mającymi zastosowanie na podstawie art. 26 dyrektywy 2006/43/WE. Wykonując to zadanie, biegli rewidenci i firmy audytorskie muszą wypełniać obowiązki biegłych rewidentów określone w art. 72 niniejszej dyrektywy.

5. W państwach członkowskich, w których w dniu … [data wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] prawo krajowe zezwala zarejestrowanym aktuariuszom na przeprowadzanie audytu rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, kwot należnych z umów reasekuracji i powiązanych pozycji, tacy zarejestrowani aktuariusze mogą nadal przeprowadzać takie audyty, pod warunkiem że działają zgodnie z wiążącymi standardami, które zapewniają wysokiej jakości audyt i obejmują co najmniej obszar praktyki audytorskiej, niezależności i wewnętrznej kontroli jakości podczas przeprowadzania takich audytów, oraz zgodnie z obowiązkami, o których mowa w art. 72.

6. Wraz ze sprawozdaniem na temat wypłacalności i kondycji finansowej zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji przekazują organowi nadzoru oddzielne sprawozdanie, zawierające opis charakteru i wyniki audytu, przygotowane przez biegłego rewidenta lub firmę audytorską.”;

27) w art. 52 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się litery w brzmieniu:

„e) łącznej liczby zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, z podziałem na małe i niezłożone zakłady oraz inne, stosujących uproszczenia lub środki proporcjonalności, oraz liczby zakładów stosujących poszczególne środki proporcjonalności;

f) liczby grup, z podziałem na małe i niezłożone grupy oraz inne, stosujących uproszczenia lub środki proporcjonalności, oraz liczby grup stosujących poszczególne środki proporcjonalności.”;

b) w ust. 2 dodaje się literę w brzmieniu:

„f) dla każdego państwa członkowskiego – liczbę zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji oraz liczbę grup, z podziałem na, odpowiednio, małe i niezłożone zakłady lub grupy oraz inne, stosujących uproszczenia lub środki proporcjonalności, oraz liczbę zakładów lub grup stosujących konkretne uproszczenia i inne środki proporcjonalności.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. EIOPA przekazuje Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji informacje, o których mowa w ust. 2, wraz ze sprawozdaniem przedstawiającym stopień spójności w zakresie nadzoru między organami nadzoru w poszczególnych państwach członkowskich w odniesieniu do stosowania narzutów kapitałowych i środków proporcjonalności.

4. EIOPA ocenia skutki stosowania kryteriów określonych w art. 29a ust. 1 do celów wskazywania małych i niezłożonych zakładów oraz kryteriów określonych w art. 213a ust. 1 do celów wskazywania małych i niezłożonych grup, przynajmniej w odniesieniu do celów dotyczących ochrony ubezpieczających, stabilności finansowej i równych warunków działania. EIOPA przedłoży Komisji sprawozdanie ze swoich ustaleń do dnia … [trzy lata po dacie rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej]. W stosownych przypadkach w sprawozdaniu rozważona zostanie możliwość zmiany tych kryteriów.”;

28) art. 53 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Ust. 1 i 2 niniejszego artykułu nie stosuje się w odniesieniu do informacji, o których mowa w art. 51 ust. 1a lit. b) oraz art. 51 ust. 1b lit. d) i e).”;

29) w art. 56 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„EIOPA opracowuje rozwiązania informatyczne na potrzeby procedur, formatów i wzorców formularzy, o których mowa w akapicie drugim, w tym na potrzeby not objaśniających.”;

30) art. 58 ust. 3 lit. a) i b) otrzymuje brzmienie:

„a) jeżeli potencjalny nabywca znajduje się lub podlega regulacji poza Unią; lub

b) jeżeli potencjalny nabywca jest osobą fizyczną lub prawną niepodlegającą nadzorowi na podstawie niniejszej dyrektywy, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE*, dyrektywy 2013/36/UE lub dyrektywy 2014/65/UE.

---

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).”;

31) w art. 60 ust. 1 lit. a) wyrazy „art. 1a pkt 2 dyrektywy 85/611/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/65/WE”;

32) art. 62 akapit pierwszy zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy wpływ wywierany przez osoby, o których mowa w art. 57, może stanowić przeszkodę w prawidłowym i ostrożnym zarządzaniu zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji, państwa członkowskie wymagają od organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby zakładu, w którym posiadany jest znaczny pakiet akcji, w odniesieniu do którego podjęto starania o nabycie znacznego pakietu akcji lub zwiększono znaczny pakiet akcji, zastosowania odpowiednich środków w celu zakończenia takiego stanu.”;

33) w art. 63 akapit drugi wyrazy „dyrektywy 2004/39/WE” zastępuje się wyrazami „dyrektywy 2014/65/UE”;

34) w art. 64 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Akapity pierwszy, drugi i trzeci niniejszego artykułu nie uniemożliwiają organom nadzoru publikowania wyniku testów warunków skrajnych przeprowadzonych zgodnie z art. 34 ust. 4 niniejszej dyrektywy lub art. 32 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 ani przekazywania wyników testów warunków skrajnych EIOPA na potrzeby publikowania przez EIOPA wyników ogólnounijnych testów warunków skrajnych.”;

35) w art. 68 ust. 1 po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:

„Art. 64 akapit pierwszy i art. 67 nie uniemożliwiają wymiany informacji między organami nadzoru a organami podatkowymi w tym samym państwie członkowskim w zakresie, w jakim taka wymiana jest dozwolona na mocy prawa krajowego. W przypadku gdy informacje te pochodzą z innego państwa członkowskiego, mogą one być przedmiotem wymiany wyłącznie za wyraźną zgodą organu, od którego pochodzą.”;

36) w art. 70 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) w lit. a) wyrazy „Europejskiemu Bankowi Centralnemu (EBC)” zastępuje się wyrazem „EBC”;

b) w lit. c) wyrazy „Europejskiej Radzie ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) ustanowionej na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 [(10)]” zastępuje się wyrazem „ERRS”;

37) w art. 72 ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie gwarantują co najmniej, że osoby zatwierdzone w rozumieniu dyrektywy 2006/43/WE, wykonujące w zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji badanie ustawowe, o którym mowa w art. 34 lub 35 dyrektywy 2013/34/UE lub art. 73 dyrektywy 2009/65/WE lub jakiekolwiek inne zadanie przewidziane prawem, mają obowiązek niezwłocznego zgłaszania organom nadzoru wszelkich faktów lub decyzji dotyczących tego zakładu, o których zdobędą informacje w trakcie wykonywania swoich zadań i które mogą doprowadzić do:”;

38) w art. 77 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 5 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji oddzielnie wyceniają najlepsze oszacowanie i margines ryzyka, margines ryzyka oblicza się przez określenie kosztu pozyskania kwoty dopuszczonych środków własnych odpowiadającej kapitałowemu wymogowi wypłacalności z uwzględnieniem upływu czasu, koniecznej do pokrycia zobowiązań ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych w całym okresie ich trwania. Korekta kapitałowego wymogu wypłacalności ma postać zależnego od czasu elementu wykładniczego.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„6. Przyjmuje się, że stopa kosztu kapitału, o której mowa w ust. 5, wynosi 4,75 % od dnia… [data rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej]. Okresowy przegląd, o którym mowa w ust. 5 akapit drugi, zostanie przeprowadzony przez Komisję nie wcześniej niż dnia… [5 lat od daty rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej].

7. W przypadku gdy umowy ubezpieczenia i umowy reasekuracji zawierają opcje i gwarancje finansowe, metody stosowane w celu obliczenia najlepszego oszacowania muszą odpowiednio odzwierciedlać fakt, że wartość bieżąca przepływów pieniężnych wynikających z tych umów może zależeć zarówno od oczekiwanego wyniku przyszłych zdarzeń i zmian, jak i od potencjalnych odchyleń faktycznego wyniku od oczekiwanego wyniku w niektórych scenariuszach.

8. Niezależnie od ust. 7 zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji zaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady oraz zakłady, które uzyskały uprzednie zatwierdzenie od organu nadzoru, mogą stosować ostrożną wycenę deterministyczną najlepszego oszacowania w przypadku zobowiązań z tytułu ubezpieczenia na życie z opcjami i gwarancjami nieuznawanymi za istotne.”;

39) art. 77a otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 77a*
Ekstrapolacja odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka

1. Przy ustalaniu odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka, o której mowa w art. 77 ust. 2, wykorzystuje się informacje wynikające z odpowiednich instrumentów finansowych oraz zachowuje się spójność z tymi informacjami. Przy takim ustalaniu uwzględnia się odpowiednie instrumenty finansowe o takich terminach zapadalności, w przypadku których rynki tych instrumentów finansowych są głębokie, płynne i przejrzyste. Dla terminów zapadalności wykraczających poza pierwszy punkt wygładzania odpowiednią stopę procentową wolną od ryzyka ekstrapoluje się zgodnie z akapitem trzecim. Pierwszym punktem wygładzania w odniesieniu do waluty jest najdłuższy termin zapadalności, w przypadku którego spełnione są następujące warunki:

   a) rynki instrumentów finansowych o takim terminie zapadalności są głębokie, płynne i przejrzyste;

b) odsetek pozostających w obrocie obligacji o takim lub dłuższym terminie zapadalności wśród wszystkich obligacji pozostających w obrocie denominowanych w tej walucie jest wystarczająco wysoki.

Ekstrapolowana część odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka opiera się na stopach forward, które od stopy forward obowiązującej w pierwszym punkcie wygładzania stopniowo zbiegają się do ostatecznej stopy forward.

Ekstrapolowana stopa forward jest równa średniej ważonej płynnej stopy forward i ostatecznej stopy forward. Płynna stopa forward opiera się na jednej stopie forward lub zbiorze stóp forward powiązanych z najdłuższymi terminami zapadalności, w przypadku których odpowiedni instrument finansowy można zaobserwować na głębokim, płynnym i przejrzystym rynku. W przypadku terminów zapadalności o długości co najmniej 40 lat od pierwszego punktu wygładzania waga ostatecznej stopy forward wynosi co najmniej 77,5 %.

W ekstrapolowanej części odpowiednich stóp procentowych wolnych od ryzyka uwzględnia się informacje z instrumentów finansowych innych niż obligacje w przypadku gdy rynki tych instrumentów finansowych są głębokie, płynne i przejrzyste.

2. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji mogą, pod warunkiem uprzedniego zatwierdzenia przez ich organ nadzoru, stosować mechanizm stopniowego wprowadzania określony w akapicie drugim.

Mechanizm stopniowego wprowadzania, o którym mowa w akapicie pierwszym, składa się z następujących elementów:

a) w dniu … [data rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej] r. parametry określające szybkość zbiegania się stóp forward do ostatecznej stopy forward dla ekstrapolacji ustala się w taki sposób, aby struktura terminowa stopy procentowej wolnej od ryzyka była wystarczająco podobna do struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka w tym dniu określonej zgodnie z zasadami ekstrapolacji mającymi zastosowanie w dniu … [jeden dzień przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.;

b) parametry określające szybkość zbiegania się stóp forward do ostatecznej stopy forward dla ekstrapolacji są obniżane liniowo na początku każdego roku kalendarzowego w taki sposób, aby ostateczne parametry ekstrapolacji były stosowane od dnia 1 stycznia 2032 r.

Mechanizm stopniowego wprowadzania, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, nie może mieć wpływu na ustalanie głębokości, płynności i przejrzystości rynków finansowych ani pierwszego punktu wygładzania, o których mowa w ust. 1.

Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji stosujące akapity pierwszy i drugi niniejszego ustępu, w części swojego sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej zawierającej informacje skierowane do osób zawodowo działających na rynku, o której to części mowa w art. 51 ust. 1b, publicznie ujawniają:

a) fakt, że stosują one mechanizm stopniowego wprowadzania do celów ekstrapolacji; oraz

b) kwantyfikację wpływu niestosowania mechanizmu stopniowego wprowadzania na ich sytuację finansową.

3. Niezależnie od ust. 1 w dniu … [data wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] pierwszym punktem wygładzania dla euro jest termin zapadalności wynoszący 20 lat.”;

40) w art. 77b ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego lit. i) grupową umowę ubezpieczenia na życie uznaje się za jedną umowę.”;

41) w art. 77d wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1–4 otrzymują brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji mógł stosować korektę z tytułu zmienności do odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka stosowanej przy obliczaniu najlepszego oszacowania, o którym mowa w art. 77 ust. 2, pod warunkiem uprzedniego zatwierdzenia przez organy nadzoru, jeżeli spełnione są co najmniej następujące warunki:

a) korekta z tytułu zmienności dla danej waluty jest stosowana przy obliczaniu najlepszego oszacowania wszystkich zobowiązań ubezpieczeniowych i zobowiązań reasekuracyjnych zakładu denominowanych w tej walucie, gdy odpowiednia struktura terminowa stopy procentowej wolnej od ryzyka stosowana przy obliczaniu najlepszego oszacowania dla tych zobowiązań nie zawiera korekty dopasowującej, o której mowa w art. 77b;

b) zakład wykaże w sposób zadowalający organ nadzoru, że posiada odpowiednie procesy obliczania korekty z tytułu zmienności zgodnie z ust. 3 i 4 niniejszego artykułu.

1a. Niezależnie od ust. 1 niniejszego artykułu zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, które stosowały korektę z tytułu zmienności do odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka stosowanej przy obliczaniu najlepszego oszacowania, o którym mowa w art. 77 ust. 2, przed dniem … [jeden rok przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej] r. mogą bez konieczności uzyskania od organu nadzoru uprzedniego zatwierdzenia nadal stosować korektę z tytułu zmienności, o ile spełniają warunki dotyczące uprzedniego zatwierdzenia na mocy ust. 1 niniejszego artykułu na dzień … [data rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

1b. Państwa członkowskie zapewniają posiadanie przez organy nadzoru uprawnień do wymagania od zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, by zaprzestał stosowania korekty z tytułu zmienności do odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka stosowanej przy obliczaniu najlepszego oszacowania, o którym mowa w art. 77 ust. 2, w przypadku gdy zakład przestał spełniać warunki dotyczące uprzedniego zatwierdzenia określone w prawie krajowym zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. Jeżeli zakład przywróci zgodność z tymi warunkami, może zwrócić się do organów nadzoru o uprzednie zatwierdzenie stosowania korekty z tytułu zmienności do odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka stosowanej przy obliczaniu najlepszego oszacowania na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu.

1c. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji mogą, z zastrzeżeniem uzyskania od organu nadzoru uprzedniego zatwierdzenia, zastosować korektę specyficzną dla danego zakładu do skorygowanego o ryzyko spreadu dla waluty, o którym mowa w ust. 3, jeżeli:

a) spread skorygowany o ryzyko przekroczył spread skorygowany o ryzyko obliczony na podstawie portfela inwestycji zakładu w instrumenty dłużne za cztery kwartalne okresy sprawozdawcze przed dniem sprawozdawczym; oraz

b) informacje, które są nieodłącznie związane z odpowiednimi aktywami zakładu i które są przekazywane przez zakład zgodnie z art. 35 ust. 1–4, są wystarczającej jakości, aby umożliwić rzetelne i wiarygodne obliczenie tej korekty.

Korekta ta wynosi 105 % lub odpowiada stosunkowi spreadu skorygowanego o ryzyko obliczonego na podstawie portfela inwestycji danego zakładu w instrumenty dłużne do spreadu skorygowanego o ryzyko obliczonego na podstawie portfela referencyjnego dla danej waluty, w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa. Spread skorygowany o ryzyko na podstawie portfela inwestycji danego zakładu w instrumenty dłużne oblicza się w taki sam sposób jak spread skorygowany o ryzyko na podstawie portfela referencyjnego dla danej waluty, lecz przy użyciu specyficznych dla zakładu danych dotyczących wag i średniego czasu trwania odpowiednich podklas w portfelu inwestycji danego zakładu w instrumenty dłużne dla danej waluty.

Jeżeli korekta zostanie zastosowana, korekty z tytułu zmienności nie zwiększa się o korektę z tytułu zmienności w skali makro, o której mowa w ust. 4.

Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji natychmiast zaprzestają stosowania tej korekty, gdy powoduje ona zwiększenie skorygowanego o ryzyko spreadu dla waluty, o którym mowa w ust. 3, przez dwa kolejne kwartalne okresy sprawozdawcze.

2. Dla każdej odpowiedniej waluty korekta z tytułu zmienności do odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka opiera się na spreadzie pomiędzy stopą procentową możliwą do uzyskania z portfela referencyjnego inwestycji w instrumenty dłużne dla tej waluty a stopami odpowiedniej podstawowej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka dla tej waluty.

Portfel referencyjny inwestycji w instrumenty dłużne dla danej waluty musi być reprezentatywny dla aktywów, które są denominowane w tej walucie i w które inwestują zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji w celu pokrycia najlepszego oszacowania dla zobowiązań ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych denominowanych w tej walucie.

3. Wartość korekty z tytułu zmienności do stopy procentowej wolnej od ryzyka dla danej waluty oblicza się w następujący sposób:

$$VA_{cu} = 85\% \cdot CSSR_{cu} \cdot RCS_{cu}$$

gdzie:

a) VA_{cu} oznacza korektę z tytułu zmienności dla waluty cu;

b) $CSSR_{cu}$ oznacza współczynnik wrażliwości zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji na spread kredytowy dla waluty cu;

c) RCS_{cu} oznacza skorygowany o ryzyko spread dla waluty cu.

VA_{cu} stosuje się do odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka, która nie jest uzyskiwana za pomocą ekstrapolacji zgodnie z art. 77a. W przypadku gdy w ekstrapolowanej części odpowiednich stóp procentowych wolnych od ryzyka uwzględnia się informacje z instrumentów finansowych innych niż obligacje na podstawie art. 77a ust. 1, VA_{cu} stosuje się również do stóp procentowych wolnych od ryzyka wynikających z tych instrumentów finansowych. Ekstrapolacja odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka musi opierać się na tych skorygowanych stopach procentowych wolnych od ryzyka.

CSSR$_{cu}$ nie może mieć wartości ujemnej ani wyższej niż jeden. Przyjmuje on wartości niższe niż jeden w przypadku, gdy wrażliwość aktywów zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji w danej walucie na zmiany spreadów kredytowych jest niższa niż wrażliwość rezerw techniczno-ubezpieczeniowych tego zakładu w tej walucie na zmiany stóp procentowych.

RSC$_{cu}$ oblicza się jako różnicę między spreadem, o którym mowa w ust. 2, a częścią tego spreadu, która jest związana z realistyczną oceną oczekiwanych strat lub nieoczekiwanym ryzykiem kredytowym lub innym ryzykiem związanym z aktywami.

Część spreadu, która jest związana z realistyczną oceną oczekiwanych strat, nieoczekiwanym ryzykiem kredytowym lub innym ryzykiem, oblicza się jako odsetek spreadów. Odsetek ten zmniejsza się wraz ze wzrostem spreadów i pozwala na rozróżnienie co najmniej trzech następujących przypadków:

a) gdy spready nie przekraczają ich długoterminowej średniej wartości;

b) gdy spready przekraczają ich długoterminową średnią wartość, ale nie przekraczają dwukrotności ich długoterminowej średniej wartości;

c) gdy spready przekraczają dwukrotność ich długoterminowej średniej wartości.

Korekta ryzyka nigdy nie przekracza odpowiedniego odsetka długoterminowych średnich spreadów.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji mające siedzibę w państwie członkowskim, którego waluta jest powiązana z euro i spełnia szczegółowe kryteria dotyczące korekt dla walut powiązanych z euro w celu ułatwienia obliczania podmodułu ryzyka walutowego, ustanowione zgodnie z art. 111 ust. 1 lit. p), mogą – przy obliczaniu korekty z tytułu zmienności do stóp procentowych wolnych od ryzyka dla waluty powiązanej oraz korekty z tytułu zmienności do stóp procentowych wolnych od ryzyka w odniesieniu do euro – obliczać jedną wartość $\boldsymbol{CSSR_{cu}}$ zarówno dla swojej waluty lokalnej, jak i euro, łącznie uwzględniając aktywa i zobowiązania denominowane w euro i ich walucie lokalnej.

4. Bez uszczerbku dla ust. 1c korektę z tytułu zmienności dla euro zwiększa się o korektę z tytułu zmienności w skali makro. Korektę z tytułu zmienności w skali makro oblicza się w następujący sposób:

$$\boldsymbol{VA_{Euro,macro} = 85\ \% \cdot CSSR_{Euro} \cdot max(RCS_{co} - 1.3 \cdot RCS_{Euro}; 0) \cdot \omega_{co}}$$

gdzie:

a) $\boldsymbol{VA_{Euro,macro}}$ oznacza korektę z tytułu zmienności w skali makro dla państwa co;

b) $\boldsymbol{CSSR_{Euro}}$ oznacza współczynnik wrażliwości zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji na spread kredytowy dla euro;

c) $\boldsymbol{RCS_{co}}$ oznacza spread skorygowany o ryzyko dla państwa co;

d) $\boldsymbol{RCS_{Euro}}$ oznacza spread skorygowany o ryzyko dla euro;

e) $\boldsymbol{\omega_{co}}$ oznacza krajowy współczynnik korekty dla państwa co.

$\boldsymbol{CSSR_{Euro}}$ oblicza się jako współczynnik wrażliwości zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji na spread kredytowy dla euro zgodnie z ust. 3.

$\boldsymbol{RCS_{co}}$ oblicza się w ten sam sposób co spread skorygowany o ryzyko dla euro zgodnie z ust. 3, lecz na podstawie portfela referencyjnego reprezentatywnego dla aktywów, w które inwestują zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji w celu pokrycia najlepszego oszacowania dla zobowiązań ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych z produktów sprzedawanych na rynku ubezpieczeń w tym państwie i denominowanych w euro.

$\boldsymbol{RCS_{Euro}}$ oblicza się jako spread skorygowany o ryzyko dla euro zgodnie z ust. 3.

Krajowy współczynnik korekty, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. e), oblicza się w następujący sposób:

$$\boldsymbol{\omega_{co} = max(min(((RCS_{co}*-0.6\ \%)/0.3\ \%);1);0)}$$

gdzie RCS_{co}^{*} oznacza spread skorygowany o ryzyko dla państwa ***co***, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. c), pomnożony przez odsetek inwestycji w instrumenty dłużne w stosunku do łącznych aktywów posiadanych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, które otrzymały zezwolenie na prowadzenie działalności w państwie ***co***.

4a. Aby obliczyć spread leżący u podstaw korekty z tytułu zmienności, dla każdej waluty i każdego państwa spread, o którym mowa w ust. 2 i 4, jest równy ważonej wartością sumie średniego spreadu walutowego dla obligacji skarbowych i średniego spreadu walutowego dla obligacji innych niż obligacje skarbowe, pożyczek i sekurytyzacji. Do celów tego obliczenia odpowiednimi wagami są: stosunek wartości obligacji skarbowych wchodzących w skład portfela referencyjnego aktywów dla danej waluty lub danego państwa do wartości wszystkich aktywów wchodzących w skład tego portfela referencyjnego oraz stosunek wartości obligacji innych niż obligacje skarbowe, pożyczek i sekurytyzacji wchodzących w skład portfela referencyjnego aktywów dla tej waluty lub tego państwa do wartości wszystkich aktywów wchodzących w skład tego portfela referencyjnego.";

42) w art. 77e wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) dodaje się litery w brzmieniu:

„aa) do celów ujawniania informacji zgodnie z art. 51 ust. 8 – odpowiednią strukturę terminową stopy procentowej wolnej od ryzyka bez uwzględnienia korekty dopasowującej ani korekty z tytułu zmienności i wyznaczoną bez stosowania mechanizmu stopniowego wprowadzania na potrzeby ekstrapolacji określonego w art. 77a ust. 2;

ab) zestaw scenariuszy, które mają być stosowane do celów ostrożnej wyceny deterministycznej najlepszego oszacowania dla zobowiązań w zakresie ubezpieczeń na życie zgodnie z art. 77 ust. 8;”;

(ii) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) dla każdej odpowiedniej waluty i każdego odpowiedniego krajowego rynku ubezpieczeń – spread skorygowany o ryzyko, o którym mowa, odpowiednio, w art. 77d ust. 3 i 4;”;

(iii) dodaje się literę w brzmieniu:

„d) dla każdego odpowiedniego państwa członkowskiego – odsetek inwestycji w instrumenty dłużne w stosunku do łącznych aktywów posiadanych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, które otrzymały zezwolenie na prowadzenie działalności w danym państwie, o czym mowa w art. 77d ust. 4.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Dla każdej odpowiedniej waluty i każdego terminu zapadalności, w przypadku gdy rynki odpowiednich instrumentów finansowych lub obligacji o tym terminie zapadalności są głębokie, płynne i przejrzyste, EIOPA opracowuje i publikuje co najmniej raz na rok odsetek obligacji o takim lub dłuższym terminie zapadalności wśród wszystkich obligacji denominowanych w tej walucie, o czym mowa w art. 77a ust. 1.”;

c) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W celu zapewnienia jednolitych warunków obliczania wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych oraz podstawowych środków własnych Komisja może przyjąć akty wykonawcze określające, w odniesieniu do każdej odpowiedniej waluty, informacje techniczne, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz pierwszy punkt wygładzania zgodnie z art. 77a ust. 1. W tych aktach wykonawczych mogą być wykorzystywane informacje publikowane przez EIOPA zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.”;

d) ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do walut, w przypadku gdy w aktach wykonawczych, o których mowa w ust. 2, nie zostanie określony spread skorygowany o ryzyko, o którym mowa w ust. 1 lit. c), do odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka stosowanej przy obliczaniu najlepszego oszacowania nie stosuje się korekty z tytułu zmienności. W odniesieniu do państw członkowskich, których walutą jest euro, i w przypadku gdy w aktach wykonawczych, o których mowa w ust. 2, nie zostanie określony spread skorygowany o ryzyko, o którym mowa w ust. 1 lit. c), ani odsetek, o którym mowa w ust. 1 lit. d), do korekty z tytułu zmienności nie dodaje się korekty z tytułu zmienności w skali makro.”;

e) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Do celów ust. 2 niniejszego artykułu pierwszy punkt wygładzania dla waluty określony w akcie wykonawczym nie może zostać zmieniony, chyba że ocena odsetków obligacji o terminie zapadalności dłuższym niż dany termin zapadalności lub równym temu terminowi wśród wszystkich obligacji denominowanych w tej walucie wskazuje na inny pierwszy punkt wygładzania na podstawie art. 77a ust. 1 i odsetek określony w aktach delegowanych, o których mowa w art. 86 ust. 1 lit. b) ppkt (iii), przez co najmniej dwa kolejne lata.”;

43) w art. 86 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) dodaje się literę w brzmieniu:

„aa) ostrożną wycenę deterministyczną, o której mowa w art. 77 ust. 8, jak również warunki, na jakich wycena ta może być stosowana do celów wyceny najlepszego oszacowania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych z opcjami i gwarancjami;”;

(ii) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) metody, zasady i techniki służące do określania odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka, które mają być stosowane przy obliczaniu najlepszego oszacowania, o którym mowa w art. 77 ust. 2, w szczególności:

(i) formułę służącą do ekstrapolacji, o której mowa w art. 77a ust. 1, w tym parametry, które określają szybkość zbiegania się ekstrapolacji;

(ii) metodę określania głębokości, płynności i przejrzystości rynków instrumentów finansowych, o czym mowa w art. 77a ust. 1;

(iii) zależne od waluty progi procentowe, poniżej których udział obligacji o terminie zapadalności dłuższym niż dany termin zapadalności lub równym temu terminowi wśród wszystkich obligacji jest uznawany za niski do celów art. 77a ust. 1;

(iv) mechanizm stopniowego wprowadzania, o którym mowa w art. 77a ust. 2;”;

(iii) lit. i) otrzymuje brzmienie:

„i) metody i założenia na potrzeby obliczania korekty z tytułu zmienności, o której mowa w art. 77d, w tym:

(i) formułę służącą do obliczania współczynnika wrażliwości na spread kredytowy, o którym to współczynniku mowa w art. 77d ust. 3 i 4;

(ii) dla każdej odpowiedniej klasy aktywów – odsetek spreadu, który odpowiada części spreadu związanej z realistyczną oceną oczekiwanych strat, nieoczekiwanym ryzykiem kredytowym lub jakimkolwiek innym ryzykiem, obliczanej zgodnie z art. 77d ust. 3; odsetek taki zmniejsza się wraz ze wzrostem spreadów i pozwala na rozróżnienie co najmniej trzech następujących przypadków:

1) gdy spready nie przekraczają ich długoterminowej średniej wartości;

2) gdy spready przekraczają ich długoterminową średnią wartość, ale nie przekraczają dwukrotności ich długoterminowej średniej wartości;

3) gdy spready przekraczają dwukrotność ich długoterminowej średniej wartości.

Korekta ryzyka nigdy nie przekracza odpowiedniego odsetka długoterminowych średnich spreadów.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„1a. Komisja może uzupełniać niniejszą dyrektywę poprzez przyjęcie aktów delegowanych zgodnie z art. 301a określające kryteria kwalifikowalności aktywów, które można włączyć do portfela aktywów, o którym mowa w art. 77b ust. 1 lit. a).

1b. W przypadku gdy okresowy przegląd stopy kosztu kapitału, o której mowa w art. 77 ust. 5, wykaże, że przyjęta wartość nie jest już odpowiednia, Komisja może przyjąć akt delegowany zmieniający przyjętą wartość stopy kosztu kapitału określoną w art. 77 ust. 6. Komisja może ustalić przyjętą wartość stopy kosztu kapitału wyłącznie na poziomie nie niższym niż 4 % i nie wyższym niż 5 %.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania art. 77 ust. 8 EIOPA opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych precyzujących metodę określania zestawu scenariuszy, które mają być stosowane do celów ostrożnej wyceny deterministycznej najlepszego oszacowania zobowiązań z tytułu ubezpieczenia na życie, o których mowa w tym ustępie. EIOPA przedłoży Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia … [12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.”;

44) art. 92 ust. 1a i 2 otrzymują brzmienie:

„1a. Komisja uzupełnia niniejszą dyrektywę poprzez przyjęcie zgodnie z art. 301a aktów delegowanych określających traktowanie udziałów kapitałowych w rozumieniu art. 212 ust. 2 akapit trzeci w instytucjach finansowych i instytucjach kredytowych w odniesieniu do określania wysokości środków własnych, w tym podejścia do dokonywania odliczeń istotnych udziałów kapitałowych w instytucjach kredytowych i instytucjach finansowych od podstawowych środków własnych zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.

Niezależnie od odliczeń udziałów kapitałowych od dopuszczonych środków własnych na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności, jak określono w akcie delegowanym przyjętym na podstawie akapitu pierwszego niniejszego ustępu, do celów określenia podstawowych środków własnych, o których mowa w art. 88, organy nadzoru mogą zezwolić zakładowi ubezpieczeń lub zakładowi reasekuracji na nieodliczanie wartości jego udziału kapitałowego w instytucji kredytowej lub instytucji finansowej, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji znajduje się w jednej z następujących sytuacji:

(i) instytucja kredytowa lub instytucja finansowa oraz zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji należą do tej samej grupy, zdefiniowanej w art. 212, do której ma zastosowanie nadzór nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a), b) i c), a powiązana instytucja kredytowa lub instytucja finansowa nie podlegają odliczeniu, o którym mowa w art. 228 ust. 5; lub

(ii) organy nadzoru wymagają od zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji stosowania technicznych metod obliczania zgodnie z częścią II załącznika I do dyrektywy 2002/87/WE lub zezwalają im na stosowanie tych metod, a instytucja kredytowa lub instytucja finansowa są objęte tym samym dodatkowym nadzorem na podstawie tej dyrektywy co zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji;

b) organy nadzoru mają pewność co do poziomu zintegrowanego zarządzania, zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej w odniesieniu do podmiotów objętych nadzorem nad grupą, o którym mowa w lit. a) ppkt (i), lub objętych zakresem dodatkowego nadzoru, o którym mowa w lit. a) ppkt (ii);

c) udział kapitałowy w instytucji kredytowej lub instytucji finansowej jest inwestycją w akcje o charakterze strategicznym określoną w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 111 ust. 1 lit. m).

2. Udziały kapitałowe w instytucjach finansowych i instytucjach kredytowych, o których mowa w ust. 1a, obejmują:

a) udziały kapitałowe, które zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji posiadają w:

(i) instytucjach kredytowych i instytucjach finansowych w rozumieniu, odpowiednio, art. 4 ust. 1 pkt 1 i 26 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

(ii) firmach inwestycyjnych w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2014/65/UE;

b) instrumenty dodatkowe w Tier I, o których mowa w art. 52 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, instrumenty w Tier II, o których mowa w art. 63 tego rozporządzenia, a także instrumenty dodatkowe w Tier I i instrumenty w Tier II w rozumieniu art. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033*, posiadane przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji względem podmiotów, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu, w których zakłady te posiadają udział kapitałowy.

---

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 1).”;

45) art. 95 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W tym celu w stosownych przypadkach zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji odnoszą się do wykazu pozycji środków własnych, o którym mowa w art. 97 ust. 1.”;

46) art. 96 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Bez uszczerbku dla art. 95 i art. 97 ust. 1 do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące klasyfikacje:

1) fundusze nadwyżkowe objęte zakresem art. 91 ust. 2 klasyfikuje się do kategorii 1;

2) akredytywy i gwarancje zarządzane powierniczo na zlecenie wierzycieli ubezpieczeniowych przez niezależnego powiernika i wystawione przez instytucje kredytowe posiadające zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE klasyfikuje się do kategorii 2;

3) wszelkie przyszłe należności, jakie towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych lub inne towarzystwa ubezpieczeń armatorów o zmiennej wysokości wkładów oparte na zasadzie wzajemności, ubezpieczające jedynie ryzyka wyszczególnione w grupie 6, 12 i 17 w pkt A załącznika I, mogą otrzymać od swoich członków w drodze wezwania do wniesienia dodatkowych wkładów w ciągu kolejnych 12 miesięcy, klasyfikuje się do kategorii 2.”;

47) w art. 105 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 301a, aktów delegowanych uzupełniających niniejszą dyrektywę w celu uwzględnienia ryzyka, jakie stwarzają kryptoaktywa w module ryzyka rynkowego, o którym mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, oraz w module ryzyka niewykonania zobowiązania przez kontrahenta, o którym mowa w ust. 6 niniejszego artykułu.”;

48) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 105a*

Długoterminowe inwestycje w akcje

1. W drodze odstępstwa od art. 101 ust. 3 i w ramach podmodułu ryzyka związanego z inwestowaniem w akcje, o którym mowa w art. 105 ust. 5 akapit drugi lit. b), państwa członkowskie zezwalają zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji, które spełniają warunki określone w akapicie drugim niniejszego ustępu, na obliczenie wymogu kapitałowego zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu do określonego podzbioru inwestycji w akcje utrzymywanych w perspektywie długoterminowej.

   Do celów akapitu pierwszego podzbiór inwestycji w akcje można traktować jako długoterminowe inwestycje w akcje, jeżeli zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji wykaże w sposób zadowalający organ nadzoru, że spełnione są wszystkie następujące warunki:

   a) podzbiór inwestycji w akcje jest jednoznacznie określony i zarządza się nim oddzielnie od pozostałej działalności zakładu;

b) dla każdego długoterminowego portfela akcji ustanawiane są zasady zarządzania inwestycjami długoterminowymi, które odzwierciedlają zobowiązanie zakładu do utrzymywania ogólnej ekspozycji z tytułu akcji w podzbiorze inwestycji w akcje przez okres przekraczający średnio pięć lat. Organ administrujący, zarządzający lub nadzorczy zakładu formalnie zatwierdza zasady zarządzania inwestycjami, a zasady te poddaje się częstym przeglądom pod kątem faktycznego zarządzania portfelami i uwzględnia w informacjach przekazywanych w ramach własnej oceny ryzyka i wypłacalności zakładu, o której mowa w art. 45;

c) podzbiór inwestycji w akcje składa się wyłącznie z akcji notowanych w państwach należących do EOG lub do Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) lub nienotowanych akcji spółek, których siedziba znajduje się w państwach należących do EOG lub OECD;

d) zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji jest w stanie – w sposób ciągły i w warunkach skrajnych – uniknąć przymusowej sprzedaży inwestycji w akcje w ramach podzbioru przez pięć lat;

e) zarządzanie ryzykiem, zarządzanie aktywami i pasywami oraz zasady inwestycyjne zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji odzwierciedlają wyrażony przez zakład zamiar utrzymania podzbioru inwestycji w akcje przez okres, który jest zgodny z wymogiem określonym w lit. b), oraz zdolność zakładu do spełnienia wymogu określonego w lit. d);

f) podzbiór inwestycji w akcje jest odpowiednio zdywersyfikowany w taki sposób, aby uniknąć nadmiernej zależności od konkretnego emitenta lub grupy przedsiębiorstw oraz nadmiernej akumulacji ryzyka w portfelu długoterminowych inwestycji w akcje jako całości o tym samym profilu ryzyka;

g) podzbiór inwestycji w akcje nie obejmuje udziałów kapitałowych.

2. W przypadku gdy akcje są utrzymywane w ramach europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych lub w ramach niektórych rodzajów przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, w tym alternatywnych funduszy inwestycyjnych, które są określone w aktach delegowanych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy jako posiadające niższy profil ryzyka, warunki określone w ust. 1 mogą być oceniane na poziomie funduszy, a nie podstawowych aktywów utrzymywanych w ramach tych funduszy.

3. Zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji, które traktują podzbiór inwestycji w akcje jako długoterminowe inwestycje w akcje zgodnie z ust. 1, nie powracają do stosowania podejścia, które nie uwzględnia długoterminowych inwestycji w akcje.

   Jeżeli zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, który traktuje podzbiór inwestycji w akcje jako długoterminowe inwestycje w akcje, przestaje spełniać warunki określone w ust. 1, natychmiast informuje o tym organ nadzoru i podejmuje niezbędne środki w celu przywrócenia zgodności.

   W ciągu miesiąca od daty pierwszego stwierdzenia niezgodności z warunkami określonymi w ust. 1 zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji przekazuje organowi nadzoru niezbędne informacje i powiadamia go o działaniach, które zakład ma podjąć w celu przywrócenia zgodności z tymi warunkami w ciągu sześciu miesięcy od daty pierwszego stwierdzenia niezgodności.

   Jeżeli zakład nie jest w stanie przywrócić zgodności w ciągu sześciu miesięcy od daty pierwszego stwierdzenia niezgodności, przestaje klasyfikować wszelkie inwestycje w akcje jako długoterminowe inwestycje w akcje zgodnie z niniejszym artykułem przez okres dwóch i pół roku lub dopóki nie zostanie przywrócona zgodność z kryteriami określonymi w ust. 1, w zależności od tego, który z tych okresów jest dłuższy.

4. Wymóg kapitałowy dla długoterminowych inwestycji w akcje jest równy wysokości straty podstawowych środków własnych, jaka wynikłaby z nagłego spadku o 22 % wartości inwestycji traktowanych jako długoterminowe inwestycje w akcje.

5. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 301a w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez doprecyzowanie:

a) warunków określonych w ust. 1 akapit drugi niniejszego artykułu;

b) rodzajów przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu;

c) informacji, które należy uwzględnić w sprawozdaniu na temat wypłacalności i kondycji finansowej, o którym mowa w art. 51 ust. 1, oraz w regularnym sprawozdaniu do celów nadzoru, o którym mowa w art. 35 ust. 5a.";

49) art. 106 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Symetryczne dostosowanie standardowego wymogu kapitałowego związanego z inwestowaniem w akcje pokrywającego ryzyko wynikające ze zmian poziomu cen akcji nie może prowadzić do zastosowania wymogu kapitałowego związanego z inwestowaniem w akcje niższego lub wyższego o ponad 13 punktów procentowych od standardowego wymogu kapitałowego związanego z inwestowaniem w akcje.";

50) art. 109 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 109*
Uproszczenia standardowej formuły

1. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji mogą stosować uproszczone obliczenie dla konkretnego modułu ryzyka lub podmodułu ryzyka, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

   a) charakter, skala i złożoność ryzyk, jakim muszą sprostać, uzasadnia zastosowanie uproszczonego obliczenia;

   b) wymaganie od zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji stosowania standardowego obliczenia byłoby nieproporcjonalne;

   c) błąd w porównaniu ze standardowym obliczeniem nie prowadzi do istotnego zniekształcenia kapitałowego wymogu wypłacalności, z wyjątkiem przypadków, w których uproszczone obliczenia prowadzą do powstania kapitałowego wymogu wypłacalności przekraczającego kapitałowy wymóg wypłacalności wynikający ze standardowego obliczenia.

Niezależnie od akapitu pierwszego małe i niezłożone zakłady mogą stosować uproszczone obliczenie dla konkretnego modułu ryzyka lub podmodułu ryzyka, jeżeli są w stanie wykazać w sposób zadowalający organ nadzoru i co najmniej raz na pięć lat, że spełnione są następujące warunki:

a) każdy pojedynczy moduł ryzyka lub podmoduł ryzyka, dla których ma być stosowane uproszczone obliczenie, stanowi, bez stosowania uproszczenia, mniej niż 2 % podstawowego kapitałowego wymogu wypłacalności;

b) suma wszystkich modułów ryzyka lub podmodułów ryzyka, dla których ma być stosowane uproszczone obliczenie, stanowi, bez zastosowania uproszczenia, mniej niż 10 % podstawowego kapitałowego wymogu wypłacalności.

Do celów niniejszego ustępu uproszczone obliczenia kalibrowane są zgodnie z art. 101 ust. 3.

2. Bez uszczerbku dla ust. 1 niniejszego artykułu i art. 102 ust. 1, jeżeli zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oblicza kapitałowy wymóg wypłacalności, a udział modułu ryzyka lub podmodułu ryzyka nie stanowi powyżej 5 % podstawowego kapitałowego wymogu wypłacalności, o którym mowa w art. 103 lit. a), zakład może stosować uproszczone obliczenie w odniesieniu do tego modułu ryzyka lub podmodułu ryzyka przez okres nie dłuższy niż trzy lata od daty obliczenia tego kapitałowego wymogu wypłacalności.

3. Do celów ust. 2 suma udziałów każdego modułu ryzyka lub podmodułu ryzyka w podstawowym kapitałowym wymogu wypłacalności, w przypadku gdy stosuje się uproszczone obliczenia zgodnie z tym ustępem, nie może przekraczać 10 %.

Udział modułu ryzyka lub podmodułu ryzyka w podstawowym kapitałowym wymogu wypłacalności, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, jest równy udziałowi obliczonemu ostatnim razem, gdy moduł ryzyka lub podmoduł ryzyka obliczano bez uproszczeń zgodnie z ust. 2.”;

51) w art. 111 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. l) i m) otrzymują brzmienie:

„l) uproszczone obliczenia ustanowione dla konkretnych modułów ryzyka i podmodułów ryzyka, o których mowa w art. 109 ust. 1, oraz nieistotnych modułów ryzyka i podmodułów ryzyka, o których mowa w art. 109 ust. 2, a także kryteria, które muszą spełniać zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, w tym również wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji, aby być uprawnionymi do stosowania uproszczeń, jak określono w art. 109 ust. 1;

m) podejście, które ma być stosowane w odniesieniu do znacznych pakietów akcji w rozumieniu art. 13 pkt 21 przy obliczaniu kapitałowego wymogu wypłacalności, a zwłaszcza przy obliczaniu podmodułu ryzyka związanego z inwestowaniem w akcje, o którym mowa w art. 105 ust. 5, z uwzględnieniem prawdopodobnego ograniczenia zmienności wartości tych znacznych pakietów akcji, wynikającego ze strategicznego charakteru tych inwestycji i z wpływu wywieranego przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji na spółki, w które dokonano inwestycji;”;

(ii) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego lit. c) niniejszego ustępu metody, założenia i standardowe parametry stosowane w przypadku podmodułu ryzyka stopy procentowej, o którym mowa w art. 105 ust. 5 akapit drugi lit. a), odzwierciedlają ryzyko dalszego spadku stóp procentowych, nawet gdy są one niskie lub ujemne, a obliczanie podmodułu ryzyka stopy procentowej jest zgodne z ekstrapolacją stóp procentowych zgodnie z art. 77a. Niezależnie od zdania pierwszego niniejszego akapitu nie wymaga się, by przy obliczaniu podmodułu ryzyka stopy procentowej uwzględniać ryzyko spadku stóp procentowych do poziomów poniżej ujemnego progu, w przypadku gdy ujemny próg zostaje określony w taki sposób, że prawdopodobieństwo tego, że stopy procentowe w odpowiednich walutach i terminach zapadalności nie będą zawsze wyższe od ujemnego progu, jest wystarczająco niskie.

Do celów akapitu pierwszego lit. h) niniejszego ustępu metody i dostosowania, które mają być stosowane w celu odzwierciedlenia ograniczonego zakresu dywersyfikacji ryzyka zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji związane z funduszami wyodrębnionymi, nie mają zastosowania do portfeli aktywów, które nie są funduszami wyodrębnionymi i które są przeznaczone na pokrycie odpowiedniego najlepszego oszacowania zobowiązań ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych, o których mowa w art. 77b ust. 1 lit. a).”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. W przypadku gdy Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z ust. 1 akapit pierwszy lit. c) niniejszego artykułu w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez określenie metod, założeń i standardowych parametrów, które mają być stosowane do obliczania podmodułu ryzyka stopy procentowej, o którym mowa w art. 105 ust. 5 akapit drugi lit. a), w celu poprawy wrażliwości wymogów kapitałowych na zmiany stóp procentowych, takie zmiany podmodułu ryzyka stopy procentowej mogą być wprowadzane stopniowo w okresie przejściowym trwającym do pięciu lat. Takie stopniowe wprowadzanie jest obowiązkowe i ma zastosowanie do wszystkich zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do dnia … [pięć lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r., a następnie co pięć lat EIOPA dokonuje oceny stosowności metod, założeń i standardowych parametrów stosowanych do obliczania kapitałowego wymogu wypłacalności według standardowej formuły. EIOPA uwzględnia w szczególności wyniki wszelkich klas aktywów i instrumentów finansowych, zachowanie podmiotów inwestujących w te klasy aktywów i instrumenty finansowe oraz rozwój międzynarodowych standardów w dziedzinie usług finansowych. Przegląd niektórych ryzyk i niektórych klas aktywów może zostać potraktowany priorytetowo. W oparciu o ocenę EIOPA Komisja przedstawia w stosownych przypadkach wnioski dotyczące zmiany niniejszej dyrektywy lub aktów delegowanych lub wykonawczych przyjmowanych na mocy niniejszej dyrektywy.

Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji stosujące stopniowe wprowadzanie, o którym mowa w ust. 2a niniejszego artykułu, w części swojego sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej zawierającej informacje skierowane do osób zawodowo działających na rynku, o której mowa w art. 51 ust. 1b, publicznie ujawniają:

(i) fakt, że stosują one stopniowe wprowadzanie, o którym mowa w ust. 2a niniejszego artykułu; oraz

(ii) kwantyfikację wpływu niestosowania stopniowego wprowadzania, o którym mowa w ust. 2a niniejszego artykułu, na ich sytuację finansową.”;

52) art. 112 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Po uzyskaniu od organów nadzoru zatwierdzenia dotyczącego stosowania modelu wewnętrznego, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji co dwa lata przedstawiają organom nadzoru oszacowanie kapitałowego wymogu wypłacalności dokonane zgodnie ze standardową formułą określoną w podsekcji 2. Organy nadzoru mogą, w drodze uzasadnionej decyzji, zażądać od zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji częstszego przedstawiania oszacowania.”;

53) w art. 122 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Państwa członkowskie mogą zezwolić zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji na uwzględnienie w ich modelu wewnętrznym wpływu zmian spreadu kredytowego na korektę z tytułu zmienności obliczaną zgodnie z art. 77d jedynie w przypadku gdy:

a) metoda uwzględniania wpływu zmian spreadu kredytowego na korektę z tytułu zmienności w odniesieniu do danej waluty nie obejmuje specyficznej dla danego zakładu korekty spreadu skorygowanego o ryzyko zgodnie z art. 77d ust. 1c, ani – w przypadku euro – ewentualnego zwiększenia korekty z tytułu zmienności o korektę z tytułu zmienności w skali makro zgodnie z art. 77d ust. 4;

b) kapitałowy wymóg wypłacalności nie jest niższy od żadnego z poniższych:

(i) hipotetycznego kapitałowego wymogu wypłacalności obliczanego jak kapitałowy wymóg wypłacalności, z tym wyjątkiem, że wpływ zmian spreadu kredytowego na korektę z tytułu zmienności jest uwzględniany zgodnie z metodą stosowaną przez EIOPA do celów publikacji informacji technicznych zgodnie z art. 77e ust. 1 lit. c);

(ii) hipotetycznego kapitałowego wymogu wypłacalności obliczanego zgodnie z ppkt (i) niniejszej litery, z tym wyjątkiem, że portfel reprezentatywny dla waluty, o której mowa w art. 77d ust. 2 akapit drugi, ustala się na podstawie aktywów, w które inwestuje zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, a nie na podstawie aktywów wszystkich zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji posiadających zobowiązania ubezpieczeniowe lub reasekuracyjne denominowane w tej walucie.

Do celów akapitu pierwszego lit. b) określenie portfela reprezentatywnego dla danej waluty opiera się na aktywach zakładu denominowanych w tej walucie i wykorzystywanych do pokrycia najlepszego oszacowania zobowiązań ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych denominowanych w tej walucie.”;

54) w art. 132 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 3 akapit drugi wyrazy „w dyrektywie 85/611/EWG” zastępuje się wyrazami „w dyrektywie 2009/65/WE”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„5. Przy podejmowaniu decyzji w sprawie swojej strategii inwestycyjnej zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji uwzględniają możliwe zmiany makroekonomiczne i zmiany zachodzące na rynkach finansowych.

Przy podejmowaniu decyzji w sprawie swojej strategii inwestycyjnej zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji uwzględniają również wpływ ryzyk dla zrównoważonego rozwoju na swoje inwestycje oraz potencjalny długoterminowy wpływ swoich decyzji inwestycyjnych na czynniki zrównoważonego rozwoju.

6. Na wniosek organu nadzoru zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji – przy podejmowaniu decyzji w sprawie swojej strategii inwestycyjnej – biorą pod uwagę kwestie makroostrożnościowe i oceniają zakres, w jakim ich strategia inwestycyjna może wpływać na zmiany makroekonomiczne i zmiany zachodzące na rynkach finansowych oraz może stać się źródłem ryzyka systemowego, a także uwzględniają te kwestie przy podejmowaniu decyzji inwestycyjnych.

7. Do celów ust. 5 i 6 niniejszego artykułu zmiany makroekonomiczne i zmiany zachodzące na rynkach finansowych, jak również kwestie makroostrożnościowe mają takie samo znaczenie jak w art. 45.

8. Przy podejmowaniu decyzji, czy zwrócić się z wnioskiem, o którym mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, do zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji będącego jednostką zależną objętą zakresem nadzoru nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a) i b), organ nadzoru rozważa, czy ocena, o której mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, jest przeprowadzana na poziomie grupy przez zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub przez ubezpieczeniową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej z siedzibą w Unii, i czy taka ocena uwzględnia specyfikę tej jednostki zależnej.”;

55) w art. 133 ust. 3 wyrazy „dyrektywy 85/611/EWG” zastępuje się wyrazami „dyrektywy 2009/65/WE”;

56) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 136a*

Pogorszenie się sytuacji w zakresie wypłacalności

1. W następstwie powiadomienia zgodnie z art. 136 lub po stwierdzeniu pogarszającej się kondycji finansowej zgodnie z art. 36 ust. 3, w przypadku gdy sytuacja zakładu w zakresie wypłacalności się pogarsza, organy nadzoru są uprawnione do podjęcia niezbędnych środków w celu zaradzenia temu pogorszeniu.

2. Środki, o których mowa w ust. 1, są proporcjonalne do ryzyka i współmierne do istotności pogarszającej się kondycji. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy nadzoru były uprawnione do zastosowania co najmniej następujących środków:

   a) zobowiązanie organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego zakładu do aktualizacji planu naprawy prewencyjnej sporządzonego zgodnie z art. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/…[*+], w przypadku gdy okoliczności odbiegają od założeń przyjętych w tym planie;

[+] Dz.U.: proszę wstawić w tekście numer dyrektywy zawartej w dok. PE-CONS 6/24 (2021/0296(COD)) oraz wstawić numer, datę przyjęcia i odniesienie do Dz.U. tej dyrektywy w przypisie.

b) zobowiązanie organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego zakładu do zastosowania środków określonych w planie naprawy prewencyjnej sporządzonym zgodnie z art. 5 dyrektywy (UE) 2024/… [+]; jeżeli plan zaktualizowano zgodnie z lit. a) niniejszego ustępu, zastosowane środki obejmują wszelkie zaktualizowane środki;

c) zobowiązanie organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego zakładu, który nie dysponuje planem naprawy prewencyjnej, o którym mowa w art. 5 dyrektywy (UE) 2024/…[+], do zidentyfikowania przyczyn niezgodności lub prawdopodobnej niezgodności z wymogami regulacyjnymi oraz do określenia odpowiednich środków i ram czasowych wdrożenia tych wymogów regulacyjnych;

d) zobowiązanie organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego zakładu do zawieszenia lub ograniczenia wynagrodzenia zmiennego i premii, wypłat zysków z instrumentów środków własnych lub spłaty lub odkupu pozycji środków własnych.

---

[*] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/… w sprawie ustanowienia ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji oraz zmieniająca dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132 oraz rozporządzenia (UE) nr 1094/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2017/1129 (Dz.U. L, 2024/…, …, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/…/…/oj).”;

[+] Dz.U.: proszę wstawić numer dyrektywy zawartej w dokumencie PE-CONS 6/24 (2021/0296(COD)).

57) w art. 138 ust. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W przypadku wyjątkowej niekorzystnej sytuacji wpływającej na zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji reprezentujące znaczny udział w rynku lub w dotkniętych liniach biznesowych, ogłoszonej przez EIOPA, organ nadzoru może przedłużyć w odniesieniu do zakładów, których to dotyczy, termin ustanowiony w ust. 3 akapit drugi o maksymalny okres siedmiu lat, z uwzględnieniem wszelkich istotnych czynników, w tym średniego czasu trwania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych.”;

b) w akapicie drugim zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Bez uszczerbku dla uprawnień EIOPA wynikających z art. 18 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010, do celów niniejszego ustępu EIOPA, na wniosek zainteresowanego organu nadzoru oraz – w stosownych przypadkach – po konsultacji z ERRS, ogłasza istnienie wyjątkowej niekorzystnej sytuacji.”;

58) art. 139 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 139
Niezgodność z minimalnym wymogiem kapitałowym

1. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji informują niezwłocznie organ nadzoru, jeżeli stwierdzą, że minimalny wymóg kapitałowy nie jest już spełniany, lub jeżeli istnieje ryzyko wystąpienia takiej niezgodności w ciągu kolejnych trzech miesięcy.

Do celów akapitu pierwszego niniejszego ustępu wymóg polegający na informowaniu organu nadzoru ma zastosowanie niezależnie od tego, czy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji stwierdzą niezgodność z minimalnym wymogiem kapitałowym lub istnienie ryzyka wystąpienia takiej niezgodności w trakcie obliczania minimalnego wymogu kapitałowego zgodnie z art. 129 ust. 4, czy w trakcie obliczania minimalnego wymogu kapitałowego pomiędzy dwoma terminami, w których wynik takich obliczeń jest przedstawiany organowi nadzoru zgodnie z art. 129 ust. 4.

2. W terminie miesiąca od stwierdzenia niezgodności z minimalnym wymogiem kapitałowym lub od stwierdzenia ryzyka wystąpienia takiej niezgodności dany zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji przekazuje do zatwierdzenia przez organ nadzoru realistyczny krótkoterminowy plan finansowy mający na celu przywrócenie – w terminie trzech miesięcy od tego stwierdzenia – dopuszczonych podstawowych środków własnych co najmniej do poziomu minimalnego wymogu kapitałowego lub obniżenie profilu ryzyka w celu zapewnienia zgodności z minimalnym wymogiem kapitałowym.

3. Jeżeli w terminie dwóch miesięcy od otrzymania informacji, o których mowa w ust. 1, nie zostanie wszczęte postępowanie likwidacyjne, organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby rozważa ograniczenie lub zakaz swobodnego rozporządzania aktywami zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji. Powiadamia on o tym odpowiednio organy nadzoru przyjmujących państw członkowskich. Organy te stosują, na wniosek organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby, takie same środki. Organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby wskazuje aktywa, które mają zostać objęte takimi środkami.

4. EIOPA może opracować wytyczne dotyczące działań, które organy nadzoru powinny podjąć w przypadku stwierdzenia niezgodności z minimalnym wymogiem kapitałowym lub ryzyka wystąpienia takiej niezgodności, o których mowa w ust. 1.”;

59) art. 141 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 141*
Uprawnienia nadzorcze w przypadku pogorszenia się warunków finansowych

1. Jeżeli którekolwiek ze środków, o których mowa w art. 136a, 138 i 139, zostaną uznane przez organy nadzoru za nieskuteczne lub niewystarczające do zareagowania na pogorszenie się sytuacji zakładu w zakresie wypłacalności, organy nadzoru są uprawnione do podjęcia wszelkich środków niezbędnych do ochrony interesów ubezpieczających w przypadku umów ubezpieczenia lub zobowiązań wynikających z umów reasekuracji.

2. Środki te muszą być proporcjonalne, a zatem odzwierciedlać skalę i czas trwania pogorszonej sytuacji danego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji w zakresie wypłacalności.”;

60) w art. 144 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. W przypadku cofnięcia zezwolenia państwa członkowskie zapewniają, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji nadal podlegały ogólnym zasadom i celom w zakresie nadzoru ubezpieczeniowego określonym w tytule I rozdział III, co najmniej do czasu wszczęcia postępowania likwidacyjnego.”;

61) w tytule I dodaje się rozdział w brzmieniu:

„**Rozdział VIIa**

Narzędzia makroostrożnościowe

Artykuł 144a

Zarządzanie ryzykiem płynności

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zarządzanie ryzykiem płynności przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, o którym mowa w art. 44 ust. 2 akapit drugi lit. d), zapewniało im utrzymanie odpowiedniej płynności w celu uregulowania ich zobowiązań finansowych wobec ubezpieczających i innych kontrahentów w chwili, gdy staną się one wymagalne, nawet w skrajnych warunkach.

2. Do celów ust. 1 państwa członkowskie zapewniają, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji sporządziły i aktualizowały plan zarządzania ryzykiem płynności obejmujący analizę płynności w perspektywie krótkoterminowej, prognozujący wpływy pieniężne i wypływy pieniężne związane z ich aktywami i zobowiązaniami. Na wniosek organów nadzoru zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji rozszerzają plan zarządzania ryzykiem płynności, aby obejmował on również analizę płynności w perspektywie średnio- i długoterminowej. Państwa członkowskie zapewniają, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji opracowały i aktualizowały zestaw wskaźników ryzyka płynności w celu wykrywania i monitorowania potencjalnych zaburzeń płynności oraz reagowania na nie.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji przekazywały organom nadzoru plan zarządzania ryzykiem płynności w ramach informacji, o których mowa w art. 35 ust. 1.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby małe i niezłożone zakłady oraz zakłady, które uzyskały uprzednie zatwierdzenie od organu nadzoru zgodnie z art. 29d, nie miały obowiązku sporządzania planu zarządzania ryzykiem płynności, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku stosowania przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji korekty dopasowującej, o której mowa w art. 77b, lub korekty z tytułu zmienności, o której mowa w art. 77d, mogły one połączyć plan zarządzania ryzykiem płynności, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, z planem wymaganym zgodnie z art. 44 ust. 2 akapit czwarty.

Artykuł 144b
Uprawnienia nadzorcze służące zaradzeniu podatnościom na ryzyko płynności w wyjątkowych okolicznościach

1. W ramach regularnego procesu nadzoru organy nadzoru monitorują sytuację zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji w zakresie płynności. W przypadku zidentyfikowania istotnych ryzyk płynności informują o tym dany zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji. Zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji wyjaśnia, w jaki sposób zamierza przeciwdziałać tym ryzykom płynności.

2. Państwa członkowskie zapewniają organom nadzoru uprawnienia niezbędne do wymagania od zakładów poprawy ich sytuacji w zakresie płynności w przypadku zidentyfikowania istotnych ryzyk płynności lub niedociągnięć. Uprawnienia te stosuje się w przypadku istnienia wystarczających dowodów świadczących o wystąpieniu istotnych ryzyk płynności oraz braku zastosowania skutecznych środków naprawczych przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji.

   Środki stosowane przez organ nadzoru na podstawie niniejszego ustępu podlegają przeglądowi dokonywanemu przez ten organ co najmniej raz na sześć miesięcy i są znoszone, jeżeli zakład zastosował skuteczne środki naprawcze.

   W stosownych przypadkach organ nadzoru przekazuje EIOPA dowody na istnienie podatności na ryzyko płynności.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby w odniesieniu do pojedynczych zakładów narażonych na istotne ryzyko płynności, które może powodować bezpośrednie zagrożenie dla ochrony ubezpieczających lub stabilności systemu finansowego, organy nadzoru były uprawnione do tymczasowego:

   a) ograniczenia lub zawieszenia wypłat dywidend na rzecz akcjonariuszy i innych wierzycieli podporządkowanych;

   b) ograniczenia lub zawieszenia innych płatności na rzecz akcjonariuszy i innych wierzycieli podporządkowanych;

c) ograniczenia lub zawieszenia skupu akcji własnych i spłaty lub wykupu pozycji środków własnych;

d) ograniczenia lub zawieszenia premii lub innych wynagrodzeń zmiennych;

e) zawieszenia praw do wykupu przysługujących ubezpieczającym z tytułu umów ubezpieczenia na życie (zwanych dalej „prawami do wykupu”).

Z uprawnienia do zawieszenia praw do wykupu korzysta się jedynie w wyjątkowych okolicznościach, które mają wpływ na zakład, i w ostateczności oraz gdy leży to w zbiorowym interesie ubezpieczających i beneficjentów danego zakładu. Przed wykonaniem takiego uprawnienia organ nadzoru bierze pod uwagę potencjalne niezamierzone skutki dla rynków finansowych i dla praw ubezpieczających i beneficjentów danego zakładu, w tym w kontekście transgranicznym. Organy nadzoru podają do wiadomości publicznej powody zastosowania tego uprawnienia.

Stosowanie dowolnego ze środków, o których mowa w akapicie pierwszym, trwa nie dłużej niż trzy miesiące. Państwa członkowskie zapewniają, by stosowanie środka można było przedłużyć, jeżeli nadal istnieją powody uzasadniające jego stosowanie, oraz by zaprzestać jego stosowania, gdy powody te ustaną.

Bez uszczerbku dla art. 144c ust. 6 państwa członkowskie zapewniają, aby do czasu zniesienia przez organy nadzoru zawieszenia praw do wykupu dane zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji:

a) nie dokonywały żadnych wypłat ani innych płatności na rzecz akcjonariuszy ani innych wierzycieli podporządkowanych;

b) nie przystępowały do skupu akcji własnych ani do spłaty lub wykupu żadnych pozycji środków własnych; ani

c) nie wypłacały premii ani innych wynagrodzeń zmiennych członkom organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego, osobom odpowiedzialnym za kluczowe funkcje lub członkom kadry kierowniczej wyższego szczebla.

Państwa członkowskie zapewniają organom nadzoru uprawnienia niezbędne do egzekwowania wymogów, o których mowa w akapicie czwartym.

Państwa członkowskie zapewniają, aby podmioty i organy posiadające mandat makroostrożnościowy, jeżeli nie są to organy nadzoru, były należycie i w sposób terminowy informowane o zamiarze skorzystania przez organ nadzoru z uprawnień, o których mowa w niniejszym ustępie, oraz były angażowane w ocenę potencjalnych niezamierzonych skutków, o których mowa w akapicie drugim.

Państwa członkowskie zapewniają, aby organy nadzoru powiadamiały EIOPA i ERRS o każdym przypadku wykonania uprawnień, o których mowa w niniejszym ustępie, w celu reagowania na ryzyko dla stabilności systemu finansowego.

4. Wykonując uprawnienie, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, organy nadzoru należycie uwzględniają kryteria proporcjonalności, o których mowa w art. 29 ust. 3.

   Jeżeli, po konsultacji z ERRS, EIOPA uzna, że właściwy organ wykonuje uprawnienia, o których mowa w ust. 3, w nadmiernym stopniu, wydaje opinię skierowaną do danego organu nadzoru w celu zalecenia mu dokonania przeglądu swojej decyzji. Opinia ta nie jest podawana do wiadomości publicznej.

5. Wykonując uprawnienie, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, organy nadzoru uwzględniają dowody wynikające z procesu nadzoru oraz perspektywiczną ocenę wypłacalności i sytuacji finansowej danych zakładów, zgodnie z oceną, o której mowa w art. 45 ust. 1 akapit drugi lit. a) i b).

6. Uprawnienia, o których mowa w ust. 3, mogą być wykonywane w stosunku do danych zakładów prowadzących działalność w danym państwie członkowskim, jeżeli wyjątkowe okoliczności, o których mowa w ust. 3, dotyczą całego rynku ubezpieczeń lub znaczącej jego części.

   Państwa członkowskie wyznaczają organ wykonujący uprawnienia, o których mowa w akapicie pierwszym.

W przypadku gdy wyznaczonym organem jest organ inny niż organ nadzoru, państwo członkowskie zapewnia właściwą koordynację i wymianę informacji między poszczególnymi organami. W szczególności wszystkie organy są zobowiązane do ścisłej współpracy i wymiany wszelkich informacji, które mogą być niezbędne do właściwego wykonywania obowiązków powierzonych organowi wyznaczonemu na mocy niniejszego ustępu.

7. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ, o którym mowa w ust. 6 akapit drugi, w odpowiednim czasie powiadamiał EIOPA oraz – jeżeli środek ten jest stosowany w celu zareagowania na ryzyko dla stabilności systemu finansowego – ERRS o wykonaniu uprawnień, o których mowa w ust. 6.

   Powiadomienie zawiera opis zastosowanego środka, czas jego trwania oraz powody wykonania tego uprawnienia, w tym powody, dla których środek uznano za skuteczny i proporcjonalny w stosunku do jego negatywnych skutków dla ubezpieczających.

8. Aby zapewnić spójne stosowanie niniejszego artykułu, EIOPA, po konsultacji z ERRS, opracowuje wytyczne w celu doprecyzowania:

   a) środków mających na celu usunięcie niedociągnięć w zakresie zarządzania ryzykiem płynności oraz formy, sposobu wykorzystania i kalibracji uprawnień, z których mogą korzystać organy nadzoru w celu poprawy sytuacji zakładów w zakresie płynności w przypadku stwierdzenia ryzyk płynności i niezdolności zakładów do odpowiedniego zaradzenia tym ryzykom;

b) istnienia wyjątkowych okoliczności, które mogą stanowić uzasadnienie tymczasowego zawieszenia praw do wykupu;

c) warunków zapewniających spójne stosowanie tymczasowego zawieszenia praw do wykupu jako środka stosowanego w ostateczności w całej Unii oraz aspektów, które należy uwzględnić w celu zapewnienia równej i odpowiedniej ochrony ubezpieczających we wszystkich jurysdykcjach siedziby i jurysdykcjach przyjmujących.

Artykuł 144c

Środki nadzoru ukierunkowane na ochronę sytuacji finansowej zakładów w przypadku wyjątkowych wstrząsów w całym sektorze

1. Bez uszczerbku dla art. 141, państwa członkowskie zapewniają, aby organy nadzoru były uprawnione do wprowadzania środków mających na celu ochronę sytuacji finansowej poszczególnych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji w okresach wyjątkowych wstrząsów w całym sektorze, które mogą zagrozić sytuacji finansowej danego zakładu lub stabilności systemu finansowego.

2. W okresach wyjątkowych wstrząsów w całym sektorze organy nadzoru są uprawnione do wymagania od zakładów o profilu ryzyka świadczącym o szczególnej podatności na zagrożenia zastosowania co najmniej następujących środków:

a) ograniczenia lub zawieszenia wypłat dywidend na rzecz akcjonariuszy i innych wierzycieli podporządkowanych;

b) ograniczenia lub zawieszenia innych płatności na rzecz akcjonariuszy i innych wierzycieli podporządkowanych;

c) ograniczenia lub zawieszenia skupu akcji własnych i spłaty lub wykupu pozycji środków własnych;

d) ograniczenia lub zawieszenia premii lub innych wynagrodzeń zmiennych.

Państwa członkowskie zapewniają, aby odpowiednie organy krajowe i organy posiadające mandat makroostrożnościowy były należycie informowane o zamiarze skorzystania przez krajowy organ nadzoru z uprawnień przewidzianych w niniejszym artykule oraz były odpowiednio angażowane w ocenę wyjątkowych wstrząsów w całym sektorze zgodnie z niniejszym ustępem.

3. Wykonując uprawnienie, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, organy nadzoru należycie uwzględniają kryteria proporcjonalności, o których mowa w art. 29 ust. 3, oraz istnienie zatwierdzonych przez zakład limitów tolerancji ryzyka i progów w jego systemie zarządzania ryzykiem.

4. Wykonując uprawnienie, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, organy nadzoru uwzględniają dowody wynikające z procesu nadzoru oraz perspektywiczną ocenę wypłacalności i sytuacji finansowej danych zakładów, zgodnie z oceną, o której mowa w art. 45 ust. 1 akapit drugi lit. a) i b).

5. Stosowanie środków, o których mowa w ust. 2, trwa tak długo, jak długo istnieją powody uzasadniające ich stosowanie. Środki te są poddawane przeglądowi co najmniej raz na trzy miesiące i znoszone niezwłocznie po ustaniu powodów uzasadniających ich stosowanie.

6. Do celów niniejszego artykułu istotne transakcje wewnątrz grupy, o których mowa w art. 245 ust. 2, w tym wypłaty dywidendy wewnątrz grupy, zawiesza się lub ogranicza wyłącznie w przypadku, gdy zagrażają one wypłacalności lub sytuacji w zakresie płynności grupy lub co najmniej jednego z podmiotów należących do grupy. Organy nadzoru zakładów powiązanych konsultują się z organem sprawującym nadzór nad grupą przed zawieszeniem lub ograniczeniem transakcji z resztą grupy.

7. W celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszego artykułu EIOPA, po konsultacji z ERRS, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia kryteriów na potrzeby stwierdzenia wyjątkowych wstrząsów w całym sektorze. EIOPA przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

   Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

Artykuł 144d

Stosowanie dodatkowych narzędzi makroostrożnościowych

1. W celu zapewnienia spójnego stosowania narzędzi makroostrożnościowych, o których mowa w art. 45 ust. 1 lit. e), art. 132 ust. 6 i art. 144a ust. 2, EIOPA opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych dotyczących kryteriów, które mają być brane pod uwagę przez organy nadzoru przy określaniu zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji oraz grup, od których wymaga się:

   a) przeprowadzania dodatkowych analiz makroostrożnościowych, o których mowa w art. 45 ust. 1 lit. e), z uwzględnieniem okoliczności, o których mowa w ust. 9 tego artykułu;

   b) włączenia względów makroostrożnościowych do zasady „ostrożnego inwestora", o której mowa w art. 132 ust. 6, z uwzględnieniem okoliczności, o których mowa w ust. 8 tego artykułu;

   c) sporządzenia i utrzymania planu zarządzania ryzykiem płynności obejmującego analizę płynności w perspektywie średnio- i długoterminowej zgodnie z art. 144a ust. 2.

   EIOPA przedłoży Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia … [12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

2. W celu zapewnienia spójnego stosowania narzędzi makroostrożnościowych, o których mowa w art. 144a ust. 2, EIOPA opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających treść i częstotliwość aktualizacji planów zarządzania ryzykiem płynności, z uwzględnieniem możliwego połączenia planów, o którym mowa w ust. 5 tego artykułu. EIOPA przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

3. Do celów ust. 1 lit. a) i b) kryteria, które mają być brane pod uwagę, muszą być proporcjonalne do charakteru, skali i złożoności ryzyk, a w szczególności poziomu wzajemnych powiązań z rynkami finansowymi oraz transgranicznego charakteru działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz inwestycji zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji.

4. Do celów ust. 1 lit. c) kryteria, które mają być brane pod uwagę, są proporcjonalne do charakteru, skali i złożoności ryzyk, a w szczególności struktury portfeli aktywów i zobowiązań, charakteru i zmienności zobowiązań ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych oraz ekspozycji na wahania rynkowe oczekiwanych przepływów pieniężnych aktywów.”;

62) w art. 145 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) nazwisko osoby, która dysponuje odpowiednimi uprawnieniami do zaciągania wobec osób trzecich zobowiązań w imieniu zakładu ubezpieczeń;”;

b) uchyla się akapit drugi;

63) art. 149 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 149*
Zmiany charakteru ryzyk lub zobowiązań

1. Procedura przewidziana w art. 147 i 148 ma zastosowanie do każdej zmiany, jakiej zakład ubezpieczeń zamierza dokonać w informacjach określonych w art. 147.

2. Jeżeli nastąpi zmiana w działalności prowadzonej przez zakład ubezpieczeń w ramach swobody świadczenia usług, która to zmiana w istotny sposób wpływa na jego profil ryzyka lub na działalność ubezpieczeniową w co najmniej jednym przyjmującym państwie członkowskim, zakład ubezpieczeń niezwłocznie informuje o tym organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby. Organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby niezwłocznie informuje organy nadzoru przyjmujących państw członkowskich, których to dotyczy.”;

64) tytuł rozdziału VIII sekcja 2A otrzymuje brzmienie:

„**Powiadamianie, istotna działalność transgraniczna i platformy współpracy**”;

65) art. 152a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby powiadamia EIOPA i organ nadzoru odpowiedniego przyjmującego państwa członkowskiego w przypadku, gdy stwierdził pogarszające się warunki finansowe lub inne pojawiające się ryzyka, w tym ryzyka dotyczące ochrony konsumentów, stwarzane przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji prowadzący działalność w oparciu o swobodę świadczenia usług lub prawo przedsiębiorczości i które mogą mieć skutki transgraniczne. Organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego również może powiadomić EIOPA i organ nadzoru odpowiedniego państwa członkowskiego siedziby, w przypadku gdy ma poważne i uzasadnione obawy w odniesieniu do ochrony konsumentów. Organy nadzoru mogą skierować sprawę do EIOPA i zwrócić się o jego pomoc w przypadku gdy nie uda się wypracować żadnego rozwiązania dwustronnego.”;

66) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„*Artykuł 152aa*

Istotna działalność transgraniczna

1. Do celów niniejszej sekcji »istotna działalność transgraniczna« oznacza działalność ubezpieczeniową i reasekuracyjną prowadzoną w danym przyjmującym państwie członkowskim w ramach prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, które nie zostały zaklasyfikowane jako mały i niezłożony zakład, która to działalność spełnia którykolwiek z następujących wymogów:

   a) całkowita roczna składka przypisana brutto odpowiadająca działalności prowadzonej przez zakład w tym przyjmującym państwie członkowskim w ramach prawa przedsiębiorczości i w ramach swobody świadczenia usług przekracza 15 000 000 EUR;

   b) działalność prowadzona w ramach prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług uznawana jest przez organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego za istotną z punktu widzenia rynku przyjmującego państwa członkowskiego.

2. Do celów ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu EIOPA opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania warunków i kryteriów, które mają być stosowane do celów określenia, które zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji są istotne z punktu widzenia rynku przyjmującego państwa członkowskiego.

   EIOPA przedłoży Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia … [12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

   Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

3. Do celów ust. 1 lit. b), jeżeli organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego uzna, że działalność prowadzona w ramach prawa przedsiębiorczości lub w ramach swobody świadczenia usług jest istotna z punktu widzenia rynku przyjmującego państwa członkowskiego, powiadamia o tym organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby, podając uzasadnienie.

4. W przypadku gdy organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby nie zgadza się co do istotności działalności prowadzonej w ramach prawa przedsiębiorczości lub w ramach swobody świadczenia usług, powiadamia o tym organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego w terminie miesiąca, podając uzasadnienie. W przypadku braku porozumienia co do istotności działalności prowadzonej w ramach prawa przedsiębiorczości lub w ramach swobody świadczenia usług organy nadzoru mogą skierować sprawę do EIOPA i zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010. W takim przypadku EIOPA może podjąć działania zgodnie z uprawnieniami przyznanymi mu na mocy tego artykułu.

Artykuł 152ab

Wzmocniona współpraca w zakresie nadzoru i wymiana informacji między organami nadzoru państwa siedziby i państwa przyjmującego w odniesieniu do istotnej działalności transgranicznej

1. Jeżeli prowadzona jest istotna działalność transgraniczna, organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby i organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego współpracują ze sobą, aby ocenić, czy zakład ubezpieczeń jasno rozumie ryzyka, na jakie jest narażony lub może być narażony w przyjmującym państwie członkowskim, oraz czy zarządza tymi ryzykami w należyty sposób.

Współpraca ta jest proporcjonalna do ryzyk, które wiążą się z istotną działalnością transgraniczną, i obejmuje co najmniej następujące aspekty:

a) system zarządzania, w tym zdolność organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego do zrozumienia specyfiki rynku transgranicznego, narzędzia służące do zarządzania ryzykiem, kontrole wewnętrzne na miejscu i procedury zachowania zgodności z przepisami dotyczące działalności transgranicznej;

b) outsourcing i partnerstwa w zakresie dystrybucji;

c) strategię działalności i rozpatrywanie roszczeń;

d) ochronę konsumentów.

2. Organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby informuje w sposób terminowy organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego o wyniku procesu nadzoru związanego z istotną działalnością transgraniczną, jeżeli wykryto potencjalne problemy ze zgodnością z przepisami ustawowymi lub administracyjnymi mającymi zastosowanie w przyjmującym państwie członkowskim lub w państwie członkowskim siedziby lub istotne problemy dotyczące aspektów, o których mowa w ust. 1 akapit drugi, a problemy takie mają lub mogą mieć wpływ na działalność prowadzoną w przyjmującym państwie członkowskim.

Organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby co najmniej raz w roku – lub częściej, w przypadku gdy zwróci się o to organ nadzoru danego przyjmującego państwa członkowskiego – przekazuje zainteresowanemu organowi nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego, w którym zakład prowadzi istotną działalność transgraniczną, następujące informacje:

a) kapitałowy wymóg wypłacalności i minimalny wymóg kapitałowy raportowane przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji;

b) kwoty dopuszczonych środków własnych na pokrycie, odpowiednio, kapitałowego wymogu wypłacalności i minimalnego wymogu kapitałowego, raportowane przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji;

c) wskazanie potencjalnych obaw organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby w odniesieniu do obliczania przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, a także w odniesieniu do pozycji, o których mowa w lit. a) i b).

Organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby niezwłocznie informuje organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego, w którym zakład prowadzi istotną działalność transgraniczną w przypadku gdy w ciągu kolejnych trzech miesięcy stwierdzi pogorszenie warunków finansowych lub ryzyko wystąpienia niezgodności z kapitałowym wymogiem wypłacalności lub minimalnym wymogiem kapitałowym.

Organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego, w którym zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji prowadzi istotną działalność transgraniczną, może skierować należycie uzasadniony wniosek do organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby tego zakładu o informacje inne niż wymienione w akapitach pierwszym, drugim i trzecim, pod warunkiem że są one związane z wypłacalnością, systemem zarządzania lub modelem biznesowym tego zakładu. Organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby przekazuje takie informacje w sposób terminowy.

3. W przypadku gdy organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby nie przekaże w sposób terminowy informacji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, zainteresowany organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego może przekazać sprawę do EIOPA i zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

4. Jeżeli zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji prowadzący istotną działalność transgraniczną nie spełnia kapitałowego wymogu wypłacalności lub minimalnego wymogu kapitałowego lub prawdopodobnie nie spełni tych wymogów w ciągu kolejnych trzech miesięcy, organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego, w którym ten zakład prowadzi istotną działalność transgraniczną, może zwrócić się do organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby o przeprowadzenie z nim wspólnej kontroli na miejscu w zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji, wyjaśniając powody takiego wniosku.

   Organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby akceptuje lub odrzuca wniosek, o którym mowa w akapicie pierwszym, w terminie miesiąca od jego otrzymania.

5. Jeżeli organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby zgodzi się na przeprowadzenie wspólnej kontroli na miejscu, zaprasza EIOPA do udziału w takiej kontroli.

Po zakończeniu wspólnej kontroli na miejscu zainteresowane organy nadzoru opracowują w terminie dwóch miesięcy wspólne wnioski, w tym wnioski dotyczące najbardziej adekwatnych działań nadzorczych. Organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby uwzględnia te wspólne wnioski przy podejmowaniu decyzji w sprawie adekwatnych działań nadzorczych.

W przypadku gdy organy nadzoru nie mogą wypracować wspólnych wniosków ze wspólnej kontroli na miejscu, każdy z nich może – w terminie dwóch miesięcy od upływu terminu, o którym mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, i bez uszczerbku dla działań i uprawnień nadzorczych, które organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby ma podjąć lub wykonać w związku z niespełnieniem kapitałowego wymogu wypłacalności lub niespełnieniem bądź prawdopodobnym niespełnieniem minimalnego wymogu kapitałowego – przekazać sprawę do EIOPA i zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010. Sprawy nie przekazuje się do EIOPA po upływie dwumiesięcznego okresu, o którym mowa w niniejszym akapicie, lub po osiągnięciu przez organy nadzoru porozumienia w sprawie wspólnych wniosków zgodnie z akapitem drugim niniejszego ustępu.

Jeżeli w terminie dwóch miesięcy, o którym mowa w akapicie trzecim niniejszego ustępu, którykolwiek z zainteresowanych organów nadzoru skierował sprawę do EIOPA zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010, organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby odracza przyjęcie ostatecznych wniosków ze wspólnej kontroli na miejscu i czeka na decyzję, którą EIOPA może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz przyjmuje wnioski zgodnie z decyzją EIOPA. Wszystkie zainteresowane organy nadzoru uznają te wnioski za rozstrzygające.

6. Jeżeli organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby odmawia przeprowadzenia wspólnej kontroli na miejscu, podaje na piśmie powody takiej odmowy organowi nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego.

Jeżeli organy nadzoru nie zgadzają się z powodami odmowy, mogą przekazać sprawę do EIOPA i zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 w terminie miesiąca od powiadomienia o decyzji przez organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby. W takim przypadku EIOPA może podjąć działania na podstawie uprawnień przyznanych mu na mocy tego artykułu.”;

67) w art. 152b wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Bez uszczerbku dla art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 na wniosek EIOPA lub dowolnego organu nadzoru odpowiednie organy nadzoru udzielają w sposób terminowy wszystkich niezbędnych informacji, aby umożliwić właściwe funkcjonowanie platformy współpracy.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„5. Wymogi dotyczące wzmocnionej współpracy w zakresie nadzoru i wymiany informacji między organami nadzoru państwa członkowskiego siedziby i przyjmującego państwa członkowskiego zgodnie z art. 152ab mają zastosowanie również do organów nadzoru uczestniczących w platformie współpracy od momentu utworzenia takiej platformy współpracy na podstawie ust. 1 lub 2 niniejszego artykułu i niezależnie od tego, czy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji prowadzi istotną działalność transgraniczną. Takie informacje udostępnia się również EIOPA w przypadku utworzenia platform współpracy na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu.

6. Jeżeli co najmniej dwa odpowiednie organy w ramach platformy współpracy nie zgadzają się co do procedury lub treści działań, które mają zostać podjęte, lub co do niepodejmowania działań w odniesieniu do zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, a także w razie poważnych obaw dotyczących negatywnych skutków dla ubezpieczających, EIOPA może, na wniosek dowolnego odpowiedniego organu, pomóc tym organom w osiągnięciu porozumienia zgodnie z art. 19 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

   W przypadku poważnych obaw co do negatywnych skutków dla ubezpieczających w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie siedziby oraz przesłanek wskazujących na poważne niedociągnięcia w zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji, w odniesieniu do których właściwy organ nadzoru nie podjął żadnych działań naprawczych lub wystarczających działań naprawczych, EIOPA może wezwać organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby do przeprowadzenia kontroli na miejscu w zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji. Organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby niezwłocznie wszczyna kontrolę na miejscu i zaprasza EIOPA i inne zainteresowane organy nadzoru do udziału w tej kontroli. Zastosowanie mają art. 152ab ust. 5 akapity drugi, trzeci i czwarty.

7. Jeżeli co najmniej dwa odpowiednie organy w ramach platformy współpracy nie zgadzają się co do wymiany informacji na podstawie ust. 4 lub 5 niniejszego artykułu, EIOPA może, na wniosek dowolnego odpowiedniego organu, pomóc tym organom w osiągnięciu porozumienia zgodnie z art. 19 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

8. W przypadku gdy EIOPA uzna to za stosowne w świetle interesu ochrony ubezpieczających lub do celów stabilności finansowej, może opublikować informacje na temat ustaleń, zaleceń lub środków wynikających z prac nadzorczych w kontekście platformy współpracy.

W przypadku gdy EIOPA zamierza opublikować nazwę danego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, niezwłocznie powiadamia ten zakład o swoim zamiarze opublikowania i daje mu wystarczający czas na przekazanie pisemnych uwag i przedstawienie EIOPA i innym organom nadzoru w ramach platformy współpracy wszelkich istotnych informacji lub argumentów. EIOPA należycie ocenia stanowisko danego zakładu i należycie uwzględnia je przy podejmowaniu decyzji o publikacji nazwy zakładu. EIOPA nie publikuje nazwy danego zakładu, jeżeli taka publikacja zagroziłaby trwającemu dochodzeniu lub zaszkodziłaby takiemu dochodzeniu – na ile jest to możliwe do ustalenia – w stopniu nieproporcjonalnym.”;

68) art. 153 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 153*

Ramy czasowe i język wniosków o udzielenie informacji

1. Organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego może wystąpić z wnioskiem o udzielenie informacji, których ma prawo zażądać w odniesieniu do działalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji prowadzącego działalność na terytorium tego państwa członkowskiego, do organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby tego zakładu. Informacje te zostają udzielone w terminie 20 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku w języku urzędowym lub językach urzędowych przyjmującego państwa członkowskiego lub w innym języku zaakceptowanym przez organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego.

   W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, w należycie uzasadnionych przypadkach, jeżeli żądane informacje nie są łatwo dostępne dla organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby i są trudne do zdobycia, termin, o którym mowa w tym akapicie, może zostać przedłużony o 20 dni roboczych.

2. Jeżeli organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby nie dostarczy informacji w odpowiednim terminie, o którym mowa w ust. 1, organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego może skierować wniosek bezpośrednio do zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji. W takim przypadku organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego informuje organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby o wniosku o udzielenie informacji przed skierowaniem tego wniosku do zakładu. Zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji jest zobowiązany do niezwłocznego przekazania tych informacji.”;

69) w art. 212 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w lit. a) wyrazy „art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE”;

(ii) w lit. b) wyrazy „art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE”;

(iii) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) »grupa« oznacza grupę podmiotów:

(i) w skład której wchodzi podmiot posiadający udziały kapitałowe w innym podmiocie, jego jednostki zależne, podmioty, w których udziały posiada ten podmiot lub jego jednostki zależne, oraz jednostki zarządzane przez ten podmiot lub jego jednostki zależne wspólnie z co najmniej jedną jednostką niebędącą częścią grupy, a także jednostki, które są ze sobą powiązane zgodnie z art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE, oraz ich jednostki powiązane;

(ii) opartą na umownym lub innym ustanowieniu silnych i trwałych powiązań finansowych między tymi podmiotami, która może obejmować towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych lub inne towarzystwa ubezpieczeń oparte na zasadzie wzajemności, pod warunkiem że:

– jeden z tych podmiotów w sposób rzeczywisty wywiera, poprzez scentralizowaną koordynację, dominujący wpływ na decyzje, w tym decyzje finansowe, pozostałych podmiotów należących do grupy; oraz

– ustanowienie i rozwiązanie takich powiązań do celów niniejszego tytułu podlega wcześniejszemu zatwierdzeniu przez organ sprawujący nadzór nad grupą;

przy czym podmiot prowadzący scentralizowaną koordynację uważa się za jednostkę dominującą, a pozostałe podmioty – za jednostki zależne; lub

(iii) składającą się z połączenia ppkt (i) i (ii);";

(iv) lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) »ubezpieczeniowa spółka holdingowa« oznacza jednostkę spełniającą wszystkie następujące warunki:

(i) jest ona jednostką dominującą;

(ii) nie jest ona instytucją kredytową, zakładem ubezpieczeń, zakładem reasekuracji, firmą inwestycyjną ani instytucją pracowniczych programów emerytalnych;

(iii) jednostka nie jest ona finansową spółką holdingową o działalności mieszanej ani finansową spółką holdingową w rozumieniu art. 4 pkt 20 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

(iv) co najmniej jedna z jej jednostek zależnych jest zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji;

(v) niezależnie od jej własnego, deklarowanego celu, głównym przedmiotem jej działalności jest dowolny z następujących rodzajów działalności:

1) nabywanie i posiadanie udziałów kapitałowych w zakładach ubezpieczeń lub zakładach reasekuracji;

2) świadczenie usług dodatkowych w stosunku do podstawowej działalności jednego lub kilku powiązanych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji;

3) prowadzenie co najmniej jednego z rodzajów działalności wymienionych w pkt 2–12 i 15 załącznika I do dyrektywy 2013/36/UE lub wykonywanie co najmniej jednej z usług lub rodzajów działalności wymienionych w załączniku I sekcja B do dyrektywy 2014/65/UE w odniesieniu do instrumentów finansowych wymienionych w załączniku I sekcja C do dyrektywy 2014/65/UE;

(vi) ponad 50 % co najmniej jednego z następujących wskaźników jest regularnie powiązane z jednostkami zależnymi będącymi zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji, zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji z państwa trzeciego, ubezpieczeniowymi spółkami holdingowymi lub finansowymi spółkami holdingowymi o działalności mieszanej, spółkami holdingowymi zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji z państw trzeciego lub podmiotami świadczącymi usługi dodatkowe w stosunku do podstawowej działalności co najmniej jednego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji należącego do grupy, jak również powiązane z prowadzoną przez samą jednostkę działalnością, która nie jest związana z nabywaniem lub posiadaniem udziałów kapitałowych w jednostkach zależnych będących zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji lub zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji z państwa trzeciego, jeżeli działalność ta ma taki sam charakter jak działalność prowadzona przez zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji:

1) kapitał własny jednostki na podstawie jej pozycji skonsolidowanej;

2) aktywa jednostki na podstawie jej pozycji skonsolidowanej;

3) przychody jednostki na podstawie jej pozycji skonsolidowanej;

4) personel jednostki na podstawie jej pozycji skonsolidowanej;

5) inny wskaźnik uznany za istotny przez krajowy organ nadzoru;”;

(v) dodaje się literę w brzmieniu:

„fa) »spółka holdingowa zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z państwa trzeciego« oznacza jednostkę dominującą inną niż ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w rozumieniu art. 2 pkt 15 dyrektywy 2002/87/WE, której główna działalność polega na nabywaniu i posiadaniu udziałów kapitałowych w jednostkach zależnych, w przypadku gdy te jednostki zależne są wyłącznie lub głównie zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji z państwa trzeciego;”;

b) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Do celów niniejszego tytułu organy nadzoru za jednostkę dominującą uznają również każdy podmiot, który w opinii organów nadzoru wywiera w sposób rzeczywisty dominujący wpływ na inny podmiot, w tym również wtedy, gdy wpływ ten wywierany jest na decyzje tego drugiego podmiotu w drodze scentralizowanej koordynacji.”;

c) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3. Do celów niniejszego tytułu organy nadzoru za grupę w rozumieniu ust. 1 lit. c) uznają również co najmniej dwa podmioty, które w opinii organów nadzoru są zarządzane w sposób jednolity.

W przypadku gdy nie wszystkie z podmiotów, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim, państwa członkowskie zapewniają, aby wyłącznie organ nadzoru działający jako organ sprawujący nadzór nad grupą zgodnie z art. 247 mógł stwierdzić, po konsultacji z pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru, że takie podmioty tworzą grupę, jeżeli jego zdaniem podmioty te są zarządzane w sposób jednolity.

4. Stwierdzając istnienie związku między co najmniej dwoma podmiotami, o których mowa w ust. 2 i 3, organy nadzoru uwzględniają wszystkie następujące czynniki:

a) kontrola lub możliwość wpływania przez osobę fizyczną lub podmiot na decyzje, w tym finansowe, podmiotu, w szczególności w związku z posiadaniem udziałów kapitałowych lub praw głosu, członkostwem w organie administrującym, zarządzającym lub nadzorczym, lub byciem jedną z osób, które faktycznie zarządzają podmiotem, lub wykonują czynności w ramach innych kluczowych, krytycznych lub ważnych funkcji;

b) silna zależność podmiotu od innego podmiotu lub osoby prawnej lub fizycznej, wynikająca z istnienia istotnych transakcji lub operacji finansowych lub niefinansowych, w tym outsourcingu i wzajemnego udostępniania personelu między podmiotami;

c) dowody na koordynację decyzji finansowych lub inwestycyjnych, w tym wspólnych inwestycji w jednostki powiązane, między co najmniej dwoma podmiotami;

d) dowody na istnienie skoordynowanych i spójnych strategii, operacji lub procesów między co najmniej dwoma podmiotami, w tym w odniesieniu do kanałów dystrybucji ubezpieczeń, do produktów lub marek ubezpieczeniowych, komunikacji lub marketingu.

5. W przypadku stwierdzenia istnienia grupy na podstawie ust. 2 lub 3 niniejszego artykułu organ nadzoru działający jako organ sprawujący nadzór nad grupą zgodnie z art. 247 przekazuje podmiotowi wyznaczonemu jako jednostka dominująca zgodnie z art. 214 ust. 5 lub 6 oraz zainteresowanym organom nadzoru szczegółowe wyjaśnienie czynników, na podstawie których dokonuje się takiego stwierdzenia.

W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu EIOPA opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych, aby uzupełnić lub doprecyzować czynniki, które organy nadzoru mają brać pod uwagę w celu stwierdzenia istnienia związku między co najmniej dwoma podmiotami, o których mowa w ust. 2 i 3. EIOPA przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.";

70) w art. 213 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają sprawowanie nadzoru nad grupą, gdy grupa obejmuje którykolwiek z następujących podmiotów:

a) zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji posiadających udziały kapitałowe w przynajmniej jednym zakładzie ubezpieczeń, zakładzie reasekuracji, zakładzie ubezpieczeń państwa trzeciego lub zakładzie reasekuracji państwa trzeciego, zgodnie z art. 218–258;

b) zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, których jednostką dominującą jest ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej mająca siedzibę w Unii, zgodnie z art. 218–258;

c) zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, których jednostką dominującą jest ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej mająca siedzibę w państwie trzecim lub zakład ubezpieczeń państwa trzeciego lub zakład reasekuracji państwa trzeciego, zgodnie z art. 260–263;

d) zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, których jednostką dominującą jest ubezpieczeniowa spółka holdingowa prowadząca działalność mieszaną, zgodnie z art. 265.";

b) w ust. 5 wyrazy „dyrektywy 2006/48/WE" zastępuje się wyrazami „dyrektywy 2013/36/UE";

71) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 213a

Stosowanie środków proporcjonalności na poziomie grupy

1. Grupy w rozumieniu art. 212, które podlegają nadzorowi nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a) i b), są klasyfikowane jako małe i niezłożone grupy przez organ sprawujący nadzór nad tą grupą zgodnie z procedurą określoną w ust. 2 niniejszego artykułu, jeżeli spełniały wszystkie poniższe kryteria na poziomie grupy w okresie ostatnich dwóch lat obrotowych bezpośrednio poprzedzających taką klasyfikację:

   a) jeżeli co najmniej jeden zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji wchodzący w skład grupy nie jest zakładem prowadzącym działalność w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie, muszą być spełnione wszystkie poniższe kryteria:

      (i) podmoduł ryzyka stopy procentowej, o którym mowa w art. 105 ust. 5 akapit drugi lit. a), obliczony na podstawie danych skonsolidowanych, nie przekracza 5 % skonsolidowanych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych grupy, przed odliczeniem kwot należnych z umów reasekuracji i od spółek celowych, o których to rezerwach mowa w art. 76, z wyłączeniem zakładów, do których stosuje się metodę 2 określoną w art. 233;

      (ii) łączne skonsolidowane rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe brutto z działalności grupy w zakresie ubezpieczeń na życie, przed odliczeniem kwot należnych z umów reasekuracji i od spółek celowych, nie przekraczają 1 000 000 000 EUR;

b) jeżeli co najmniej jeden zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji wchodzący w skład grupy nie jest zakładem prowadzącym działalność w zakresie ubezpieczeń na życie, muszą być spełnione wszystkie poniższe kryteria:

(i) średni wskaźnik łączony w odniesieniu do działalności ubezpieczeniowej w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie bez uwzględniania reasekuracji z ostatnich trzech lat obrotowych jest niższy niż 100 %;

(ii) roczna składka przypisana brutto grupy nie przekracza 100 000 000 EUR;

(iii) suma rocznych składek przypisanych brutto w grupach 5–7, 11, 12, 14 i 15 w części A załącznika I nie przekracza 30 % całkowitych rocznych składek przypisanych z działalności ubezpieczeniowej grupy w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie;

c) roczna składka przypisana brutto z tytułu umów zawartych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji wchodzące w skład grupy, które mają siedziby w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie organu sprawującego nadzór nad grupą, jest niższa niż którykolwiek z następujących progów:

(i) 20 000 000 EUR;

(ii) 10 % całkowitej rocznej składki przypisanej brutto tej grupy;

d) roczna składka przypisana brutto z tytułu umów zawartych przez grupę w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie organu sprawującego nadzór nad grupą, jest niższa niż którykolwiek z następujących progów:

(i) 20 000 000 EUR;

(ii) 10 % całkowitej rocznej składki przypisanej brutto tej grupy;

e) suma następujących elementów nie przekracza 20 % łącznych inwestycji obliczonych na podstawie danych skonsolidowanych:

(i) moduł ryzyka rynkowego, o którym mowa w art. 105 ust. 5;

(ii) część modułu ryzyka niewykonania zobowiązania przez kontrahenta, o którym mowa w art. 105 ust. 6, odpowiadająca ekspozycjom z tytułu sekurytyzacji, instrumentów pochodnych, należności od pośredników i innych aktywów inwestycyjnych nieobjętych podmodułem ryzyka spreadu kredytowego;

(iii) wszelkie wymogi kapitałowe mające zastosowanie do inwestycji w wartości niematerialne i prawne nieobjętych modułem ryzyka rynkowego ani modułem ryzyka niewykonania zobowiązania przez kontrahenta;

f) reasekuracja czynna zakładów grupy nie przekracza 50 % całkowitej rocznej składki przypisanej brutto grupy;

g) różnica, o której mowa w art. 230 ust. 1, w przypadku gdy stosowana jest metoda 1, w art. 233 ust. 1, w przypadku gdy stosowana jest metoda 2, lub w art. 233a ust. 1, w przypadku gdy stosowane jest połączenie metod, jest dodatnia;

h) w przypadku gdy stosowana jest metoda 2 lub połączenie metod 1 i 2, każdy zakład, do którego stosuje się metodę 2, jest małym i niezłożonym zakładem.

Kryteria określone w lit. a) akapit pierwszy ppkt (i) oraz lit. e) nie mają zastosowania do grup, w których stosowana jest wyłącznie metoda 2.

2. Art. 29b stosuje się odpowiednio na poziomie zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji będącego jednostką dominującą najwyższego szczebla, ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

3. Grupy, do których nadzór nad grupą ma zastosowanie zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a) i b) przez okres krótszy niż dwa lata, oceniając, czy spełniają kryteria określone w ust. 1 niniejszego artykułu, uwzględniają jedynie ostatni rok obrotowy.

4. Następujących grup nie klasyfikuje się nigdy jako małe i niezłożone grupy:

a) grup, które są konglomeratami finansowymi w rozumieniu art. 2 pkt 14 dyrektywy 2002/87/WE;

b) grup, w których co najmniej jedna jednostka zależna jest jednostką, o której mowa w art. 228 ust. 1;

c) grup, które stosują zatwierdzony częściowy lub pełny model wewnętrzny do obliczania kapitałowego wymogu wypłacalności grupy.

5. Art. 29c, 29d i 29e stosuje się odpowiednio.

6. Komisja uzupełnia niniejszą dyrektywę poprzez przyjęcie aktów delegowanych zgodnie z art. 301a określających:

a) kryteria określone w ust. 1, w tym podejście do obliczania sumy, o której mowa w akapicie pierwszym lit. e) tego ustępu;

b) metodę, która ma być stosowana przy klasyfikacji grup jako małe i niezłożone grupy; oraz

c) warunki udzielaniu lub cofania zatwierdzenia przez organ nadzoru w odniesieniu do środków proporcjonalności, które mają być stosowane przez grupy niezaklasyfikowane jako małe i niezłożone grupy.

Artykuł 213b

Przeszkody w nadzorze nad grupą

1. W przypadkach, o których mowa w art. 213 ust. 2 lit. b), ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej zapewniają, by:

   a) wewnętrzne ustalenia i podział zadań w ramach grupy były odpowiednie do celów przestrzegania przepisów niniejszego tytułu, a w szczególności były skuteczne w zakresie:

      (i) koordynacji wszystkich jednostek zależnych ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, w tym – w razie potrzeby – w drodze odpowiedniego podziału zadań między tymi jednostkami;

      (ii) zapobiegania konfliktom wewnątrzgrupowym lub zarządzania nimi; oraz

      (iii) egzekwowania w całej grupie zasad ogólnogrupowych ustalonych przez ubezpieczeniową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej;

b) struktura organizacyjna grupy, której częścią jest ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, nie utrudnia ani w inny sposób nie uniemożliwia skutecznego nadzoru nad grupą i jej zależnymi zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji, biorąc pod uwagę w szczególności:

(i) pozycję ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w grupie wielowarstwowej;

(ii) strukturę akcjonariatu; oraz

(iii) rolę ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w grupie.

2. Jeżeli warunki określone w ust. 1 lit. a) nie są spełnione, organ sprawujący nadzór nad grupą jest uprawniony do zażądania od ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej zmiany wewnętrznych ustaleń i podziału zadań w grupie.

Jeżeli warunki określone w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu nie są spełnione, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej podlegają odpowiednim środkom nadzoru ze strony organu sprawującego nadzór nad grupą w celu zapewnienia lub przywrócenia, w zależności od przypadku, ciągłości i integralności nadzoru nad grupą oraz zgodności z wymogami określonymi w przepisach niniejszego tytułu. W szczególności państwa członkowskie zapewniają posiadanie przez organy nadzoru – gdy działają one jako organy sprawujące nadzór nad grupą zgodnie z art. 247 – uprawnień do wymagania od ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, by nadały grupie strukturę umożliwiającą odpowiedniemu organowi nadzoru skuteczne sprawowanie nadzoru nad grupą. Organy nadzoru wykonują to uprawnienie wyłącznie w wyjątkowych okolicznościach, po konsultacji z EIOPA i, w stosownych przypadkach, z innymi zainteresowanymi organami nadzoru oraz przedstawiają ubezpieczeniowej spółce holdingowej lub finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej uzasadnienie tego faktu.

3. W przypadkach, o których mowa w art. 213 ust. 2 lit. a) i b) niniejszej dyrektywy, jeżeli struktura organizacyjna grupy, w skład której wchodzą zakłady, które są powiązane ze sobą zgodnie z art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE, oraz ich jednostki powiązane lub której istnienie stwierdzono na podstawie art. 212 ust. 3 niniejszej dyrektywy, jest taka, że utrudnia lub uniemożliwia skuteczny nadzór nad tą grupą lub uniemożliwia tej grupie przestrzeganie przepisów niniejszego tytułu, grupa ta podlega odpowiednim środkom nadzoru mającym na celu zapewnienie lub przywrócenie, w zależności od przypadku, ciągłości i integralności nadzoru nad grupą oraz przestrzegania przepisów niniejszego tytułu. W szczególności państwa członkowskie zapewniają posiadanie przez organy nadzoru – gdy działają one jako organy sprawujące nadzór nad grupą zgodnie z art. 247 niniejszej dyrektywy – uprawnień do wymagania utworzenia ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z siedzibą w Unii, lub utworzenia w Unii podmiotu, który w sposób rzeczywisty wywiera, poprzez scentralizowaną koordynację, dominujący wpływ na decyzje, w tym decyzje finansowe, zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji należących do grupy. W takim przypadku ubezpieczeniowa spółka holdingowa, finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej lub zakład prowadzący w sposób rzeczywisty scentralizowaną koordynację odpowiada za przestrzeganie przepisów niniejszego tytułu.”;

72) w art. 214 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Sprawowanie nadzoru nad grupą zgodnie z art. 213 nie oznacza, że organy nadzoru są zobowiązane do pełnienia funkcji nadzorczej względem zakładu ubezpieczeń z państwa trzeciego, zakładu reasekuracji z państwa trzeciego lub ubezpieczeniowej spółki holdingowej prowadzącej działalność mieszaną, rozpatrywanych indywidualnie.

Wyłącznie w celu zapewnienia zgodności z niniejszym tytułem sprawowanie nadzoru nad grupą może oznaczać bezpośredni nadzór i wykonywanie uprawnień nadzorczych w odniesieniu do ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej przez organy nadzoru.”;

b) w ust. 2 po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:

„Dokonując oceny, czy dany zakład ma małe znaczenie z punktu widzenia celów nadzoru nad grupą zgodnie z akapitem pierwszym lit. b), organ sprawujący nadzór nad grupą zapewnia, by spełnione były poniższe warunki:

a) wielkość zakładu pod względem aktywów ogółem i rezerw techniczno-ubezpieczeniowych jest mała w porównaniu z innymi zakładami wchodzącymi w skład grupy i grupą jako całością;

b) wyłączenie zakładu z zakresu nadzoru nad grupą nie miałoby istotnego wpływu na wypłacalność grupy;

c) ryzyka jakościowe i ilościowe, w tym ryzyka wynikające z transakcji wewnątrz grupy, które zakład stwarza lub może stwarzać dla całej grupy, są nieistotne.";

c) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3. Jeżeli wyłączenie jednego zakładu lub większej ich liczby z zakresu nadzoru nad grupą zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu prowadziłoby do sytuacji, która nie skutkowałaby zastosowaniem nadzoru nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a), b) i c), organ sprawujący nadzór nad grupą przed podjęciem decyzji o wyłączeniu konsultuje się z EIOPA oraz, w stosownych przypadkach, z pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru. Decyzję taką podejmuje się wyłącznie w wyjątkowych okolicznościach i należy ją należycie uzasadnić wobec EIOPA oraz, w stosownych przypadkach, wobec pozostałych zainteresowanych organów nadzoru. Organ sprawujący nadzór nad grupą co najmniej raz w roku ocenia, czy jego decyzja jest nadal właściwa. Jeżeli tak nie jest, organ sprawujący nadzór nad grupą powiadamia EIOPA oraz, w stosownych przypadkach, pozostałe zainteresowane organy nadzoru, o rozpoczęciu sprawowania nadzoru nad grupą.

Przed wyłączeniem jednostki dominującej najwyższego szczebla z nadzoru nad grupą zgodnie z ust. 2 akapit pierwszy lit. b) organ sprawujący nadzór nad grupą konsultuje się z EIOPA oraz, w stosownych przypadkach, z innymi zainteresowanymi organami nadzoru oraz ocenia wpływ sprawowania nadzoru nad grupą na poziomie pośredniczącego podmiotu posiadającego udziały kapitałowe na sytuację grupy w zakresie wypłacalności. W szczególności wyłączenie takie nie jest możliwe, jeżeli jego skutkiem byłaby istotna poprawa sytuacji grupy w zakresie wypłacalności.

W celu zapewnienia spójnego i konsekwentnego stosowania niniejszego ustępu EIOPA wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 w celu doprecyzowania wyjątkowych okoliczności, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, lub przypadków, w których uzasadnione może być wyłączenie jednostki dominującej najwyższego szczebla, w tym ubezpieczeniowych spółek holdingowych, z zakresu nadzoru nad grupą.

4. Bez uszczerbku dla ust. 2 i 3 niniejszego artykułu zakres grupy, do której stosuje się nadzór nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2, określa się zgodnie z art. 212.

Jeżeli grupa podlegająca nadzorowi nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a), b) i c) jest określona zgodnie z art. 212 ust. 2 i 3, a jednostka dominująca lub jednostka zależna tej grupy jest także jednostką dominującą najwyższego szczebla posiadającą udziały kapitałowe w innej grupie w rozumieniu art. 212 ust. 1 lit. c), uznaje się, że ta inna grupa wchodzi w skład grupy określonej zgodnie z art. 212 ust. 2 i 3.

Organy nadzoru mogą stosować art. 212 ust. 2 i 3 w celu rozszerzenia składu grupy w rozumieniu art. 212 ust. 1 lit. c).

5. Jeżeli grupa określona zgodnie z art. 212 ust. 3 podlega nadzorowi nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a), b) i c), grupa wyznacza jeden z zakładów zarządzanych w sposób jednolity jako jednostkę dominującą, która jest odpowiedzialna za przestrzeganie przepisów niniejszego tytułu. Pozostałe zakłady, o których mowa w art. 212 ust. 3 akapit pierwszy, uznaje się za jednostki zależne.

6. W przypadku gdy wyznaczenie jednostki dominującej zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu wiązałoby się ze znacznymi przeszkodami w sprawowaniu nadzoru nad grupą, w szczególności w przypadkach gdy siedziba zakładu nie znajduje się na terytorium państwa członkowskiego organu nadzoru działającego jako organ sprawujący nadzór nad grupą zgodnie z art. 247, lub gdy wyznaczenie to spowodowałoby niezdolność grupy do skutecznego przestrzegania przepisów niniejszego tytułu, państwa członkowskie zapewniają, by organ nadzoru działający jako organ sprawujący nadzór nad grupą był uprawniony do żądania – po konsultacji z innymi zainteresowanymi organami nadzoru – wyznaczenia innej jednostki dominującej. Decyzja o wyznaczeniu innej jednostki dominującej jest przez organ nadzoru działający jako organ sprawujący nadzór nad grupą należycie uzasadniana wobec grupy i innych zainteresowanych organów nadzoru.

W przypadku gdy grupa określona zgodnie z art. 212 ust. 3 podlegająca nadzorowi nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a), b) i c), nie wyznaczy jednostki dominującej zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu, organ nadzoru działający jako organ sprawujący nadzór nad grupą zgodnie z art. 247 wyznacza – po konsultacji z pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru – jednostkę dominującą, która będzie odpowiedzialna za przestrzeganie przepisów niniejszego tytułu. Pozostałe zakłady w takiej grupie uznaje się za jednostki zależne.

Przy wyznaczaniu jednostki dominującej zgodnie z akapitem pierwszym lub drugim niniejszego ustępu organ nadzoru działający jako organ sprawujący nadzór nad grupą zgodnie z art. 247 bierze pod uwagę następujące czynniki:

a) wartość rezerw techniczno-ubezpieczeniowych każdego zakładu;

b) roczną składkę przypisaną brutto każdego zakładu;

c) liczbę powiązanych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji każdego zakładu.

Organy nadzoru co najmniej raz w roku oceniają, czy wyznaczenie jest nadal właściwe. Jeżeli tak nie jest, organ nadzoru działający jako organ sprawujący nadzór nad grupą zgodnie z art. 247 wyznacza inną jednostkę dominującą po konsultacji z innymi zainteresowanymi organami nadzoru. Ta inna jednostka dominująca jest odpowiedzialna za przestrzeganie przepisów niniejszego tytułu.”;

73) w art. 220 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wyrazy „określonych w art. 221–233” zastępuje się wyrazami „określonych w art. 221–233a”;

b) ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zezwalają jednak swoim organom nadzoru, w przypadku gdy te pełnią rolę organu sprawującego nadzór nad daną grupą, na podjęcie decyzji, po konsultacji z pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru i samą grupą, o stosowaniu wobec tej grupy metody 2 zgodnie z art. 233 i 234 lub połączenia metod 1 i 2 zgodnie z art. 233a i 234, jeśli stosowanie wyłącznie metody 1 nie byłoby właściwe.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Bez uszczerbku dla traktowania jednostek, o którym mowa w art. 228 ust. 1, organy nadzoru mogą podjąć decyzję o stosowaniu metody 2 zgodnie z ust. 2 akapit drugi niniejszego artykułu wyłącznie do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z państwa trzeciego, ubezpieczeniowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej oraz spółek holdingowych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z państw trzecich.”;

74) w art. 221 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. W drodze odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu, wyłącznie do celów art. 228, niezależnie od tego, czy stosowana jest metoda 1 czy metoda 2, „proporcjonalny udział” oznacza część kapitału podstawowego, którą zakład posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie posiada bezpośrednio lub pośrednio w jednostce powiązanej.”;

b) w ust. 2 dodaje się literę w brzmieniu:

„d) jeżeli organ nadzoru stwierdził, że co najmniej dwa zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji tworzą grupę zgodnie z art. 212 ust. 3, ponieważ są zarządzane w sposób jednolity.”;

75) w art. 222 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Suma środków własnych, o których mowa w ust. 2 i 3, nie przekracza wkładu powiązanego zakładu ubezpieczeń lub powiązanego zakładu reasekuracji na rzecz kapitałowego wymogu wypłacalności grupy.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Do celów art. 230 ust. 1, art. 233 ust. 2 i art. 233a ust. 1 lit. a) nie uznaje się, że pozycja środków własnych wyemitowana przez zakład posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie jest wolna od obciążeń w rozumieniu art. 93 ust. 2 akapit drugi lit. c), jeżeli nie można odmówić spłaty tej pozycji jej posiadaczowi w przypadku likwidacji powiązanego zakładu ubezpieczeń lub powiązanego zakładu reasekuracji będących jednostką zależną.”;

76) w art. 226 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„*Pośredniczące spółki holdingowe*”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Do celów ust. 1 i 2 spółki holdingowe zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z państwa trzeciego również traktuje się jak zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji.”;

77) w art. 227 ust. 1 akapit pierwszy po wyrazach „art. 233” dodaje się wyrazy „i 233a”;

78) art. 228 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 228*

Traktowanie poszczególnych jednostek powiązanych z innych sektorów finansowych

1. Niezależnie od metody stosowanej zgodnie z art. 220 niniejszej dyrektywy, do celów obliczenia wypłacalności grupy zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie uwzględnia wkład następujących jednostek na rzecz dopuszczonych środków własnych grupy i kapitałowego wymogu wypłacalności grupy:

   a) instytucji kredytowych w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub firm inwestycyjnych w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 2 tego rozporządzenia;

   b) spółek zarządzających UCITS w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/65/WE i spółek inwestycyjnych posiadających zezwolenie wydane na podstawie art. 27 tej dyrektywy, pod warunkiem że nie wyznaczyły one spółki zarządzającej na podstawie tej dyrektywy;

   c) zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (ZAFI) w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE*;

d) jednostek innych niż podmioty objęte regulacją prowadzące co najmniej jeden z rodzajów działalności, o których mowa w załączniku I do dyrektywy 2013/36/UE, jeżeli działalność ta stanowi znaczącą część ich ogólnej działalności;

e) instytucji pracowniczych programów emerytalnych w rozumieniu art. 6 pkt 1 dyrektywy (UE) 2016/2341.

2. Wkład jednostek, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, na rzecz dopuszczonych środków własnych grupy oblicza się jako sumę proporcjonalnego udziału w środkach własnych każdej jednostki, przy czym środki własne oblicza się w następujący sposób:

a) w odniesieniu do każdej jednostki powiązanej, o której mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, zgodnie z odpowiednimi zasadami sektorowymi zdefiniowanymi w art. 2 pkt 7 dyrektywy 2002/87/WE;

b) w odniesieniu do każdej jednostki powiązanej, o której mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. l) dyrektywy 2009/65/WE;

c) w odniesieniu do każdej jednostki powiązanej, o której mowa w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu, zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. ad) dyrektywy 2011/61/UE;

d) w odniesieniu do każdej jednostki powiązanej, o której mowa w ust. 1 lit. d) niniejszego artykułu, zgodnie z odpowiednimi zasadami sektorowymi zdefiniowanymi w art. 2 pkt 7 dyrektywy 2002/87/WE, jeżeli byłyby one podmiotami objętymi regulacją w rozumieniu art. 2 pkt 4 tej dyrektywy;

e) w odniesieniu do każdej jednostki powiązanej, o której mowa w ust. 1 lit. e) niniejszego artykułu, dostępny margines wypłacalności obliczony zgodnie z art. 16 dyrektywy (UE) 2016/2341.

Do celów akapitu pierwszego niniejszego ustępu kwoty środków własnych każdej jednostki powiązanej odpowiadające kapitałom rezerwowym niepodlegającym podziałowi i innym pozycjom określonym przez organ sprawujący nadzór nad grupą jako posiadające ograniczoną zdolność do pokrycia strat, a także akcje uprzywilejowane, podporządkowane fundusze udziałowe w towarzystwie ubezpieczeń wzajemnych, zobowiązania podporządkowane oraz aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego, które są ujęte w środkach własnych, stanowiąc nadwyżkę względem wymogów kapitałowych obliczonych zgodnie z ust. 3, nie są uwzględniane, chyba że zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie jest w stanie uzasadnić w sposób zadowalający organ sprawujący nadzór nad grupą, że pozycje te mogą zostać udostępnione na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności grupy. Określając strukturę nadwyżki środków własnych, zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie uwzględnia fakt, że niektóre wymogi dotyczące niektórych jednostek powiązanych spełnia się wyłącznie przy użyciu kapitału podstawowego Tier I lub kapitału dodatkowego Tier I w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

3. Wkład jednostek powiązanych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, na rzecz kapitałowego wymogu wypłacalności grupy oblicza się jako sumę proporcjonalnego udziału w wymogu kapitałowym lub hipotetycznym wymogu kapitałowym każdej jednostki powiązanej. Wymóg kapitałowy lub hipotetyczny wymóg kapitałowy oblicza się w następujący sposób:

a) w odniesieniu do jednostek powiązanych, o których mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, zgodnie z poniższym:

(i) w odniesieniu do każdej firmy inwestycyjnej podlegającej wymogom w zakresie funduszy własnych zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2019/2033 – sumę wymogu określonego w art. 11 tego rozporządzenia, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 39 ust. 2 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034[**], lub lokalnych wymogów w zakresie funduszy własnych w państwach trzecich;

(ii) w odniesieniu do każdej instytucji kredytowej przyjmuje się wyższą z następujących wartości:

1) sumę wymogu określonego w art. 92 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w tym środków, o których mowa w art. 458 i 459 tego rozporządzenia, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych w celu uwzględnienia ryzyk innych niż ryzyko nadmiernej dźwigni, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, wymogu połączonego bufora zdefiniowanego w art. 128 pkt 6 tej dyrektywy, lub lokalnych wymogów w zakresie funduszy własnych w państwach trzecich;

2) sumę wymogów określonych w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w tym środków, o których mowa w art. 458 i 459 tego rozporządzenia, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych w celu uwzględnienia ryzyk innych niż ryzyko nadmiernej dźwigni, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, wymogu w zakresie bufora wskaźnika dźwigni określonego w art. 92 ust. 1a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, lub lokalnych wymogów w zakresie funduszy własnych w państwach trzecich w zakresie, w jakim wymogi te mają być spełnione w ramach kapitału Tier I;

b) w odniesieniu do każdej jednostki powiązanej, o której mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2009/65/WE;

c) w odniesieniu do każdej jednostki powiązanej, o której mowa w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu, zgodnie z art. 9 dyrektywy 2011/61/UE;

d) w odniesieniu do każdej jednostki powiązanej, o której mowa w ust. 1 lit. d) niniejszego artykułu – wymóg kapitałowy, który jednostka powiązana musiałaby spełnić zgodnie z odpowiednimi zasadami sektorowymi zdefiniowanymi w art. 2 pkt 7 dyrektywy 2002/87/WE, gdyby była ona podmiotem objętym regulacją w rozumieniu art. 2 pkt 4 tej dyrektywy;

e) w odniesieniu do każdej jednostki powiązanej, o której mowa w ust. 1 lit. e) niniejszego artykułu, wyższą z następujących wartości: wymagany margines wypłacalności obliczony zgodnie z art. 17 dyrektywy (UE) 2016/2341 oraz całkowite wymogi kapitałowe nałożone na mocy prawa krajowego państw członkowskich, w których jednostka powiązana jest zarejestrowana lub posiada zezwolenie na prowadzenie działalności.

4. Jeżeli kilka jednostek powiązanych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, tworzy podgrupę podlegającą wymogowi kapitałowemu na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z jedną z dyrektyw lub jednym z rozporządzeń, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, w tym w przypadku gdy finansowa spółka holdingowa w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 20 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej jest jednostką zależną grupy, organ sprawujący nadzór nad grupą może wymagać obliczania wkładu tych jednostek powiązanych na rzecz dopuszczonych środków własnych grupy jako proporcjonalnego udziału w środkach własnych podgrupy zamiast stosowania ust. 2 lit. a)–e) niniejszego artykułu do każdej jednostki należącej do tej podgrupy.
W takim przypadku zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie oblicza również wkład tych jednostek powiązanych na rzecz kapitałowego wymogu wypłacalności grupy jako proporcjonalny udział w wymogu kapitałowym tej podgrupy, zamiast stosować ust. 3 lit. a)–e) niniejszego artykułu do każdego podmiotu należącego do tej podgrupy. Wszystkie instytucje finansowe w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a także przedsiębiorstwa usług pomocniczych w rozumieniu pkt 18 tego ustępu, które wchodzą w zakres podgrupy, są ujęte w obliczaniu środków własnych i wymogu kapitałowego podgrupy.

Do celów akapitu pierwszego niniejszego ustępu ust. 2 i 3 niniejszego artykułu mają zastosowanie do konkretnej podgrupy na podstawie jej sytuacji skonsolidowanej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 47 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 albo art. 4 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia (UE) 2019/2033 albo na podstawie jej pozycji skonsolidowanej, stosownie do przypadku.

5. Niezależnie od ust. 1–4 państwa członkowskie zezwalają swoim organom nadzoru, w przypadku gdy te pełnią rolę organu sprawującego nadzór nad daną grupą, na podjęcie, na wniosek zakładu posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub z własnej inicjatywy, decyzji o odliczeniu wszelkich udziałów, o których mowa w ust. 1 lit. a)–d), od środków własnych dopuszczonych na pokrycie wypłacalności grupy zakładu posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie.

---

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

** Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi oraz zmieniająca dyrektywy 2002/87/WE, 2009/65/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE i 2014/65/UE (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 64).”;

79) w art. 229 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jeżeli odliczenie, o którym mowa w akapicie pierwszym, poprawiłoby sytuację grupy w zakresie wypłacalności w porównaniu z sytuacją, w której zakład pozostaje w zakresie obliczania wypłacalności grupy, odliczenia tego się nie stosuje.”;

80) w tytule III rozdział II sekcja 1 podsekcja 3 dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 229a*
Uproszczone obliczenia

1. Do celów art. 230 organ sprawujący nadzór nad grupą, po konsultacji z pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru, może zezwolić zakładowi ubezpieczeń posiadającemu udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładowi reasekuracji posiadającemu udziały kapitałowe w innym zakładzie na stosowanie uproszczonego podejścia do udziałów kapitałowych w zakładach powiązanych, które są nieistotne.

Zastosowanie uproszczonego podejścia, o którym mowa w akapicie pierwszym, do jednego lub kilku zakładów powiązanych jest odpowiednio uzasadniane przez zakład posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie wobec organu sprawującego nadzór nad grupą, z uwzględnieniem charakteru, skali i złożoności ryzyk zakładu powiązanego lub zakładów powiązanych.

Państwa członkowskie wymagają od zakładu posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie corocznej oceny dotyczącej tego, czy stosowanie uproszczonego podejścia nadal jest uzasadnione, oraz publicznego ujawnienia w sprawozdaniu na temat wypłacalności i kondycji finansowej na poziomie grupy, o którym mowa w art. 256 ust. 1, wykazu i wielkości zakładów powiązanych podlegających temu uproszczonemu podejściu.

2. Do celów ust. 1 zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie wykazuje, w sposób zadowalający organ sprawujący nadzór nad grupą, że stosowanie uproszczonego podejścia w odniesieniu do udziałów kapitałowych w jednym lub kilku zakładach powiązanych jest wystarczająco ostrożne, aby uniknąć niedoszacowania ryzyk związanych z tym zakładem lub tymi zakładami przy obliczaniu wypłacalności grupy.

W przypadku stosowania uproszczonego podejścia do zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji z państwa trzeciego, którego siedziba znajduje się w państwie, którego system nie jest uznawany za równoważny lub tymczasowo równoważny w rozumieniu art. 227, podejście to nie może prowadzić do tego, by udział zakładu powiązanego w kapitałowym wymogu wypłacalności grupy był niższy niż wymóg kapitałowy tego zakładu powiązanego określony przez dane państwo trzecie.

Uproszczonego podejścia nie stosuje się do powiązanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji z państwa trzeciego, jeżeli zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie nie dysponuje wiarygodnymi informacjami na temat wymogu kapitałowego określonego w tym państwie trzecim.

3. Do celów ust. 1 zakłady powiązane uznaje się za nieistotne, jeżeli wartość księgowa każdego z nich stanowi mniej niż 0,2 % aktywów grupy obliczonych na podstawie danych skonsolidowanych, a suma wartości księgowych wszystkich takich zakładów stanowi mniej niż 0,5 % aktywów grupy obliczonych na podstawie danych skonsolidowanych.”;

81) w art. 230 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wypłacalność grupy zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie oblicza się na podstawie skonsolidowanego sprawozdania finansowego.

Wypłacalność grupy zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie jest różnicą między:

a) sumą środków własnych dopuszczonych na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności, obliczonych na podstawie danych skonsolidowanych, oraz wkładu jednostek powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1, na rzecz dopuszczonych środków własnych grupy, jeżeli wkład ten oblicza się zgodnie z art. 228 ust. 2 lub 4;

b) sumą kapitałowego wymogu wypłacalności na poziomie grupy, obliczonego na podstawie danych skonsolidowanych, oraz wkładu jednostek powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1, na rzecz kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, jeżeli wkład ten oblicza się zgodnie z art. 228 ust. 3 lub 4.

Do celów akapitu drugiego niniejszego ustępu pakietów akcji w jednostkach powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1, nie uwzględnia się w danych skonsolidowanych.

Tytuł I rozdział VI sekcja 3 podsekcje 1, 2 i 3 oraz tytuł I rozdział VI sekcja 4 podsekcje 1, 2 i 3 mają zastosowanie do obliczania – na podstawie danych skonsolidowanych – środków własnych dopuszczonych na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności oraz kapitałowego wymogu wypłacalności na poziomie grupy.”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie drugim dodaje się literę w brzmieniu:

„c) proporcjonalnego udziału w lokalnych wymogach kapitałowych, w przypadku których zezwolenie zostałoby cofnięte dla powiązanych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z państwa trzeciego.”;

(ii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku gdy środki własne dopuszczone na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności, obliczone na podstawie danych skonsolidowanych, przekraczają kapitałowy wymóg wypłacalności grupy obliczony na podstawie danych skonsolidowanych, a minimalny skonsolidowany kapitałowy wymóg wypłacalności grupy nie jest spełniony, art. 138 ust. 1–4 stosuje się odpowiednio, natomiast nie stosuje się art. 139 ust. 1 i 2. Do celów niniejszego akapitu odniesienie do »kapitałowego wymogu wypłacalności« w art. 138 odczytuje się jako odniesienie do »minimalnego skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy«.”;

82) w art. 232 akapit pierwszy w formule wprowadzającej wyrazy „o których mowa w art. 37 ust. 1 lit. a)–d)” zastępuje się wyrazami „o których mowa w art. 37 ust. 1 lit. a)–e)”;

83) w art. 233 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) wartością udziałów posiadanych w jednostkach powiązanych, o których mowa w art. 220 ust. 3 i art. 228 ust. 1, przez zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, oraz zagregowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) proporcjonalnego udziału zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie w środkach własnych dopuszczonych na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności każdego powiązanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.”;

(ii) dodaje się literę w brzmieniu:

„c) wkładu jednostek powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1, na rzecz dopuszczonych środków własnych grupy, jeżeli wkład ten oblicza się zgodnie z art. 228 ust. 2 lub 4;”;

c) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) proporcjonalnego udziału w kapitałowym wymogu wypłacalności każdego powiązanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji;”;

(ii) dodaje się literę w brzmieniu:

„c) wkładu jednostek powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1, na rzecz kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, jeżeli wkład ten oblicza się zgodnie z art. 228 ust. 3 lub 4.”;

84) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 233a

Połączenie metod 1 i 2

1. Wypłacalność grupy zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie jest różnicą między:

   a) sumą:

      (i) w odniesieniu do podmiotów, do których stosuje się metodę 1 – środków własnych dopuszczonych na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności, obliczonych na podstawie danych skonsolidowanych;

      (ii) w odniesieniu do każdego powiązanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, do którego stosuje się metodę 2 – proporcjonalnego udziału zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie w środkach własnych dopuszczonych na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności powiązanego zakładu ubezpieczeń lub powiązanego zakładu reasekuracji;

      (iii) wkładu jednostek powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1, obliczonego zgodnie z art. 228 ust. 2 lub 4; oraz

b) sumą:

(i) w odniesieniu do podmiotów, do których stosuje się metodę 1 – skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, obliczonego zgodnie z art. 230 ust. 2 na podstawie danych skonsolidowanych;

(ii) w odniesieniu do każdego powiązanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, do którego stosuje się metodę 2 – proporcjonalnego udziału w kapitałowym wymogu wypłacalności;

(iii) wkładu jednostek powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1, obliczonego zgodnie z art. 228 ust. 3 lub 4.

2. Do celów ust. 1 lit. a) ppkt (i) i ust. 1 lit. b) ppkt (i) niniejszego artykułu udziałów lub pakietów akcji w jednostkach powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1, nie uwzględnia się w danych skonsolidowanych.

3. Do celów ust. 1 lit. a) ppkt (i) i ust. 1 lit. b) ppkt (i) niniejszego artykułu udziałów lub pakietów akcji w jednostkach powiązanych, o których mowa w art. 220 ust. 3, do których stosuje się metodę 2, nie uwzględnia się w danych skonsolidowanych.

Do celów ust. 1 lit. b) ppkt (i) niniejszego artykułu wartość pakietów akcji w zakładach, o których mowa w art. 220 ust. 3, do których stosuje się metodę 2, stanowiącą nadwyżkę względem proporcjonalnego udziału ich własnego kapitałowego wymogu wypłacalności, uwzględnia się w danych skonsolidowanych przy obliczaniu wrażliwości wartości aktywów i zobowiązań na zmiany w poziomie lub wahania zmienności kursów wymiany walut (ryzyko walutowe). Nie zakłada się jednak wrażliwości wartości tych pakietów akcji na zmiany w poziomie lub wahania zmienności rynkowych cen akcji (ryzyko cen akcji).

4. Art. 233 ust. 4 stosuje się odpowiednio do celów ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i ust. 1 lit. b) ppkt (ii) niniejszego artykułu.

5. Art. 231 stosuje się odpowiednio w przypadku złożenia przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oraz jego zakłady powiązane bądź wspólnie przez zakłady powiązane ubezpieczeniowej spółki holdingowej wniosku o zezwolenie na obliczanie skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy oraz kapitałowego wymogu wypłacalności zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji w grupie z zastosowaniem modelu wewnętrznego.

6. Minimalny skonsolidowany kapitałowy wymóg wypłacalności grupy oblicza się zgodnie z art. 230 ust. 2.

Minimalny skonsolidowany kapitałowy wymóg wypłacalności grupy jest pokryty dopuszczonymi podstawowymi środkami własnymi określonymi zgodnie z art. 98 ust. 4, obliczonymi na podstawie danych skonsolidowanych. Do celów tego obliczenia udziałów lub pakietów akcji w jednostkach powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1, nie uwzględnia się w danych skonsolidowanych.

Do celów ustalenia, czy takie dopuszczone środki własne kwalifikują się na pokrycie minimalnego skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, stosuje się odpowiednio zasady określone w art. 221–229a. Art. 139 ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

W przypadku gdy środki własne dopuszczone na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności, obliczone na podstawie danych skonsolidowanych, przekraczają kapitałowy wymóg wypłacalności grupy obliczony na podstawie danych skonsolidowanych, a minimalny skonsolidowany kapitałowy wymóg wypłacalności grupy nie jest spełniony, art. 138 ust. 1–4 stosuje się odpowiednio, natomiast nie stosuje się art. 139 ust. 1 i 2. Do celów niniejszego akapitu odniesienie do »kapitałowego wymogu wypłacalności« w art. 138 odczytuje się jako odniesienie do »minimalnego skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy«.

7. Rozstrzygając o tym, czy kwota obliczona w ust. 1 lit. b) ppkt (ii) niniejszego artykułu właściwie odzwierciedla profil ryzyka grupy w odniesieniu do zakładów, o których mowa w art. 220 ust. 3, do których stosuje się metodę 2, zainteresowane organy nadzoru zwracają szczególną uwagę na wszelkie specyficzne ryzyka występujące na poziomie grupy, które nie zostałyby odpowiednio ujęte, ponieważ są trudne do oszacowania.

Jeżeli profil ryzyka grupy w odniesieniu do zakładów, o których mowa w art. 220 ust. 3, do których stosuje się metodę 2, znacznie odbiega od założeń leżących u podstaw zagregowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, o którym mowa w art. 233 ust. 3, może zostać ustanowiony narzut kapitałowy na kwotę obliczoną w ust. 1 lit. b) ppkt (ii) niniejszego artykułu.

Art. 37 ust. 1–5, wraz z aktami delegowanymi i wykonawczymi standardami technicznymi przyjętymi zgodnie z art. 37 ust. 6, 7 i 8, stosuje się odpowiednio.

Artykuł 233b
Akcje długoterminowe na poziomie grupy

W przypadku stosowania metody 1 lub połączenia metod zakłady ubezpieczeń posiadające udziały kapitałowe w innym zakładzie, zakłady reasekuracji posiadające udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej mogą stosować art. 105a do podzbioru inwestycji w akcje.

Komisja uzupełnia niniejszą dyrektywę poprzez przyjęcie aktów delegowanych zgodnie z art. 301a określających:

a) podejście, które ma być stosowane przy ocenie zgodności z warunkami, o których mowa w art. 105a ust. 1, oraz przy obliczaniu kwoty akcji, które traktuje się jako długoterminowe inwestycje w akcje, w przypadku gdy stosowana jest metoda 1 lub połączenie metod;

b) informacje, które należy zawrzeć w sprawozdaniu na temat wypłacalności i kondycji finansowej na poziomie grupy, o którym mowa art. 256 ust. 1 lub w jednolitym sprawozdaniu na temat wypłacalności i kondycji finansowej, o którym mowa w art. 256 ust. 2 oraz w regularnym sprawozdaniu do celów nadzoru na poziomie grupy, o którym mowa w art. 256b ust. 1 lub w jednolitym regularnym sprawozdaniu do celów nadzoru, o którym mowa w art. 256b ust. 2.”;

85) art. 234 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 234*
Akty delegowane dotyczące zasad technicznych i metod ustanowionych w art. 220–229, uproszczonego podejścia określonego w art. 229a oraz sposobu stosowania art. 230–233a

Komisja uzupełnia niniejszą dyrektywę poprzez przyjęcie aktów delegowanych zgodnie z art. 301a określających:

a) zasady techniczne i metody ustanowione w art. 220–229;

b) szczegóły techniczne dotyczące uproszczonego podejścia określonego w art. 229a ust. 1, a także kryteria, na podstawie których organy nadzoru mogą zatwierdzać stosowanie uproszczonego podejścia;

c) sposób stosowania art. 230–233a, odzwierciedlający ekonomiczny charakter określonych struktur prawnych.

Komisja może uzupełnić niniejszą dyrektywę poprzez przyjęcie aktów delegowanych zgodnie z art. 301a określających kryteria, na podstawie których organ sprawujący nadzór nad grupą może zatwierdzić stosowanie uproszczonego podejścia określonego w art. 229a ust. 2.";

86) art. 244 ust. 3 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„W celu zidentyfikowania znacznej koncentracji ryzyka podlegającej obowiązkowi zgłoszenia organ sprawujący nadzór nad grupą ustanawia, po konsultacji z pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru oraz z grupą, odpowiednie progi oparte na kapitałowych wymogach wypłacalności, rezerwach techniczno-ubezpieczeniowych, dopuszczonych środkach własnych, innych ilościowych lub jakościowych kryteriach opartych na ocenie ryzyka, które uzna za stosowne, lub na połączeniu tych elementów.";

87) w art. 245 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wyrazy „ust. 2 i 3" zastępuje się wyrazami „ust. 2, 3 i 3a";

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Oprócz transakcji wewnątrz grupy w rozumieniu art. 13 pkt 19, do celów ust. 2 i 3 niniejszego artykułu organy nadzoru mogą w uzasadnionych przypadkach wymagać od grup zgłaszania również transakcji wewnątrz grupy, które dotyczą podmiotów innych niż zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji z państwa trzeciego, ubezpieczeniowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej.”;

88) w art. 246 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wymogi określone w tytule I rozdział IV sekcja 2 stosuje się odpowiednio na poziomie grupy. System zarządzania grupą obejmuje zakłady ubezpieczeń posiadające udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakłady reasekuracji posiadające udziały kapitałowe w innym zakładzie, dominujące ubezpieczeniowe spółki holdingowe lub dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, a także wszystkie zakłady powiązane wchodzące w skład grupy w rozumieniu art. 212, objętej nadzorem nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a), b) i c). System zarządzania grupą obejmuje również wszystkie podmioty, którymi zakład posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub jego jednostki zależne zarządzają wspólnie z jednym lub większą liczbą podmiotów nienależących do tej samej grupy.

Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego niniejszego ustępu, systemy zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej oraz procedury sprawozdawcze wdraża się spójnie we wszystkich podmiotach objętych nadzorem nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a) i b), tak by można było kontrolować te systemy i procedury na poziomie grupy.

Państwa członkowskie zapewniają, aby organ administrujący, zarządzający lub nadzorczy zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, będącego jednostką dominującą najwyższego szczebla, ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z siedzibą w Unii lub wyznaczonej jednostki dominującej zgodnie z art. 214 ust. 5 lub 6 ponosił ostateczną odpowiedzialność za przestrzeganie przez grupę, do której nadzór nad grupą ma zastosowanie zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a), b) i c), przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy. Organ administrujący, zarządzający lub nadzorczy każdego zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji należącego do grupy pozostaje odpowiedzialny za przestrzeganie przez siebie wszystkich wymogów określonych w art. 40 i art. 213 ust. 1 akapit drugi.

System zarządzania ryzykiem obejmuje co najmniej wszystkie działania w zakresie ubezpieczeń i reasekuracji prowadzone w ramach grupy, a także istotne działania inne niż działania w zakresie ubezpieczeń. Obejmuje on również ryzyka wynikające z tych działań, na które grupa jest lub może być narażona, oraz współzależności między nimi.”;

b) w ust. 2 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej regularnie monitorują działalność swoich jednostek powiązanych, w tym jednostek powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1, oraz podmiotów nieobjętych regulacją. Monitorowanie to jest współmierne do charakteru, skali i złożoności ryzyk, które jednostki powiązane powodują lub mogłyby powodować na poziomie grupy.

Zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej posiadają na poziomie grupy sporządzone na piśmie zasady oraz zapewniają spójność sporządzonych na piśmie zasad wszystkich podmiotów objętych regulacją należących do grupy z zasadami grupy. Zapewniają one również spójne wdrażanie zasad grupy przez wszystkie podmioty objęte regulacją należące do grupy.”;

c) w ust. 4 akapit pierwszy zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Własna ocena ryzyka i wypłacalności przeprowadzana na poziomie grupy obejmuje co najmniej wszystkie działania w zakresie ubezpieczeń i reasekuracji prowadzone w ramach grupy, a także istotne działania inne niż działania w zakresie ubezpieczeń. Obejmuje ona również ryzyka wynikające z tych działań, na które grupa jest lub może być narażona, oraz współzależności między nimi. Podlega ona procesowi nadzoru przeprowadzanemu przez organ sprawujący nadzór nad grupą zgodnie z rozdziałem III.”;

d) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Państwa członkowskie wymagają od zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie, od ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej zapewnienia stosowania przez grupę solidnych zasad zarządzania obejmujących jasną strukturę organizacyjną z dobrze określonymi, przejrzystymi i spójnymi zakresami odpowiedzialności oraz podziałem obowiązków w grupie. System zarządzania grupą ma na celu zapobieganie konfliktom interesów, a jeżeli nie jest to możliwe, zarządzanie nimi.

Za osoby, które faktycznie zarządzają grupą ubezpieczeniową lub reasekuracyjną, uznaje się osoby, które faktycznie zarządzają jednostką dominującą, o której mowa w ust. 1 akapit trzeci.

Państwa członkowskie wymagają od zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie, od ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej wskazania osób odpowiedzialnych za inne kluczowe funkcje w grupie ubezpieczeniowej lub reasekuracyjnej objętej nadzorem nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a), b) i c). Organ administrujący, zarządzający lub nadzorczy, o którym mowa w ust. 1 akapit trzeci niniejszego artykułu, są odpowiedzialne za działania prowadzone przez te osoby.

Jeżeli osoby, które faktycznie zarządzają grupą ubezpieczeniową lub reasekuracyjną lub są odpowiedzialne za inne kluczowe funkcje, są również osobami, które faktycznie zarządzają jednym lub kilkoma zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji, lub innymi jednostkami powiązanymi, lub są odpowiedzialne za inne kluczowe funkcje w którymkolwiek z tych zakładów, zakład posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie zapewnia wyraźne oddzielenie ról i obowiązków na poziomie grupy od tych, które mają zastosowanie na poziomie poszczególnych podmiotów.”;

89) w tytule III dodaje się rozdział w brzmieniu:

„**Rozdział IIa**

Zasady makroostrożnościowe na poziomie grupy

Artykuł 246a

Zarządzanie ryzykiem płynności na poziomie grupy

1. Państwa członkowskie wymagają od zakładów ubezpieczeń posiadających udziały kapitałowe w innym zakładzie, zakładów reasekuracji posiadających udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowych spółek holdingowej i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej sporządzenia i aktualizowania planu zarządzania ryzykiem płynności na poziomie grupy, obejmującego analizę płynności w perspektywie krótkoterminowej i – jeżeli zwróci się o to organ sprawujący nadzór nad grupą – obejmującego również analizę płynności w perspektywie średnio- i długoterminowej. Art. 144a stosuje się odpowiednio.

2. W drodze odstępstwa od art. 144a państwa członkowskie zapewniają zwolnienie jednostek zależnych będących zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji, które są objęte nadzorem nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a) i b), z obowiązku sporządzania i aktualizowania planu zarządzania ryzykiem płynności na poziomie indywidualnym, jeżeli plan zarządzania ryzykiem płynności zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu obejmuje zarządzanie płynnością i potrzeby w zakresie płynności zainteresowanych jednostek zależnych.

   Państwa członkowskie wymagają, aby każdy poszczególny zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji korzystający ze zwolnienia, o którym mowa w akapicie pierwszym, przedłożył swojemu organowi nadzoru części planu zarządzania ryzykiem płynności dotyczące sytuacji całej grupy oraz jego własnej sytuacji.

3. Niezależnie od ust. 2 organy nadzoru mogą wymagać od jednostki zależnej będącej zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji sporządzenia i aktualizowania planu zarządzania ryzykiem płynności na poziomie indywidualnym, jeżeli wykryją konkretną podatność na ryzyko płynności lub jeżeli plan zarządzania ryzykiem płynności na poziomie grupy nie zawiera odpowiednich informacji, których dostarczenia organ nadzoru, który wydał zezwolenie jednostce zależnej, wymaga od podobnych zakładów w celu monitorowania ich sytuacji w zakresie płynności.

4. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu EIOPA opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych, aby doprecyzować treść i częstotliwość aktualizacji planu zarządzania ryzykiem płynności na poziomie grupy. EIOPA przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszej dyrektywy poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

Artykuł 246b
Inne zasady makroostrożnościowe

Art. 144b i 144c stosuje się odpowiednio na poziomie zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.”;

90) w art. 252 akapit pierwszy wyrazy „instytucją kredytową w rozumieniu przepisów dyrektywy 2006/48/WE albo przedsiębiorstwem inwestycyjnym w rozumieniu przepisów dyrektywy 2004/39/WE” zastępuje się wyrazami „instytucją kredytową w rozumieniu przepisów rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub firmą inwestycyjną w rozumieniu przepisów dyrektywy 2014/65/UE”;

91) w art. 254 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowa spółka holdingowa i finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej przekazują organowi sprawującemu nadzór nad grupą informacje, o których mowa w niniejszym artykule, co roku w terminie 22 tygodni od zakończenia roku obrotowego zakładu, a w przypadku gdy informacje, o których mowa w niniejszym artykule, wymagane są raz na kwartał – w terminie 11 tygodni od zakończenia każdego kwartału.”;

92) w art. 256 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie wymagają publicznego ujawniania, corocznie, przez zakłady ubezpieczeń posiadające udziały kapitałowe w innym zakładzie, zakłady reasekuracji posiadające udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej na poziomie grupy. Sprawozdanie to zawiera informacje na temat grupy skierowane do osób zawodowo działających na rynku, o których mowa w art. 51 ust. 1b. Art. 51, 53, 54 i 55 stosuje się odpowiednio.

Państwa członkowskie zapewniają ujawnianie przez zakłady ubezpieczeń posiadające udziały kapitałowe w innym zakładzie, zakłady reasekuracji posiadające udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej informacji, o których mowa w niniejszym artykule w terminie 24 tygodni od zakończenia roku obrotowego zakładu.”;

b) ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) informacje dla każdej jednostki zależnej w grupie, które muszą być indywidualnie identyfikowalne, w tym obie części sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej, i ujawnione zgodnie z art. 51, 53, 54 i 55.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja uzupełnia niniejszą dyrektywę poprzez przyjęcie, zgodnie z art. 301a, aktów delegowanych w celu doprecyzowania informacji, które muszą być ujawniane w jednolitym sprawozdaniu na temat wypłacalności i kondycji finansowej, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, oraz sprawozdaniu na temat wypłacalności i kondycji finansowej na poziomie grupy, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.”;

93) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„*Artykuł 256b*

Regularne sprawozdanie do celów nadzoru na poziomie grupy

1. Państwa członkowskie wymagają od zakładów ubezpieczeń posiadających udziały kapitałowe w innym zakładzie, zakładów reasekuracji posiadających udziały kapitałowe w innym zakładzie, od ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej przekazywania organom nadzoru corocznie regularnego sprawozdania do celów nadzoru na poziomie grupy. Art. 35 ust. 5a akapit pierwszy i akapit drugi lit. a) stosuje się odpowiednio.

   Państwa członkowskie zapewniają przekazywanie przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji informacje roczne lub o mniejszej częstotliwości, o których mowa w niniejszym artykule, w terminie 24 tygodni od zakończenia roku obrotowego zakładu.

2. Zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej mogą, pod warunkiem uzyskania zgody organu sprawującego nadzór nad grupą, przekazywać jednolite regularne sprawozdania do celów nadzoru zawierające następujące elementy:

   a) informacje na poziomie grupy, które przekazuje się zgodnie z ust. 1;

b) informacje dla każdej jednostki zależnej w grupie, które są indywidualnie identyfikowalne, przekazuje się zgodnie z art. 35 ust. 5a a ich zakres nie może być mniejszy niż zakres informacji, które zostałyby przekazane przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji przekazujące regularne sprawozdania do celów nadzoru zgodnie z art. 35 ust. 5a.

Przed wydaniem zgody na podstawie akapitu pierwszego organ sprawujący nadzór nad grupą konsultuje się z członkami kolegium organów nadzoru i należycie uwzględnia wszelkie ich opinie i zastrzeżenia. Brak zgody zainteresowanych krajowych organów nadzoru musi być należycie uzasadniony. W przypadku zatwierdzenia przez kolegium organów nadzoru jednolitego regularnego sprawozdania do celów nadzoru zgodnie z ust. 2, każdy poszczególny zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji przekazuje swojemu organowi nadzoru jednolite regularne sprawozdanie do celów nadzoru. Każdy organ nadzoru jest uprawniony do nadzorowania tej części jednolitego regularnego sprawozdania do celów nadzoru, która dotyczy konkretnie odpowiedniej jednostki zależnej.

3. Jeżeli przekazane jednolite regularne sprawozdanie do celów nadzoru nie jest zadowalające dla krajowych organów nadzoru, zgoda, o której mowa w ust. 2, może zostać cofnięta.

4. Jeżeli w sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 2, nie zawarto informacji, których przekazywania od podobnych zakładów wymaga organ nadzoru, który wydał zezwolenie jednostce zależnej w grupie, i jeżeli pominięcie to jest istotne, zainteresowany organ nadzoru jest uprawniony do zażądania od danej jednostki zależnej przekazania niezbędnych dodatkowych informacji.

5. Jeżeli organ nadzoru, który wydał zezwolenie jednostce zależnej w grupie, stwierdzi jakąkolwiek niezgodność z art. 35 ust. 5a lub wystąpi z wnioskiem o zmianę lub wyjaśnienie dotyczące jednolitego regularnego sprawozdania do celów nadzoru, informuje o tym również kolegium organów nadzoru, a organ sprawujący nadzór nad grupą przekazuje taki sam wniosek zakładowi ubezpieczeń posiadającemu udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładowi reasekuracji posiadającemu udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowej spółce holdingowej lub finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej.

6. Komisja uzupełnia niniejszą dyrektywę poprzez przyjęcie, zgodnie z art. 301a, aktów delegowanych w celu doprecyzowania rodzaju informacji, o których mowa w niniejszym artykule, które mają być przekazywane.

Artykuł 256c

Sprawozdanie na temat wypłacalności i kondycji finansowej: wymóg dotyczący audytu

1. Państwa członkowskie zapewniają, by zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej należąca do grupy podlegały wymogowi dotyczącemu audytu bilansu grupy ujawnianego w ramach sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej na poziomie grupy, o którym mowa w art. 256 ust. 1, lub w ramach jednolitego sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej, o którym mowa w art. 256 ust. 2.

2. Wraz ze sprawozdaniem na temat wypłacalności i kondycji finansowej na poziomie grupy, o którym mowa w art. 256 ust. 1, lub jednolitym sprawozdaniem na temat wypłacalności i kondycji finansowej, o którym mowa w art. 256 ust. 2, zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej przekazują organowi sprawującemu nadzór nad grupą odrębne sprawozdanie, zawierające określenie rodzaju poświadczenia oraz wyniki audytu, przygotowane przez firmę audytorską.

3. W przypadku gdy istnieje jednolite sprawozdanie na temat wypłacalności i kondycji finansowej, o którym mowa w art. 256 ust. 2, wymogi dotyczące audytu nałożone na powiązany zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji muszą być spełnione, a zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej przekazują organowi nadzoru tego zakładu powiązanego sprawozdanie, o którym mowa w art. 51a ust. 6.

4. Art. 51a stosuje się odpowiednio.”;

94) art. 257 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 257*
Wymogi dotyczące kompetencji i reputacji osób, które faktycznie zarządzają ubezpieczeniową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej lub wykonują czynności w ramach innych kluczowych funkcji

Państwa członkowskie wymagają, aby osoby faktycznie zarządzające ubezpieczeniową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, a w stosownych przypadkach również osoby odpowiedzialne za inne kluczowe funkcje, spełniały wymogi dotyczące kompetencji i reputacji.

Art. 42 stosuje się odpowiednio.”;

95) w art. 258 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Organom nadzoru przyznaje się wszelkie uprawnienia nadzorcze w odniesieniu do ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej niezbędne do zapewnienia spełnienia przez grupy objęte nadzorem nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a), b) i c) wszystkich wymogów określonych w niniejszym tytule. Uprawnienia te obejmują ogólne uprawnienia nadzorcze, o których mowa w art. 34.

Bez uszczerbku dla swoich przepisów prawnokarnych, państwa członkowskie nakładają kary lub wprowadzają środki w odniesieniu do ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej naruszających przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne przyjęte w celu transpozycji niniejszego tytułu, lub w odniesieniu do osób faktycznie zarządzających tymi spółkami. Organy nadzoru ściśle współpracują ze sobą w celu zapewnienia skuteczności takich kar lub środków, w szczególności w przypadku gdy zarząd lub główna jednostka organizacyjna ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej nie znajdują się w tym samym państwie członkowskim co jej siedziba.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„2a. Jeżeli organ sprawujący nadzór nad grupą stwierdza, że warunki określone w art. 213b ust. 1 nie są spełnione lub przestały być spełniane, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej podlegają odpowiednim środkom nadzoru w celu zapewnienia lub przywrócenia, w zależności od przypadku, ciągłości i integralności nadzoru nad grupą oraz zapewnienia zgodności z wymogami określonymi w niniejszym tytule. W przypadku finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej środki nadzoru uwzględniają w szczególności wpływ na konglomerat finansowy jako całość, a także na podmioty objęte regulacją, będące jej jednostkami powiązanymi.

2b. Do celów ust. 1 i 2a niniejszego artykułu państwa członkowskie zapewniają, aby środki nadzoru, które można stosować wobec ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, obejmowały co najmniej:

a) zawieszenie wykonywania praw głosu związanych z akcjami zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji będącego jednostką zależną, które należą do ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej;

b) wydawanie nakazów, nakładanie kar lub sankcji w odniesieniu do ubezpieczeniowej spółki holdingowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej lub członków organów administrujących, zarządzających lub nadzorczych tych spółek;

c) wydawanie poleceń lub udzielanie wskazówek ubezpieczeniowej spółce holdingowej lub finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej w zakresie przeniesienia ich udziałów kapitałowych w zakładach ubezpieczeń i zakładach reasekuracji będących jednostkami zależnymi na ich akcjonariuszy;

d) tymczasowe wyznaczenie w ramach grupy innej ubezpieczeniowej spółki holdingowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej bądź zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji jako podmiotu odpowiedzialnego za zapewnienie zgodności z wymogami określonymi w niniejszym tytule;

e) ograniczenie lub zakazanie wypłat z zysku lub wypłaty odsetek na rzecz akcjonariuszy;

f) żądanie od ubezpieczeniowych spółek holdingowych lub finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej zbycia lub zmniejszenia pakietów akcji w zakładach ubezpieczeń lub zakładach reasekuracji lub w innych jednostkach powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1;

g) wymaganie od ubezpieczeniowych spółek holdingowych lub finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej niezwłocznego przedłożenia planu przywrócenia zgodności z przepisami.

Organ sprawujący nadzór nad grupą konsultuje się z innymi zainteresowanymi organami nadzoru oraz z EIOPA przed zastosowaniem jakichkolwiek środków, o których mowa w akapicie pierwszym, w przypadku gdy środki te dotyczą jednostek, których siedziby znajdują się w więcej niż jednym państwie członkowskim.”;

96) w art. 262 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku braku równoważnego nadzoru, o którym mowa w art. 260, lub gdy państwo członkowskie nie stosuje art. 261 w sytuacji czasowej równoważności zgodnie z art. 260 ust. 7, to państwo członkowskie stosuje w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji wchodzących w skład grupy w rozumieniu art. 212, do której zastosowanie ma nadzór nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. c), jedno z poniższych:

a) odpowiednio art. 218–235 i art. 244–258;

b) jedną z metod określonych w ust. 3.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zezwalają swoim organom nadzoru na stosowanie innych metod zapewniających odpowiedni nadzór nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji wchodzącymi w skład grupy w rozumieniu art. 212, do której zastosowanie ma nadzór nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. c). Metody te są uzgodnione z organem sprawującym nadzór nad grupą, określonym zgodnie z art. 247, po konsultacji z pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru.

Metody, o których mowa w akapicie pierwszym, umożliwiają realizację celów nadzoru nad grupą określonych w niniejszym tytule. Do celów tych należą m.in.:

a) ochrona alokacji kapitału i struktury środków własnych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji oraz zapobieganie istotnemu tworzeniu kapitału wewnątrz grupy, w przypadku gdy takie tworzenie kapitału wewnątrz grupy jest finansowane z wpływów z instrumentów dłużnych lub innych instrumentów finansowych, które nie kwalifikują się jako pozycje środków własnych jednostki dominującej;

b) ocena i monitorowanie ryzyk stwarzanych przez jednostki zarówno w Unii, jak i poza jej granicami, oraz ograniczanie ryzyka zarażenia przenoszonego z tych jednostek oraz z innych podmiotów nieobjętych regulacją na zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji należące do grupy oraz na podgrupę, której jednostką dominującą najwyższego szczebla jest zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z siedzibą w Unii, jak określono w art. 215, jeżeli taka podgrupa istnieje.

Metody, o których mowa w akapicie pierwszym, są odpowiednio uzasadniane, dokumentowane i zgłaszane pozostałym zainteresowanym organom nadzoru, EIOPA oraz Komisji.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Do celów ust. 2 niniejszego artykułu zainteresowane organy nadzoru mogą w szczególności stosować co najmniej jedną z następujących metod w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej wchodzących w skład grupy objętej nadzorem nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. c):

a) wyznaczenie jednego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji odpowiedzialnego za zgodność z wymogami określonymi w niniejszym tytule, w przypadku gdy zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji wchodzące w skład grupy nie mają w Unii wspólnej jednostki dominującej;

b) wymaganie utworzenia ubezpieczeniowej spółki holdingowej z siedzibą w Unii lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z siedzibą w Unii, w przypadku gdy zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji wchodzące w skład grupy nie mają wspólnej jednostki dominującej w Unii, oraz stosowanie przepisów niniejszego tytułu do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji należących do grupy kierowanej przez tę ubezpieczeniową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej;

c) w przypadku gdy kilka zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji wchodzących w skład grupy tworzy podgrupę, której jednostka dominująca ma siedzibę w Unii, oprócz stosowania przepisów niniejszego tytułu do tej podgrupy – wprowadzenie dodatkowych środków lub nałożenie dodatkowych wymogów, w tym wymogów, o których mowa w niniejszym akapicie lit. d), e) i f), oraz wzmocniony nadzór nad koncentracją ryzyka w rozumieniu art. 244 i nad transakcjami wewnątrz grupy w rozumieniu art. 245, aby osiągnąć cel, o którym mowa w ust. 2 akapit drugi lit. b) niniejszego artykułu;

d) wymaganie niezależności członków organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego jednostki dominującej najwyższego szczebla w Unii od jednostki dominującej najwyższego szczebla poza Unią;

e) zakazanie, limitowanie, ograniczanie, monitorowanie lub wymaganie uprzedniego zgłaszania transakcji, w tym wypłat dywidend i wypłat kuponów dotyczących długu podporządkowanego, jeżeli transakcje te stanowią lub mogą stanowić zagrożenie dla sytuacji finansowej lub sytuacji w zakresie wypłacalności zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji należących do grupy oraz z jednej strony dotyczą zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, ubezpieczeniowej spółki holdingowej z siedzibą w Unii lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z siedzibą w Unii, a z drugiej strony dotyczą jednostki należącej do grupy z siedzibą poza Unią; jeżeli organ sprawujący nadzór nad grupą w Unii nie jest jednym z organów nadzoru państwa członkowskiego, w którym powiązany zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji ma siedzibę, organ sprawujący nadzór nad grupą w Unii informuje te organy nadzoru o swoich ustaleniach w celu umożliwienia im zastosowania odpowiednich środków;

f) wymaganie informacji na temat wypłacalności i sytuacji finansowej, profilu ryzyka oraz limitów tolerancji ryzyka jednostek dominujących, których siedziba znajduje się poza Unią, w tym, w stosownych przypadkach, sprawozdań na te tematy przekazywanych organowi administrującemu, zarządzającemu lub nadzorczemu bądź organom nadzoru tych jednostek dominujących z państwa trzeciego.”;

97) w art. 265 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Państwa członkowskie w szczególności zapewniają, by w przypadku gdy jednostka dominująca jednego lub większej liczby zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji jest instytucją kredytową, firmą inwestycyjną, instytucją finansową, spółką zarządzającą UCITS, ZAFI, instytucją pracowniczych programów emerytalnych lub podmiotem nieobjętym regulacją prowadzącymi co najmniej jeden z rodzajów działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2013/36/UE, gdy działalność ta stanowi znaczącą część ogólnej działalności tej jednostki dominującej, organy nadzoru odpowiedzialne za nadzór nad tymi zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji sprawowały ogólny nadzór nad transakcjami pomiędzy tymi zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji a jednostką dominującą i jej jednostkami powiązanymi.”;

98) w art. 267 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do celów dyrektywy (UE) 2024/…[+] w przypadku zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 26 ust. 3 tej dyrektywy, oraz wykonania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w tytule III rozdział IV tej dyrektywy, przepisy rozdziałów I, II i IV niniejszego tytułu mają zastosowanie do zakładów reasekuracji i podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b)–e) tej dyrektywy.

Art. 270 i 272 niniejszej dyrektywy nie mają zastosowania w przypadku gdy ma zastosowanie art. 63 dyrektywy (UE) 2024/…[+].”;

[+] Dz.U.: proszę wstawić numer dyrektywy zawartej w dokumencie PE-CONS 6/24 (2021/0296(COD)).

99) w art. 268 ust. 1 akapit pierwszy wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) »właściwy organ« oznacza albo organ administracyjny lub sądowy państw członkowskich, który jest właściwy w przypadku środków odnoszących się do reorganizacji lub postępowania likwidacyjnego, albo organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zdefiniowany w art. 2 pkt 12 dyrektywy (UE) 2024/…[+] w odniesieniu do środków odnoszących się do reorganizacji zastosowanych zgodnie z tą dyrektywą;”;

b) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) »środki odnoszące się do reorganizacji« oznaczają środki pociągające za sobą interwencje właściwych organów, których celem jest zachowanie lub przywrócenie sytuacji finansowej zakładu ubezpieczeń, a które oddziałują na istniejące wcześniej prawa stron innych niż sam zakład ubezpieczeń, w tym zawieszenie płatności lub środków egzekucji lub obniżenie roszczeń, zastosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 26 ust. 3 dyrektywy (UE) 2024/…[+] oraz wykonanie uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w tytule III rozdział IV tej dyrektywy;”;

[+] Dz.U.: proszę wstawić numer dyrektywy zawartej w dokumencie PE-CONS 6/24 (2021/0296(COD)).

100) w art. 301a wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Komisji przekazuje się uprawnienia, o których mowa w art. 29, 105, 105a, 213a, 233b, 256b i 304e, na okres czterech lat od dnia … [dzień wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].”;

(ii) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Przekazanie uprawnień, o którym mowa w akapitach pierwszym i drugim, zostaje milcząco przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień w terminie do sześciu miesięcy przed upływem każdego czteroletniego okresu.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 17, 29, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 105, 105a, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 213a, 216, 217, 227, 233b, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 256b, 258, 260, 304e i 308b, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub Radę.

Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.”;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 17, 29, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 105, 105a, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 213a, 216, 217, 227, 233b, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 256b, 258, 260 lub 308b wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

5a. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 304e wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie miesiąca od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o miesiąc z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

101) art. 304 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Od dnia … [dzień rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej] zakłady ubezpieczeń na życie mogą w dalszym ciągu stosować podejście, o którym mowa w ust. 1, wyłącznie w odniesieniu do aktywów i zobowiązań, w stosunku do których organy nadzoru zatwierdziły stosowanie podmodułu ryzyka związanego z inwestowaniem w akcje opartego na czasie trwania przed dniem … [dzień rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej].”;

102) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„*Artykuł 304c*

Sprawozdanie dotyczące ryzyka dla zrównoważonego rozwoju

1. Po konsultacji z ERRS EIOPA ocenia – na podstawie dostępnych danych oraz ustaleń platformy ds. zrównoważonego finansowania, o której mowa w art. 20 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852*, oraz EUNB w kontekście jego prac prowadzonych na mocy mandatu określonego w art. 501c ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 – czy uzasadnione byłoby specjalne ostrożnościowe traktowanie ekspozycji związanych z aktywami lub działaniami, które w znacznym stopniu dotyczą celów środowiskowych lub społecznych. EIOPA ocenia w szczególności potencjalny wpływ specjalnego ostrożnościowego traktowania ekspozycji związanych z aktywami – w tym aktywami związanymi z paliwami kopalnymi – i działaniami, które w znacznym stopniu dotyczą celów środowiskowych lub społecznych lub które są w znacznej mierze związane ze szkodą wyrządzaną takim celom, na ochronę ubezpieczających i stabilność finansową w Unii.

Do dnia … [miesiąc od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] EIOPA przedłoży Komisji sprawozdanie w sprawie swoich ustaleń. W stosownych przypadkach w sprawozdaniu rozważa się możliwe, oparte na ocenie ryzyka, ostrożnościowe traktowanie ekspozycji związanych z aktywami i działaniami, które w znacznym stopniu dotyczą celów środowiskowych lub społecznych lub które są w znacznej mierze związane ze szkodą wyrządzaną takim celom. Sprawozdaniu temu towarzyszy ocena skutków tego możliwego, opartego na ocenie ryzyka, ostrożnościowego traktowania takich ekspozycji dla zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji.

2. Co najmniej raz na pięć lat EIOPA dokonuje w odniesieniu do ryzyka katastrof naturalnych przeglądu zakresu i kalibracji standardowych parametrów podmodułu ryzyka katastroficznego w ubezpieczeniach innych niż na życie w ramach kapitałowego wymogu wypłacalności, o którym to podmodule mowa w art. 105 ust. 2 akapit trzeci lit. b). Do celów tych przeglądów EIOPA uwzględnia najnowsze dostępne odpowiednie dowody w zakresie nauk o klimacie i znaczenie ryzyk w kontekście ryzyk przyjmowanych do ubezpieczenia lub reasekuracji przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji stosujące standardową formułę obliczania podmodułu ryzyka katastroficznego w ubezpieczeniach innych niż na życie w ramach kapitałowego wymogu wypłacalności.

Pierwszy przegląd na podstawie akapitu pierwszego zostanie ukończony do dnia … [dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].

Jeżeli w trakcie przeglądu przeprowadzonego na podstawie akapitu pierwszego EIOPA stwierdzi, że ze względu na zakres lub kalibrację standardowych parametrów podmodułu ryzyka katastroficznego w ubezpieczeniach innych niż na życie istnieje znaczna rozbieżność między częścią kapitałowego wymogu wypłacalności dotyczącą katastrof naturalnych a rzeczywistym ryzykiem katastrof naturalnych ponoszonym przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, wówczas przedłoży Komisji opinię na temat ryzyka katastrof naturalnych.

W opinii dotyczącej ryzyka katastrof naturalnych przedłożonej Komisji na podstawie akapitu trzeciego rozważa się zakres lub kalibrację standardowych parametrów podmodułu ryzyka katastroficznego w ubezpieczeniach innych niż na życie w ramach kapitałowego wymogu wypłacalności w celu usunięcia stwierdzonej rozbieżności, a opinii tej towarzyszy ocena skutków proponowanych zmian dla zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji.

3. EIOPA ocenia, czy i w jakim zakresie zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji oceniają swoją istotną ekspozycję na ryzyko związane z utratą różnorodności biologicznej w ramach oceny, o której mowa w art. 45 ust. 1. Następnie EIOPA ocenia, jakie działania należy podjąć, aby zapewnić, by zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji należycie uwzględniały te ryzyka. Do dnia 30 czerwca 2025 r. EIOPA przedłoży Komisji sprawozdanie w sprawie swoich ustaleń.

EUNB, EIOPA, i ESMA, za pośrednictwem Wspólnego Komitetu, o którym mowa w art. 54 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010, opracowują wytyczne w celu zapewnienia, aby w testach warunków skrajnych dotyczących ryzyk środowiskowych, społecznych i z zakresu ładu korporacyjnego uwzględniano spójność, względy długoterminowe i wspólne standardy dotyczące metod oceny. Wspólny Komitet opublikuje te wytyczne do dnia 10 stycznia 2026 r. EUNB, EIOPA i ESMA w ramach Wspólnego Komitetu badają, w jaki sposób do testów warunków skrajnych można włączyć ryzyka społeczne i z zakresu ładu korporacyjnego.

Artykuł 304d

Przegląd dotyczący rozdziału działalności w zakresie ubezpieczenia na życie i działalności w zakresie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie oraz buforów kapitałowych

1. EIOPA ocenia, czy wymóg rozdziału działalności w zakresie ubezpieczeń na życie i działalności w zakresie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie, o którym mowa w art. 73 ust. 1, jest nadal uzasadniony. EIOPA ocenia w szczególności skutki utrzymania i potencjalne skutki zniesienia zakazu prowadzenia działalności w obu działach ubezpieczeń przynajmniej w odniesieniu do ochrony ubezpieczających, potencjalnego subsydiowania skrośnego działalności w zakresie ubezpieczeń na życie i ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie, efektywności rynku i konkurencyjności. Do celów tej oceny EIOPA uwzględnia doświadczenia w zakresie nadzoru nad zakładami prowadzącymi działalność w obu działach ubezpieczeń. EIOPA przedłoży Komisji sprawozdanie ze swoich ustaleń do dnia … [jeden rok po dacie rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej].

2. Do dnia… [pięć lat po dacie rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej] EIOPA monitoruje wkład wymogu połączonego bufora powiązanych instytucji kredytowych, zgodnie z definicją w art. 128 ust. 6 dyrektywy 2013/36/UE, na rzecz kapitałowych wymogów wypłacalności grupy, o których mowa w art. 228 ust. 3 lit. a) ppkt (ii) niniejszej dyrektywy. W tym celu EIOPA kontaktuje się z EUNB i informuje Komisję o wszelkich ustaleniach.

Artykuł 304e

Przedłużenie terminów w wyjątkowych okolicznościach

1. W przypadku wyjątkowego stanu zagrożenia zdrowia, katastrofy naturalnej lub innego ekstremalnego zdarzenia EIOPA, z własnej inicjatywy lub na wniosek co najmniej jednego organu nadzoru lub Komisji, ocenia, czy taki wyjątkowy stan zagrożenia zdrowia, katastrofa naturalna lub inne ekstremalne zdarzenie mogą mieć istotny wpływ na zdolności operacyjne zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, uniemożliwiając im przekazywanie informacji w terminach określonych w art. 35b ust. 1, 2 i 3, art. 51 ust. 7, art. 254 ust. 3, art. 256 ust. 1 i art. 256b ust. 1. Przeprowadzając tę ocenę, EIOPA ściśle współpracuje z odpowiednimi organami nadzoru w celu określenia wpływu ekstremalnego zdarzenia na zdolność do przekazywania informacji w terminach określonych w tych przepisach.

   EIOPA przekazuje Komisji swoją ocenę bez zbędnej zwłoki i nie później niż tydzień po otrzymaniu wniosku, o którym mowa w akapicie pierwszym.

Jeżeli EIOPA uzna, że wyjątkowy stan zagrożenia zdrowia, katastrofa naturalna lub inne ekstremalne zdarzenie mają istotny wpływ na zdolności operacyjne zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, uniemożliwiając im dochowanie terminów określonych w art. 35b ust. 1, 2 i 3, art. 51 ust. 7, art. 254 ust. 3, art. 256 ust. 1 i art. 256b ust. 1, EIOPA oraz odpowiednie organy nadzoru publikują te informacje na swoich stronach internetowych.

Komisja może przedłużyć te terminy w drodze aktu delegowanego przyjętego zgodnie z niniejszym artykułem.

2. W celu zapewnienia równych warunków działania w odniesieniu do stosowania ust. 1 Komisja może uzupełniać niniejszą dyrektywę poprzez przyjęcie w odniesieniu do poszczególnych ekstremalnych zdarzeń aktów delegowanych, które:

   a) określają zakres stosowania przedłużenia terminów, z uwzględnieniem zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, których dotyczy dane zdarzenie;

   b) określają wyjątkowo przedłużone terminy składania sprawozdań, które mogą być do 10 tygodni dłuższe niż terminy przewidziane w art. 35b ust. 1, 2 i 3, art. 51 ust. 7, art. 254 ust. 3, art. 256 ust. 1 i art. 256b ust. 1; oraz

c) określają, które informacje, o których mowa w art. 35b ust. 1, 2 i 3, art. 51 ust. 7, art. 254 ust. 3, art. 256 ust. 1 i art. 256b ust. 1, mają być przekazywane w takich przedłużonych terminach.

W przypadku gdy EIOPA nie przedłożył oceny zgodnie z ust. 1, Komisja zasięga opinii EIOPA, stosownie do sytuacji, przed przyjęciem aktu delegowanego zgodnie z niniejszym artykułem.

---

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. L 198 z 22.6.2020, s. 13).";

103) w art. 305 uchyla się ust. 2 i 3;

104) uchyla się art. 308a;

105) w art. 308b wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 5–8;

b) ust. 12 otrzymuje brzmienie:

„12. Niezależnie od art. 100, art. 101 ust. 3 i art. 104 państwa członkowskie zapewniają, aby standardowe parametry, które mają być stosowane do obliczania podmodułu koncentracji ryzyka rynkowego oraz podmodułu ryzyka spreadu zgodnie ze standardową formułą, były takie same w odniesieniu do ekspozycji wobec rządów centralnych państw członkowskich lub banków centralnych państw członkowskich, które to ekspozycje powstały przed dniem 1 stycznia 2023 r. i są denominowane i finansowane w walucie krajowej dowolnego państwa członkowskiego, jak parametry, które miałyby zastosowanie do takich ekspozycji denominowanych i finansowanych w ich własnej walucie krajowej.”;

c) ust. 17 akapit pierwszy zastępuje się następującymi akapitami:

„Niezależnie od art. 218 ust. 2 i 3 przepisy przejściowe, o których mowa w ust. 9–12 i 15 niniejszego artykułu oraz w art. 308c, 308d i 308e, stosuje się odpowiednio na poziomie grupy.

Jeżeli grupa ubezpieczeniowa lub grupa reasekuracyjna, bądź jakikolwiek z jej zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji będących jednostką zależną stosuje środek przejściowy dotyczący stóp procentowych wolnych od ryzyka, o którym mowa w art. 308c, lub środek przejściowy dotyczący rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, o którym mowa w art. 308d, zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, lub ubezpieczeniowa spółka holdingowa, lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej publicznie ujawniają – w ramach swojego sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej grupy, o którym mowa w art. 256, i oprócz ujawnień, o których mowa w art. 308c ust. 4 lit. c) i art. 308d ust. 5 lit. c) – kwantyfikację wpływu, jaki na ich sytuację finansową ma założenie, że środków własnych uzyskanych w wyniku zastosowania tych środków przejściowych nie można faktycznie udostępnić na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności zakładu posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie, dla którego obliczana jest wypłacalność grupy.

Jeżeli grupa ubezpieczeniowa lub grupa reasekuracyjna w znaczącym stopniu polega na stosowaniu środków przejściowych, o których mowa w art. 308c i 308d, w sposób zafałszowujący rzeczywistą sytuację grupy w zakresie wypłacalności, nawet jeśli kapitałowy wymóg wypłacalności grupy byłby spełniony bez stosowania tych środków przejściowych, organ sprawujący nadzór nad grupą jest uprawniony do wprowadzenia stosownych środków, w tym do ewentualnego obniżenia kwoty środków własnych uzyskanych w wyniku stosowania tych środków przejściowych, które można uznać za dopuszczone na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności grupy.”;

106) w art. 308c wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Po dniu … [data rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej] organy nadzoru zatwierdzają przejściową korektę do odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka wyłącznie w następujących przypadkach:

a) gdy w okresie 18 miesięcy poprzedzających zatwierdzenie przepisy niniejszej dyrektywy miały po raz pierwszy zastosowanie do zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji występującego z wnioskiem o zatwierdzenie po wyłączeniu go z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy na podstawie art. 4;

b) gdy w okresie sześciu miesięcy poprzedzających zatwierdzenie zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji występujący z wnioskiem o zatwierdzenie otrzymał zezwolenie na przyjęcie portfela umów ubezpieczenia lub reasekuracji, jeżeli przed dokonaniem przeniesienia przekazujący zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji zastosował przejściową korektę do odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka w odniesieniu do tego portfela umów.”;

b) ust. 4 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) w ramach części sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej zawierającej informacje skierowane do osób zawodowo działających na rynku, o której mowa w art. 51 ust. 1b, publicznie ujawniają wszystkie z poniższych elementów:

(i) fakt, że stosują przejściową korektę do struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka;

(ii) kwantyfikację wpływu niestosowania tego przejściowego środka na ich sytuację finansową;

(iii) w przypadku gdy bez stosowania tego środka przejściowego zakład spełniłby kapitałowy wymóg wypłacalności, przyczyny stosowania tego środka przejściowego;

(iv) ocenę zależności zakładu od tego środka przejściowego oraz, w stosownych przypadkach, opis środków wprowadzonych lub planowanych przez zakład w celu zmniejszenia lub wyeliminowania tej zależności.”;

107) w art. 308d wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Po dniu … [data rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej] organy nadzoru zatwierdzają przejściowe odliczenie w stosunku do rezerw techniczno-ubezpieczeniowych wyłącznie w następujących przypadkach:

a) gdy w okresie 18 miesięcy poprzedzających zatwierdzenie przepisy niniejszej dyrektywy miały po raz pierwszy zastosowanie do zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji występującego z wnioskiem o zatwierdzenie po wyłączeniu go z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy na podstawie art. 4;

b) gdy w okresie sześciu miesięcy poprzedzających zatwierdzenie zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji występujący z wnioskiem o zatwierdzenie przyjął portfel umów ubezpieczenia lub umów reasekuracji, jeżeli przed dokonaniem przeniesienia przekazujący zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji zastosował przejściową korektę do odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka w odniesieniu do tego portfela umów.”;

b) ust. 5 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) w ramach części sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej zawierającej informacje skierowane do osób zawodowo działających na rynku, o której mowa w art. 51 ust. 1b, publicznie ujawniają wszystkie z poniższych elementów:

(i) fakt, że stosują przejściowe odliczenie w stosunku do rezerw techniczno-ubezpieczeniowych;

(ii) kwantyfikację wpływu niestosowania tego przejściowego odliczenia na ich sytuację finansową;

(iii) w przypadku gdy bez stosowania tego przejściowego odliczenia zakład spełniłby kapitałowy wymóg wypłacalności, przyczyny stosowania tego przejściowego odliczenia;

(iv) ocenę zależności zakładu od tego przejściowego odliczenia oraz, w stosownych przypadkach, opis środków wprowadzonych lub planowanych przez zakład w celu zmniejszenia lub wyeliminowania tej zależności.”;

108) art. 308e akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji stosujące środki przejściowe, o których mowa w art. 77a ust. 2, art. 111 ust. 1 akapit drugi, art. 308c lub art. 308d, niezwłocznie po tym, jak stwierdzą, że nie spełniłyby kapitałowego wymogu wypłacalności bez zastosowania tych środków przejściowych, informują o tym organ nadzoru. Organ nadzoru wymaga od zainteresowanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji podjęcia niezbędnych środków w celu zapewnienia zgodności z kapitałowym wymogiem wypłacalności do końca okresu przejściowego.”;

109) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 308f*

W skierowanej do osób zawodowo działających na rynku części sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej, o którym mowa w art. 51 ust. 1, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji publicznie ujawniają łączny wpływ niestosowania środków stopniowego wprowadzania i środków przejściowych określonych w art. 77a ust. 2, art. 308c i 308d oraz, w stosownych przypadkach, art. 111 ust. 1 akapit drugi na ich sytuację finansową.”;

110) w art. 309 ust. 1 uchyla się akapit czwarty;

111) w art. 311 uchyla się akapit drugi;

112) w załączniku III wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie 2013/34/UE

Art. 19a ust. 6 dyrektywy 2013/34/UE otrzymuje brzmienie:

„6. W drodze odstępstwa od ust. 2–4 niniejszego artykułu i bez uszczerbku dla ust. 9 i 10 niniejszego artykułu małe i średnie jednostki, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, małe i niezłożone instytucje określone w art. 4 ust. 1 pkt 145 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wewnętrzne zakłady ubezpieczeń określone w art. 13 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE*, wewnętrzne zakłady reasekuracji określone w art. 13 pkt 5 tej dyrektywy oraz małe i niezłożone zakłady określone w art. 13 pkt 10a tej dyrektywy mogą ograniczyć swoją sprawozdawczość w zakresie zrównoważonego rozwoju do następujących informacji:

a) krótkiego opisu modelu biznesowego i strategii biznesowej jednostki;

b) opisu polityk jednostki w odniesieniu do kwestii związanych ze zrównoważonym rozwojem;

c) najważniejszych rzeczywistych lub potencjalnych niekorzystnych skutków funkcjonowania jednostki dotyczących kwestii związanych ze zrównoważonym rozwojem oraz wszelkich działań podjętych w celu zidentyfikowania i monitorowania takich rzeczywistych lub potencjalnych niekorzystnych skutków, zapobiegania im, łagodzenia ich lub niwelowania ich;

d) najważniejszych ryzyk dla jednostki dotyczących kwestii związanych ze zrównoważonym rozwojem oraz sposobu zarządzania tymi ryzykami przez jednostkę;

e) kluczowych wskaźników niezbędnych w odniesieniu do ujawnionych informacji, o których mowa w lit. a)–d).

Małe i średnie jednostki, małe i niezłożone instytucje, wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i reasekuracji oraz małe i niezłożone zakłady, które korzystają z odstępstwa, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, przedstawiają sprawozdania zgodnie ze standardami sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju dla małych i średnich jednostek, o których to standardach mowa w art. 29c.

---

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).”.

Artykuł 3

Zmiany w dyrektywie 2002/87/WE

W art. 31 dyrektywy 2002/87/WE dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Do dnia 31 grudnia 2027 r. Komisja w sprawozdaniu dla Parlamentu Europejskiego i Rady oceni funkcjonowanie niniejszej dyrektywy i dyrektywy 2009/138/WE w odniesieniu do wymienionych poniżej aspektów, w szczególności uwzględniając ostrożnościowe traktowanie międzysektorowych udziałów kapitałowych zgodnie z zasadami sektorowymi, pod względem równych warunków działania:

a) czy fakt, że istnieją przedsiębiorstwa usług finansowych, które podlegają nadzorowi finansowemu na mocy przepisów sektorowych, ale nie są wymienione w żadnym z sektorów finansowych określonych w niniejszej dyrektywie, stwarza nierówne warunki działania wśród konglomeratów finansowych;

b) czy wszystkie konglomeraty finansowe w spójny sposób wdrażają przepisy regulujące wymogi adekwatności kapitałowej, w tym przepisy określone w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 342/2014*, oraz czy przepisy te nakładają porównywalne ogólne wymogi ilościowe na konglomeraty finansowe, niezależnie od tego, czy głównym sektorem finansowym konglomeratu finansowego jest sektor bankowy, sektor ubezpieczeń czy sektor usług inwestycyjnych;

c) czy procesy nadzoru oraz przydział mandatów i uprawnień wykonawczych między koordynatorami a sektorowymi organami nadzoru, w szczególności w odniesieniu do wymogów adekwatności kapitałowej, są wystarczająco jasne i zharmonizowane, aby zapewnić skuteczne i spójne egzekwowanie wymogów adekwatności kapitałowej w całej Unii, niezależnie od głównego sektora finansowego, w którym działa konglomerat finansowy;

d) czy brak wskazania jednostki, która jest ostatecznie odpowiedzialna za przestrzeganie niniejszej dyrektywy, stwarza problemy pod względem zapewniania równych warunków działania.

---

* Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 342/2014 z dnia 21 stycznia 2014 r. uzupełniające dyrektywę 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących stosowania metod obliczania wymogów adekwatności kapitałowej w odniesieniu do konglomeratów finansowych (Dz.U. L 100 z 3.4.2014, s. 1).”.

Artykuł 4

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do dnia … [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów.

   Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia … [24 miesiące + 1 dzień od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

   Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 6

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu,

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodnicząca	*Przewodniczący/Przewodnicząca*

ZAŁĄCZNIK

W załączniku III do dyrektywy 2009/138/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w sekcji A „Formy prawne zakładów ubezpieczeń innych niż na życie” uchyla się pkt 27;

2) w sekcji B „Formy prawne zakładów ubezpieczeń na życie” uchyla się pkt 27;

3) w sekcji C „Formy prawne zakładów reasekuracji” uchyla się pkt 27.